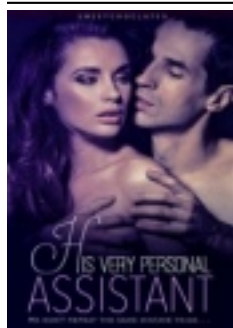

His Very Personal Assistant

Contents

His Very Personal Assistant	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	31
11. Chương 11	37
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	53
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63

His Very Personal Assistant

Giới thiệu

Dịch: icecream0806 Khi Kit được nhận vào làm Thư ký riêng cho Marcus Maitland, nàng đã sẵn sàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/his-very-personal-assistant>

1. Chương 1

“Tôi thật muốn siết chết mụ đàn bà đó bằng chiếc vòng cổ kim cương của mụ ta!”

Kit ngược lên nhìn cánh cửa bên ngoài văn phòng bật ra, khó chịu trong lòng khi nó quật mạnh lại vào bức tường. Chỉ là khó chịu trong lòng chứ ngoài mặt nàng vẫn luôn giữ vẻ điềm tĩnh và chuyên nghiệp của một người Thư ký riêng.

Nàng nhướn mày dò hỏi khi Sếp của nàng, Marcus Maitland, sai những bước dài dứt khoát đến phòng làm việc của anh, nhận thấy cái nhìn căng thẳng của nàng, khuôn mặt điển trai của anh nghiêm lại và dứt khoát.

“Tôi không muốn bị làm phiền,” anh rít lên khi giật tung cánh cửa phòng làm việc. “Bởi bất kì ai,” anh nhấn mạnh, đóng sầm cánh cửa phía sau lưng với lực tương đương lúc mở cửa.

Kit chậm chậm thở ra, quay qua Lewis Grant, luật sư cho Hãng Maitland, khi anh ta bước vào phòng.

“Tôi nghĩ là buổi hẹn với Angus Gerrard đã không như mong đợi?” nàng nhẹ nhàng mở lời.

“Không phải thế.” Lewis nhìn mặt khi ngồi lên trên cạnh bàn làm việc của nàng, nhìn qua khoảng trống chỗ cánh cửa vừa được đóng lại trước mặt hai người bọn họ. Anh ta cao, tóc vàng và khoảng chừng hơn 30 tuổi.

Marcus và Lewis đã sớm sắp đặt cho cuộc gặp gỡ với Angus Gerrard, tin rằng việc tiếp quản quyền chi phối tờ nhật trình của người đàn ông đó chỉ là một hình thức, là chữ ký nhỏ nhoi trên tờ giấy để cho có mà thôi. Nhưng, từ những lời nói khi Marcus vừa bước vào và cơn thịnh nộ của anh ấy, Kit có cảm giác rằng cuộc gặp gỡ đã đi xa hơn cái gọi là hình thức!

“Tôi hy vọng anh đã không làm những việc không nên làm đó chứ?” Bởi vì nàng biết, từ 6 tháng làm việc với vị trí Thư ký riêng của Marcus Maitland, anh làm việc rất nghiêm khắc, bản thân anh ta không phải là người dễ chấp nhận sự kém cỏi và thoả hiệp của những người khác.

Không phải là nàng đổ lỗi cho anh; là một triệu phú, phải quay cuồng với nhiều công ty đa ngành nghề và những cổ phần, anh có rất ít thời gian để dung thứ cho lỗi lầm của ai đó.

“Không – Cảm ơn Chúa!” Lewis cười trông thăm nào.

“Là người phụ nữ anh ta muốn siết chết với cái vòng cổ kim cương à?” Kit ranh mãnh hỏi nhanh.

Lewis gật đầu. “Là Catherine Grainger”

Chính xác là người mà Kit đã nghĩ Marcus đang ám chỉ. Nhưng cũng hy vọng là không phải thế.

Nàng không biết về chuyện này khi nàng bắt đầu làm việc với Marcus Maitland, nhưng dường như có vài cuộc tranh đua dai dẳng giữa Maitland Enterprise và Grainger International. Catherine Grainger là cổ đông chính và đang nắm quyền đạo diễn. Trong 6 tháng làm Kit làm việc cùng Marcus Maitland, đây là lần thứ ba hai người bọn họ tranh cãi với nhau ngoài đề tài công việc.

Kit nhăn mặt. “Lần này xảy ra chuyện gì vậy?”

Lewis nhún vai. “Bà ta ra giá cao hơn và láu cá hơn chúng tôi. Angus Gerrard đã ký hợp đồng với bà ấy ngày hôm qua.” Anh bổ sung khi thấy Kit vẫn nhìn anh.

“Ồi!” nàng thở ra nhè nhẹ.

“Thực là thế,” Lewis thừa nhận khi vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cánh cửa mà Marcus đã đóng lại rất dứt khoát cách đây vài phút. “Cô biết không, Marcus đã nói đây là lần thứ ba xảy ra chuyện như vậy trong vài tháng vừa qua,” anh chậm rãi nói.

Kit ngược nhìn anh ta khi những lời nói của anh như đang lặp lại suy nghĩ của nàng mới rồi.

“Chuyện đó chẳng là gì,” Lewis nhanh chóng đứng lên. “Hiển nhiên chẳng có lý do gì cho việc tôi quanh quẩn ở đây nữa, ngoại trừ việc xé nát những cái hợp đồng ma quỷ này!” anh ta cười nhạo nhỏ “thế nên tôi đi về phòng mình đây.” Anh ta nhặt lấy cặp tài liệu bên cạnh bàn của Kit trước khi rời khỏi để đến phòng làm việc của mình ở phía xa hướng dưới hành lang trải thảm kia.

Kit vẫn còn tư lự khi nhìn anh rời đi. Có chắc chắn tất cả chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi Marcus Maitland lại mất thêm một vụ làm ăn vì Catherine Grainger đưa ra giá cao hơn giá của anh...? Để quy buộ

tội lỗi này cho một ai khác thì hiển nhiên đã đem lại sự nghi ngờ về những ai đang làm việc thân cận với Marcus Maitland. Bao gồm cả nàng.

“Đang mơ mộng sao cô McGuire?” một giọng nữ nghe thật tồi tệ cất lên với vẻ chất vấn. “Vậy có nghĩa là Marcus chưa về văn phòng phải không?” Andrea Revel tiếp lời khi ung dung bước vào văn phòng của Kit mà không có bất cứ thông báo nào, đem theo cả mùi nước hoa nồng nặc của cô ta.

Kit giữ biểu tình của mình thật khoan thai và dịu dàng, biết rằng đó sẽ không phải là lỗi của một Thư ký như nàng, mà là lỗi của Laura đã để người phụ nữ này xoay sở vào được đến đây mà không có sự cản trở nào. Cái mới nhất của nhân vật mới xuất hiện này chính là người phụ nữ có mối dây quan hệ lâu dài trong cuộc sống của Marcus Maitland, Andrea Revel dường như nghĩ cô ta có thể bất chấp luật lệ mỗi khi đến gặp Marcus.

Người đàn bà này đẹp đến kinh ngạc, với mái tóc vàng hơi nhạt, đôi mắt xéch màu xanh biếc và một vóc dáng khiến tất cả đàn ông xung quanh sẽ ca tụng cô ta ngay lập tức, đặc biệt là khi cô ta khoác lên người những bộ trang phục lộng lẫy hoặc cái gì đó tương tự. Là một người buôn bán thời trang cho một trong những cửa hàng thời trang uy tín nhất của thành phố này, Andrea chẳng khó khăn gì để tìm hay mua được những bộ quần áo như thế.

Nhưng Andrea cũng là một trong những phụ nữ khó chiều nhất mà Kit đã từng gặp, và cô ta không hề cảm thông với người khác. Ít nhất là khi Marcus đi khỏi. Chứ khi anh ấy có mặt, Andrea sẽ làm mọi cách để trông sao thật bé nhỏ, yếu đuối và thật nữ tính.

Tuy nhiên, Kit không cần câu với việc cô ta nói nàng ngồi mơ mộng lung tung khi sắp vắng nhà. “Thật ra ông ấy đã về...”

“Tốt quá.” Andrea mỉm cười khoe ra hàm răng trắng bên dưới đôi môi được tô son bóng đỏ rực rất hợp với bộ váy ngắn ôm sát cơ thể của cô, xoay người hướng thẳng tới văn phòng của Marcus,

“Nhưng ông ấy không muốn bị làm phiền,” Kit đứng lên nhắc lại một cách kiên quyết.

Andrea liếc nhanh qua nàng. “Anh ta muốn gặp tôi,” cô ta tự tin nói, dẫn bước tới tay nắm cửa.

“Tránh ra đi.” Andrea thốt ra với vẻ sốt ruột khi Kit cố len nhẹ vào trước cô. “Cô thi hành nhiệm vụ của một Thư ký riêng của Marcus quá đà rồi đó, hơn nữa khi tôi còn liên quan ở đây.” Cô nàng thô bạo tiếp lời. “Thật ra tôi đã nói với Marcus nhiều lần về những lần gặp riêng này.”

Kit cố đứng thẳng người với chiều cao 1m78* của mình và nhìn xuống chóp mũi của Andrea trong khi mình cố hít sâu để ngăn lại lời nói cay độc đang sắp thốt ra từ đôi môi của cô ta. Có lẽ việc Andrea sẽ biến mất trong cuộc sống của Marcus chỉ là vấn đề thời gian. Mà thật ra vì Kit không tán thành, những Thư ký trong công ty đang đặt cược xem mối quan hệ đặc biệt này sẽ kéo dài bao lâu! Nhưng trong khi chờ đợi nàng cần phải tỏ ra lịch sự với cô ta. Dù lắm lúc trong thâm tâm mình nàng rất muốn xóa sạch nụ cười hóm hỉnh trên gương mặt của người đàn bà đó.

“Điều đó dường như không ảnh hưởng đến công việc của tôi,” cuối cùng thì Kit cũng đáp trả với giọng nói nhẹ nhàng - nhưng không hẳn đã che giấu được sự tức giận của nàng.

Đôi mắt xanh nhú lại một cách nham hiểm. “Tại sao, cô...”

“Tôi sẽ hỏi ý ông Maitland xem có thể gặp cô bây giờ hay không.” Kit nhẹ nhàng trả lời, rồi nàng mở cửa văn phòng của Marcus và đóng nó chặt lại sau khi bước vào. Sau cùng thì chẳng có cái gì riêng tư cả, đây chỉ là một phần công việc của nàng.

Nhưng đó dĩ nhiên không phải là sự cố gắng thành công nhất của nàng trong việc đối xử với Andrea Revel, nàng đang rửa thắm khi Marcus ngẩng đầu nhìn nàng một cách căm ghét vì sự xâm nhập bừa bãi này.

* Nguyên văn là 5 feet 10 inches: 1 feet = 0,3048 m; 1 inch = 2.54 cm

Ở tuổi 39 (Ice: sắc... ta cứ tưởng anh nì chỉ tầm 30, hóa ra là old quá (-_-) bùn 5'!) Marcus Maitland là người đàn ông đẹp trai nhất mà Kit đã từng gặp, với mái tóc màu đen thẫm và đôi mắt xanh thâm trầm. Mũi anh ta cao và thẳng, đôi môi với đường nét như được chạm khắc và cái cằm vuông đầy cương nghị. Nhưng nàng luôn chắc chắn rằng mình chỉ xem anh ta như bao người bình thường mà thôi.

Bởi vì Angie Dwyer, Thư ký riêng của Marcus lúc trước, đã cảnh báo cho nàng khi nàng đến phỏng vấn cách đây bảy tháng, rằng điều tồi tệ nhất mà cô ấy đã làm là đã trót phải lòng Marcus, trong khi anh ta sẽ không bao giờ yêu bất kỳ một người phụ nữ nào với tất cả tâm trí, các mối quan hệ của họ thường chỉ kéo dài vài ba tháng.

Cứ xem xét cái lý do buộc Kit phải từ bỏ công việc cũ của nàng là vì ông sếp cũ dường như đã có quy luật là phải mắc mứu dây dưa với người trợ lý của mình, nên Kit đã không có ý niệm nào với việc sẽ rơi vào cuộc tình với Marcus. Cho đến khi nàng thật sự gặp anh ta. Rồi nàng đã rất khó chịu khi tin rằng bất cứ người phụ nữ nào trong vòng bán kính 20 dặm cũng không thể ngăn nổi mình trước sự hấp dẫn của anh ta.

Cụm từ “Cao ráo, ngăm ngăm đen và đẹp trai” chính xác là để miêu tả Marcus, nhưng cũng còn nhiều điều khác lôi cuốn về anh ta. Ví dụ – khi anh ta không điên cuồng giận dữ, như lúc sáng nay, anh ta có khả năng quyến rũ cả một con tim khô cạn nhất, và sự giàu có cộng với thành công của mình đã tạo cho anh sự tự tin nổi bật trong mọi đám đông.

Chỉ một từ thôi, Marcus Maitland thật là kỳ diệu! (Ice: ặc... ặc...)

Nhưng Kit đã cẩn thận để anh ta không bao giờ biết đến suy nghĩ thật sự của mình.

Thêm nữa còn phải tính đến lời cảnh báo của Angie Dwyer, Kit phải làm xấu hình dáng mình khi đi làm bằng cách vấn mái tóc màu đồng của mình lên cao**, trang điểm nhợt nhạt, vứt bỏ cặp kính sát trùng mà thay vào đó là chiếc kính cận dày cộp nhằm giảm đi ấn tượng của đôi mắt xám sâu thẳm của nàng và hàng mi dài đen nhánh. Chiếc áo vest của bộ trang phục công sở tối màu trông rất kì dị, vậy thì luôn buông dài qua gối kín đáo và đôi giày gót thấp.

Không có cách nào để một người đàn ông sẽ chọn nàng làm ấm giường anh ta lúc đi công tác cùng nhau khi trông thấy nàng như thế này, nàng khẳng định như thế sau khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương vào buổi sáng đầu tiên đi làm.

Kit đã trải qua việc chạy vòng quanh bàn làm việc và cả giường ngủ ở khách sạn để tránh sự tán tỉnh của lão sếp trước đây của nàng một thời gian quá lâu để muốn nó lặp lại ở công việc mới này.

Mặc dù khi gặp mặt Marcus Maitland thì nàng không còn chắc về điều này cho lắm...!

Cho dù là thế thì nàng vẫn cố ý đóng vai một Kit McGuire nghiêm trang, giản dị, ngoại hình không có nét gì đặc biệt, và nàng đã rất kiên trì với vai diễn này.

Nhưng với cuộc đối thoại như với Andrea Revel lúc mới rồi, hình như nàng đã thiếu thận trọng khi hành động và...

Không, không phải thế, nàng đã tự trách bản thân; nàng thích công việc ở đây, thích đồng nghiệp của mình, cả con người mà nàng đang làm việc dưới quyền và quan trọng hơn hết là – nàng cần một công việc! Thêm vào đó, người ta sẽ nhìn hồ sơ xin việc của nàng ra sao nếu nàng thú nhận là mình bị sa thải bởi vì đã từ chối làm bạn gái của sếp khi nàng đi xin một vị trí khác?

Nhưng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, chỉ cần một lần, nếu Marcus có thể nhìn thấy nàng khi ra khỏi văn phòng, với mái tóc buông xõa, không còn cặp kiếng che đi đôi mắt lấp lánh sâu thẳm của nàng, chiếc quần jeans ôm sát ẩm áp với...

“Sao?” Marcus cất lời đột ngột, gõ nhẹ ngón tay một cách mất kiên nhẫn lên trên bàn trong khi chờ đợi lời giải thích của nàng cho việc xâm nhập này sau khi anh đã rõ ràng tuyên bố không muốn ai làm phiền.

Như trong một bộ phim Hollywood, cùng lúc bong bóng ảo tưởng của Kit về chuyện Marcus sẽ nhìn thấy nàng từ nhộng hóa thành bướm và sẽ yêu nàng với dáng vẻ xinh đẹp đó vỡ tan. Chỉ là câu chuyện thần tiên!!!

Nàng thẳng người, nhanh nhẹn đáp. “Cô Revel xin được gặp ông.”

“Khi nào?”

“Bây giờ ạ. Cô ấy đang đợi ở ngoài chỗ của tôi.” Nàng giải thích khi nhìn thấy vẻ mặt vẫn giận dữ của anh.

Trán anh giãn ra. “Vậy sao không nói sớm lúc cô vừa vào?” Anh nôn nóng đứng lên và đi vòng qua nàng và tự mình mở cửa. “Vào đi Andrea, anh tính gọi cho em, anh có vài chuyện cần bàn bạc với em.”

Kit cứng người khi người đàn bà đó nhìn cô với cái nhìn của kẻ chiến thắng, đôi tay nàng nép vào hai bên người, quai hàm mím chặt. Andrea thông thả bước đến choàng qua tay của Marcus, kiễng chân trao cho anh ta một nụ hôn dài lên môi.

Kit thấy dạ dày như đảo lộn khi Marcus cúi đầu cố ý đáp trả nụ hôn đó, nàng nhanh chóng quay gót rời khỏi căn phòng, đóng cửa lại và yếu ớt dựa lưng vào nó.

Chẳng còn gì để nói thêm vào lời cảnh báo của Angie Dwyer!

Kit đã nhận ra mình hoàn toàn bị lôi cuốn bởi Marcus ngay khi kết thúc tuần làm việc đầu tiên. Đó không phải là điều khôn ngoan nhất mà nàng đã làm trong cuộc đời mình, nhưng cũng không phải là điều tồi tệ nhất. Sau cùng thì Marcus không biết nàng đang cảm nhận ra sao, vì ít ra niềm kiêu hãnh của nàng vẫn còn nguyên vẹn. Chỉ có trái tim nàng đang hẫng đi không chủ ý *** mỗi khi nàng nhìn thấy anh ta!

Chỉ là...!

Nàng lắc đầu tự chế giễu bản thân khi quay về chỗ ngồi sau bàn làm việc. Hẳn nhiên là nàng có thể cười nhạo sự ngu ngốc của mình, bởi vì trong hơn sáu tháng qua, Andrea Revel là người phụ nữ thứ 3 mà Kit thấy Marcus dan díu, tất cả bọn họ ở tuổi giữa 30, xinh xắn, tóc vàng và gợi cảm****, không có ngoại lệ cho tuổi 26, cao, mảnh khảnh và tóc đỏ.

Hơn nữa, là với kiểu tóc đơn giản, không trang điểm, và bộ trang phục đi làm không ra hình thù gì mà nàng đang mặc, nàng không phải là mẫu người của Marcus. Chỉ là...

“Gọi cho em khi anh về tối nhé.” Andrea nói to khi đột ngột lao ra từ bên trong văn phòng. “Có lẽ em sẽ gặp lại anh, nhưng vì em cũng có vài việc quan trọng khác cần làm!” cô ta dứt lời trước khi sập cánh cửa lại sau lưng. Khuôn mặt cô ta là chiếc mặt nạ xấu xí và tràn đầy tức giận khi cô ta nghiêng người lên bàn làm việc của Kit làm nó bị đẩy ra xa. “Cô nghĩ là mình rất khéo léo phải không?” cô nàng rít lên giận dữ trong khi Kit chỉ có thể chớp mắt với sự tấn công bất ngờ này. “Để xem cuối cùng ai sẽ thắng đây.” Cô ta đứng thẳng nhìn với ánh mắt khinh bỉ, kích động hất tung mái tóc vàng lộng lẫy của mình và uốn éo một cách khêu gợi rời khỏi phòng.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy trời? Nhìn cô nàng đi khỏi mà Kit vẫn còn choáng váng tự hỏi, thoáng rung mình vì sự kịch liệt của người phụ nữ này.

Cánh cửa phòng Marcus lại mở ra, lần này thì rất nhẹ nhàng. Anh đứng ngay khung cửa. “Cô ta đi chưa?” anh hỏi.

“Ông đang hỏi cô Revel à?” Kit ngơ ngác hỏi lại.

Anh nhìn chăm chăm vào Kit thăm đánh giá, một nụ cười cong lên bên khóe đôi môi nhạy cảm kia. “Vâng, tôi đang hỏi về cô Revel,” anh khô khốc xác nhận lại, cơn giận dữ ban sáng dường như đang dịu đi để về lại với tính khí tốt đẹp thường ngày.

Kit nhẹ gật đầu. “Vâng ạ, cô ấy đã đi rồi.” giọng nàng đều đều, nàng vẫn còn choáng váng vì những lời công kích của Andrea.

Tia nhìn lóe lên trong đôi mắt xanh thẫm của Marcus khi anh nhìn thấy dáng vẻ suy nghĩ của nàng. “Cô biết không cô McGuire, thỉnh thoảng tôi không chắc chắn rằng cô hoàn toàn trông như những gì mà cô thể hiện...”

Nàng đang giữ vẻ ngoài điềm tĩnh nhưng bên trong thì dạ dày nàng đang siết chặt, suy nghĩ của nàng đang nháo nhào. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta biết... Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta đoán được mối quan hệ của nàng với...? Nhưng chẳng có lý do gì để anh ta nên làm thế cả, nàng ngay lập tức trấn an bản thân.

“Dường như cô Revel rất đau khổ khi cô ấy rời khỏi lúc mới rời thì phải?” nàng hơi lớn tiếng, cố ý đổi chủ đề. Nụ cười của Marcus càng rộng ra, anh nghiêng đầu vào khung cửa và khoanh tay trước ngực. “Là giận dữ, ý cô muốn nói như vậy?” anh kéo dài giọng.

“À... đúng thế ạ” Kit thừa nhận không nhiệt tình cho lắm.

Anh gật đầu với vẻ đồng tình, mái tóc xanh đen bóng mượt của anh như lóe sáng. “Tôi e đó là lỗi của cô.” anh chế giễu.

Mắt nàng mở to. “Lỗi của tôi? Nhưng... Tôi chỉ làm bốn phận của mình thôi mà.” nàng bào chữa. “Hơn nữa, là cô ta thô lỗ với tôi trước.” nàng lí nhí thêm vào.

Marcus nhướn đôi mày. “Cô ta đã làm thế?”

“Vâng, cô ấy...” nàng ngưng bật, càng lo lắng hơn khi nhận ra vẻ tò mò của anh rằng anh không biết nàng đang nói về chuyện gì. “Chính xác là tại sao cô Revel lại giận dữ với tôi kia chứ?” nàng chậm chạp hỏi.

Anh nhún đôi bờ vai dưới lớp vải lụa chiếc áo sơ-mi trắng và chiếc áo vest màu đen được cắt khéo. “Cô ấy đã phản đối – và tôi đang rất nghi ngờ về chuyện chúng tôi sẽ gặp lại nhau – vì sự thật cô là người đi cùng tôi vào cuối tuần này chứ không phải là cô ấy.”

Kit ngậy người nhìn anh.

Từ khi nào anh ta...

Từ khi nào họ...

Từ khi nào nàng...

Anh ấy đang nói cái quái gì vậy?

————— - Hết —————

** Nguyên văn: French pleat

images

Đây là kiểu tóc được gọi là French Pleat, Ice thấy hầu hết là các kiểu vắn tóc cao, dù có biến tấu kiểu cọ này nọ, thường làm tóc này cho cô dâu sẽ rất đẹp, nhưng theo tình huống của truyện thì nàng Kit làm tóc này để trông già và nghiêm trang hơn :D

*** Nguyên văn: AWOL – absent without official leave: vắng mặt mà không được cho phép.

**** Nguyên văn: curvaceously – là điện nước đầy đủ í ah ^^

2. Chương 2

“Sao rồi, cô Thư ký trước đây của Marcus đã cảnh báo với em là thỉnh thoảng em sẽ phải đi công tác cùng với Sếp chứ.” Penny, đồng nghiệp cùng phòng với Kit, chọc ghẹo nàng tối hôm đó khi hai người bọn họ cùng ăn tối.

Vâng, Angie Dwyer đã nói với Kit việc đi công tác với Marcus Maitland là một phần trong mô tả công việc của nàng; chỉ là đã chẳng có chuyện gì trong sáu tháng qua, vì Marcus luôn thích đưa Lewis đi cùng hơn, mãi cho đến cuối tuần này.

Thật ra đi công tác cùng Marcus Maitland không hẳn là vấn đề rối rắm. Chỉ vì cái cách anh nói với nàng và rồi nén cười trước phản ứng sững sờ của nàng mà chính hành động này đã vứt bỏ vẻ mong manh, yếu ớt của nàng.

Thật sự vậy, rất nhiều lo lắng!

“Đừng lo lắng vậy chứ, cô McGuire,” Marcus cười tươi khi nàng nhìn chằm chằm vào anh sau lúc nghe được thông báo về việc cắt đứt quan hệ giữa anh và Andrea Revel, và rằng anh sẽ đưa Kit đi cùng vào cuối tuần này với anh. “Tôi không đang gợi ý rằng tôi sắp sửa mở lời tán tỉnh khiếm nhã với cô. Tôi chỉ bắt chợt cần năng lực của cô vào cuối tuần này hơn là cần sự quyến rũ lồ lộ của Andrea.” anh chế giễu.

Kit không chắc là nàng đã nhận thấy đó là câu kết luận để làm vui tai nàng trong tình huống này thôi, nhưng nàng đã coi việc hạ thấp hình tượng của nàng mới là vấn đề để cân nhắc khi không có quá nhiều điều để nàng có thể biện hộ cho mình.

Nàng tự hỏi Marcus sẽ nói gì khi nhìn thấy nàng lúc này? Mái tóc nàng buông dài xuống vai như ngọn lửa bằng lụa óng mịn, áo thun bó sát và chiếc quần jean ôm vừa vặn trên những đường cong mảnh mai của nàng. Và không có mắt kính dày cộp, cũng không che giấu đôi mắt to màu xám thăm thẳm dưới hàng mi dày đen nhánh. Trông nàng trẻ hơn cả 10 tuổi so với hiệu ứng cô McGuire nghiêm nghị kia!

Nhưng biết sở thích của Marcus chỉ dành cho những cô nàng tóc vàng hoe nhỏ bé nên anh hiển nhiên sẽ không ấn tượng gì, nàng buồn bã thừa nhận.

“Vậy chính xác hai người sẽ làm gì vào cuối tuần này?” Penny hỏi dò với cái nhìn ngây thơ vờ vịt khi cô tươi sớt cà chua lên món sa lát.

Kit ngưng việc mở nắp chai rượu, nhẩn mặt vì lời trêu đùa của bạn. “Chúng tôi không đi đâu cả,” nàng cau gắt chỉnh lại. “Marcus nhận lời mời của Desmond Hayes...”

“Là ông trùm hàng không Desmond Hayes?” Penny chen ngang suy đoán, đôi mắt xanh húng khởi sáng rực lên.

“Còn ai khác nữa sao?” Kit trả lời ngang phè – nàng đang hưởng thụ sự hãnh diện trong phút chốc khi thấy bạn và cũng là đồng nghiệp của mình bị ấn tượng bởi tên vị khách của họ trong dịp cuối tuần này.

“Không có.” Penny thừa nhận. “Wow... vậy là em sắp trải qua cuối tuần cùng Desmond Hayes,” cô ngưỡng mộ với vẻ ganh tỵ.

Kit bĩu môi, tuyên bố chắc chắn “Em không muốn đi cùng Desmond Hayes vào cuối tuần này cũng như với Marcus Maitland; đây đơn thuần là một chuyến công tác.”

“Đúng thế, nhưng em sẽ vẫn đi tới đó, một mình, cùng hai người đàn ông giàu có bậc nhất...”

“Cũng giống như một số những người khác ở cùng nhau vào các cuối tuần thôi.” Kit nhanh chóng cắt ngang.

“Đừng đập nát giấc mơ của chị chứ!” Penny kêu lên bất bình, hớp một ngụm rượu trong ly trước khi nhìn Kit một cách sắt bén. “Vì Chúa, đừng nói với chị em đi tới đó như một cô McGuire – Thư ký riêng đến từ xứ sở Vô Cẩn chứ. Em sẽ làm thế phải không?” cô hoài nghi khi nhìn thấy Kit nhướn đôi mày. “Ôi Kit, em không thể làm vậy...!”

“Dĩ nhiên là em có thể,” Kit đáp với chút khó chịu. “Đây là chuyến công tác mà Penny, chị quên à...”

“Chị không quên gì hết,” bạn nàng trả lời một cách nghiêm túc. “Và, sau những hành vi bất kham của Mike Reynolds trong khi em làm việc với ông ta thì chị hoàn toàn không trách em nếu em cảnh giác hơn với những nơi có Marcus Maitland. Nhưng em đã làm trợ lý cho anh ta được sáu tháng rồi, Kit; chắc chắn bây giờ em biết anh ta thuộc loại đàn ông như thế nào?”

Ồ, vâng, nàng biết chính xác kiểu người đàn ông như Marcus Maitland: tài giỏi và khôn ngoan trong chuyện kinh doanh, là một ông chủ công bằng và đòi hỏi khắt khe. Nhưng, như Angie Dwyer đã nói, anh ta thay tình nhân như thay áo.

“Em lại sắp được diện kiến Desmond Hayes cuối tuần này” Penny mất kiên nhẫn lên tiếng. “Là Desmond Hayes, Kit à; là một trong những người giàu nhất nước!”

Kit cười nhạt. “Có thể là thế, nhưng em nghe tin mới nhất là anh ta đang sống với người vợ thứ ba kia mà!”

“Không, chuyện qua vài tháng rồi,” Penny lơ đãng nói.

Kit lắc đầu nguây nguây. “Sau đó anh ta lại ở trong cái mớ bòng bong của một vụ ly dị,” nàng cố chấp. “Trong trường hợp nào cũng thế, em không thích thú gì hết.” nàng quả quyết nói tiếp khi thấy Penny tính mở miệng nói gì đó, “sau cùng em có ý định thay đổi từng thứ một trên hình dáng của mình chỉ vì cái gọi là thoả thuận công việc thôi.” Nếu nàng cứ tiếp tục lặp lại điều này thì có lẽ nàng sẽ bắt đầu tin đó mới chính là bản thân mình mất thôi!

Bởi vì một phần nàng đang kích động trong lòng khi nghĩ về chuyến đi lần này với Marcus – dĩ nhiên là an toàn với vẻ bề ngoài của cô Thư ký từ hành tinh Vô Cảm!

Penny thở dài khó chịu. “Vâng, dù gì đi nữa thì chị nghĩ là em điên rồi!”

Kit khẽ cười. “Em sẽ cố chịu đựng nó.”

“Điên khùng!” Penny kêu lên phần nộ trước khi chụp lấy chén sa lát và vứt chổng chơ trên bàn bếp, bỏ Kit đi theo phía sau với đĩa cá hồi nướng.

Có lẽ, cảm giác khi nàng lừa dối Marcus, nàng đã quá điên rồi khi duy trì trò đánh đố với hiệu ứng nghiêm trang, cứng nhắc, nhưng khi đã bắt đầu thì nàng không biết làm cách nào để dừng lại...

“Xin ông nhắc lại được không?” Kit đã nhìn Marcus một cách hoài nghi khi anh gọi nàng vào buổi trưa hôm sau và cho phép nàng về sớm để nàng có thể chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi của hai người họ đến nhà Desmond Hayes.

Anh thở hắt ra. “Tôi nói, liệu cô có thể thay đổi một vài thứ bớt... nghiêm trang đi một chút được không?” anh cộc lốc lặp lại, mắt nhìn bộ váy linen* màu kem và đôi giày đế bệt với sự chán ghét không giấu giếm. “Desmond hy vọng sẽ gặp cộng sự của tôi vào cuối tuần này như sẽ là người phụ nữ hiện thời trong cuộc sống của tôi chứ không phải Thư ký của tôi.” Anh kiên nhẫn giải thích một cách từ tốn như một bề trên nói chuyện với một đứa bé cứng đầu.

“Nhưng... nhưng...”

“Bây giờ cô trông như đĩa hát bị vấp vậy.” Marcus kéo dài giọng chế giễu, đi ngang qua nàng vào căn phòng ở ngoài hành lang.

Ôn Chúa, Penny vẫn đang làm việc, nếu không thì chẳng biết cô ấy sẽ gây ra điều gì khi nghe thấy những gì Marcus yêu cầu nàng.

Kit không chắc về phần mình lắm! Chính xác là anh ta muốn gì khi nói nàng nên là người phụ nữ hiện tại bên anh ta chứ không phải Thư ký riêng của anh ta? Rõ ràng là anh ta không gợi ý...?

“Bình tĩnh nào Cô McGuire!” Marcus ra lệnh khi anh đứng trên lối đi vào hội trường và nhìn xuống nàng – cảm giác thật kì lạ vì với chiều cao gần 1m80 của mình, Kit luôn thấy rằng mình cao hơn nhiều người. “Tôi chỉ nói Desmond Hayes đang hy vọng cô là người phụ nữ mà tôi đang bị thu hút, chứ không phải tôi đang hy vọng thế.”

Nàng có thể cảm thấy hai má mình đỏ hồng lên vì giọng điệu và cái nhìn chế nhạo của anh. Nhưng nàng có thể phản ứng theo cách nào khác khi anh ta đã nói những lời như thế?

Marcus lại thở dài. “Đơn giản thôi Cô McGuire, tôi xem chuyến đi cuối tuần này chỉ là công việc thôi. Desmond có thể nhìn nó lệch đi một chút, cho nên...” (Ice: Nói thế mà cũng nói >_

3. Chương 3

“Tốt hơn rồi.” Marcus lên tiếng bày tỏ sự hài lòng của mình khi Kit trở lại phòng khách cùng với anh sau 15 phút. 15 phút đầy khổ sở.

Kit hoàn toàn không biết nàng nên làm gì là tốt nhất khi bước vào phòng ngủ. Nếu nàng làm theo lời Marcus, ăn mặc và hành xử một cách thất thường như Marcus thì đó chẳng phải sẽ là một hành động ngu dại cho mối quan hệ công việc mà nàng đã tốn công gây dựng trong thời gian sáu tháng dài đằng đẳng kia sao? Nhưng... nếu nàng không làm tròn vai trò của một Thư ký riêng, Marcus sẽ không trọng dụng nàng nữa, và có lẽ anh sẽ cho rằng nàng cũng không làm được việc, như anh ta đã thẳng thừng với Angie Dwyer.

Thêm vào đó, khi anh đã không còn dồn tâm trí chú ý tới nàng thì anh sẽ không còn vẽ vời gì với bề ngoài của nàng!

Không chắc là nàng cảm thấy nhẹ lòng, chán nản hay chỉ đơn thuần là thất vọng về điều đó, Kit đã nhanh chóng điếm qua ngăn tủ của nàng và lấy ra những bộ quần áo mà nàng nghĩ có thể phù hợp với dịp này mà không làm tổn thương đến bản thân quá nhiều. Từ cái nhìn của Marcus trên người nàng lúc này đây, áo phông đen và chiếc quần hợp một ôm vừa vặn cũng màu đen, hẳn nhiên anh rất hài lòng với sự biến đổi này.

“Ít ra phải như thế,” anh nói và chậm rãi đứng dậy. “Cô không thể làm gì đó với mái tóc của mình à?” anh giương mắt nhìn kiểu tóc đơn giản mà nàng vẫn để. “Và cả cặp mắt kính?” anh thêm vào với vẻ khó chịu. “Desmond sẽ nghĩ khẩu vị của tôi đã chuyển sang những người kĩ tính mất!”

“Trái ngược với mấy cô nàng tóc vàng ngớ ngẩn!” Kit tức mình bắt bẻ lại, hai má nàng nhanh chóng đỏ hồng khi Marcus đưa mắt nhìn tới đôi hàng mi đang hạ thấp của nàng. “Tôi xin lỗi!” nàng thở hổn hển. “Tôi thật không nên nói thế. Tôi chỉ... Ông đã quá thân tình với tôi, cho nên...”

“Cô cũng có thể thoải mái để thân tình với tôi kia mà,” Marcus kéo dài giọng.

Nàng cười nhảu nhó. “Vâng.”

“Công bằng thôi.” Anh gật gù.

Mắt cô mở to đầy bất ngờ. Nàng mong chờ một lời nói bác bỏ, nếu không còn gì khác. “Có thể như thế sao?”

“Dĩ nhiên,” anh nói. “Tuy nhiên tôi không khuyên cô làm điều đó thường xuyên.”

Kit chăm chú nhìn anh vài giây và phá lên cười khi nàng nhìn thấy tia sáng lấp lờ trong đôi mắt xanh thâm trầm kia.

Marcus nghiêng đầu nhìn nàng dò hỏi. “Đó thật sự là những gì cô nhìn thấy về những người phụ nữ tôi đã quen hay sao?” anh hỏi với giọng hơi trêu chọc.

Sự thật đúng là vậy. Ô, họ rất xinh đẹp, nhưng Kit tự hỏi nhiều lần rằng các cuộc nói chuyện của họ có đi xa hơn ngoài chủ đề thời trang và tán gẫu giải trí. Hoàn toàn không ứng đối được với một người thông minh như Marcus. Mặc dù nàng cũng không biết được có phải chính khả năng hiểu biết này đã khiến anh ta hấp dẫn họ!

“Có lẽ thế,” nàng đáp với ý hoà hoãn. “Dù sao tôi cũng thật sự không biết nhiều về họ để nhận xét gì đúng không?”

“Dù sao đi nữa, điều đó cũng không ngăn được việc cô nhận xét đâu.” Marcus cộc lốc lưu ý.

Không, chẳng thể như thế đúng không? Nàng đưa bàn tay ngược ngịu lên tóc, biết rõ rằng sự rục rở của màu tóc gần như bị nén chặt lại vì kiểu tóc trang nghiêm này; nó sẽ sáng rực lên như ngọn lửa khi được xoa tung ra, lúc là sắc đỏ ấm nồng, lúc lại là đỏ ánh vàng, cũng có những lúc chỉ đơn thuần là màu vàng. Còn chuyện bỏ đi cặp mắt kiếng của nàng...!

“Trở lại chuyện tóc của cô,” Marcus cứng rắn nói khi anh nhìn thấy cử chỉ hoảng hốt của nàng. “Với tôi trông tóc cô rất được.”

“Đúng thế ạ.” Nàng lúng túng củng cố lời nói của anh.

“Vậy sao không buông nó xuống để thay đổi chút ít? Chỉ tóc thôi, cô McGuire à,” anh thêm vào khi nhận ra việc lựa chọn từ ngữ diễn tả của mình có thể bị hiểu nhầm. “Và cô thật sự cần đeo kiếng hay không vậy?” Anh bước đến như thể muốn lấy cặp kiếng ra khỏi sóng mũi nàng. “Cái kính này có vẻ không nặng lắm... hey, tôi chỉ định nhìn nó thôi mà!” anh kháng nghị khi nàng vùng thoát khỏi tay anh.

“Ông có thể làm vỡ nó,” nàng cứng nhắc nói, rồi tự mình tháo kiếng ra; chỉ có nàng mới được chạm vào nàng. “Tôi rất cần nó mỗi khi đọc sách.” Nàng đưa ra lý do, xoay mặt đi để đặt chiếc kính cẩn thận vào xắc tay của nàng.

“Cô McGuire...?”

“Vâng?” nàng rời bời đáp lại tiếng anh gọi.

“Cô có thể nhìn tôi khi tôi nói chuyện với cô được không?”

“Là sao...?” Nàng ngưng bật khi xoay người qua và ngẩng nhìn gương mặt của Marcus. Anh đang nhìn chăm chú vào nàng, cái nhìn lại làm cho nàng đỏ mặt.

Và nàng biết anh cũng sẽ nhìn thấy, đôi mắt màu xám kim dữ dội (nguyên văn: gun-metal grey) nhưng lại mềm mại như nhung, hàng mi dài và đen nhánh, đôi mắt chính là điểm nhấn trên đôi gò má cao của nàng, và đôi môi cong cong hoàn hảo. (Ice: Anh nhìn ra chị xinh đẹp rồi sẽ làm gì đây? Hắc hắc... *cười gian*)

Marcus chớp mắt. “Cô có thể xoa tóc ra luôn không?” giọng anh khàn khàn như nén chặt lại.

Nàng kêu lên bực dọc. “Nhìn đi, tôi không nghĩ chuyện này thật sự cần thiết...”

“Làm ơn đi,” anh dịu dàng thúc giục.

Kit ném về anh cái liếc ngờ vực trước khi quay mặt đi lần nữa, tự mình tháo chiếc kẹp trên tóc xuống, tóc thẳng, mềm mượt như tơ nhẹ nhàng đổ xuống hai bên vai nàng, những tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ càng làm nó như một ngọn lửa sống động.

“Đây.” Nàng hất cằm nhìn anh, hất nhẹ tóc ra sau vai như nàng hay làm. “Hài lòng chứ?” (Ice: hài lòng chút liền á, chưa hẳn ăn j đc mà, hihhi... ^^)

Marcus đưa tay lơ đãng vuốt ve chiếc cằm cương nghị của mình, tiếp tục nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu. “Thực chất là... không, còn lâu tôi mới hài lòng!” anh đáp.

“Thế nhưng, điều tôi tò mò là tại sao cô đã quanh quẩn ở văn phòng của tôi những sáu tháng qua với chiếc mặt nạ hóa trang như một bà cô của ai đó, trong khi sự thật trông cô như thế này!”

Kit vẫn nhìn anh với đôi mắt xám điềm tĩnh. “Như thế nào?”

Trông anh như sẵn sàng nổ tung. “Trông như... như...”

“Sao ạ?” nàng tò mò.

“Cô biết là cô trông như thế nào, cô McGuire,” anh nhả từng chữ lạnh lùng. “Cái tôi muốn biết là tại sao?”

Nàng tránh cái nhìn chăm chú của anh. “Nếu ông thật sự muốn biết...”

“Ồ, tôi nghĩ là tôi rất muốn biết,” anh châm chọc.

Kit hít sâu. “Người sếp trước đây của tôi nghĩ lên giường với ông ta là một phần trong công việc của tôi. Và sau những lời phê bình của Angie Dwyer về ông, tôi... vâng, tôi nghĩ tốt nhất là không lôi kéo sự chú ý đến... đến vẻ nữ tính của tôi.” Nàng ngưng nghịu kết luận.

“Nói cách khác, cô đã không lôi kéo sự chú ý của tôi đến nó!” Marcus kêu lên giận dữ. “Chết tiệt, tôi đã khi nào nhìn cô với cái vẻ gọi là có tư tình trong sáu tháng qua không hả?”

“Không,” nàng nhăn mặt đau khổ thừa nhận, vì biết rằng cơn giận của anh là chính đáng.

“Cô... Tôi... ôi, mặc kệ nó đi,” anh bất thần mất kiên nhẫn nói. “Nếu cô đã sẵn sàng, chúng ta đi được chứ?” Anh quay gót và đi ra khỏi căn hộ của nàng.

Kit thở hắt ra nhẹ nhõm khi thoát khỏi sự áp bức của anh dù chỉ trong giây lát, thả lỏng đôi vai căng thẳng của nàng. Rõ ràng Marcus không phải là người vui vẻ khi anh nhìn thấy nàng chuyển từ sâu thành bướm, hay vì lý do của sự biến đổi đó. Như nàng biết anh ta sẽ không là...

Ồi, tốt thôi. Nàng nhún vai thản nhiên rồi lấy túi xách theo bước anh ra xe; anh ta muốn biết về chuyện này đúng không? Anh ta có thể tàn tệ đuổi việc nàng chỉ vì nàng thay đổi quyền rũ hơn những gì mà anh dự tính khi mái tóc không bị giam cầm và không đeo mắt kính!

“Chính xác là chúng ta sẽ đi đâu?” nàng lên tiếng sau mười phút yên lặng từ phía ghế lái của Marcus... và nàng tự nhận thấy có chút ít không thoải mái ở bên nàng!

“Worcestershire,” anh kiêu lời.

“Thật sao?” mặt nàng rạng rỡ. “Tôi chưa từng đi đến đó, nhưng tôi nghĩ đó chắc sẽ là một thành phố rất đẹp...”

“Phiền cô không nói chuyện, tôi cần tập trung khi lái xe.” Marcus khô khốc ngắt lời.

Anh ta cần học thêm cách cư xử... nhưng không hiểu sao Kit không nghĩ anh sẽ cảm ơn nếu nàng lưu ý anh về điều đó.

Nhưng nếu anh không muốn nói chuyện thì nàng sẽ rất vui vẻ nhìn qua cửa kính xe để ngắm cảnh đồng quê khi đã bỏ lại Luân Đôn thật xa sau lưng họ, chiếc Jaguar thể thao của Marcus lướt nhanh trên mặt đường.

Nàng có quá ít dịp đi khỏi Luân Đôn từ lúc bán chiếc xe của mình cách đây sáu tháng, lái xe và đậu xe trong thành phố hoàn toàn không đáng để phí sức. Cha mẹ nàng sống ở Cornwall, rất dễ dàng để bắt tàu mỗi khi nàng đến thăm họ hơn là gắng sức xông pha qua đám đông khách du lịch đang ùn tắc liên tục trên đường xuống đó.

“Được rồi, tôi xin lỗi vì đã cộc cằn.” Marcus bất ngờ nói bên cạnh nàng, kéo nàng ra khỏi cơn mơ màng.

Kit hơi héch hếch cảm nhìn anh. “Lần nào cơ?”

Tay anh nắm siết chặt bánh lái khi anh liếc vội sang nàng.

“Cả hai lần,” anh thừa nhận. “Tôi biết, lần đầu tiên tôi có chút... bất ngờ, bởi sự thay đổi hình dáng của cô... lần sau là vì lý do cho sự trốn tránh của điều thứ nhất.” Anh âm thầm nhìn vào con đường phía trước. “Cứ trò chuyện nếu cô muốn,” anh đề nghị.

Kit vẫn nhìn anh thêm vài giây, nhận ra rằng, bây giờ anh mời nàng nói chuyện, thì nàng lại không có gì để nói!

“Sao vậy?” anh hỏi cụt lủn trước sự im lặng của nàng.

Nàng cười châm chọc. “Không lạ sao, khi có ai đó bảo ông nói chuyện thì thật sự không có chuyện gì để nói? Nhưng nếu tôi nghĩ đến cái gì thì tôi sẽ nói ngay thôi.” Nàng hấp tấp sửa lại lời nói của mình khi nhìn thấy cái nhú mày của anh.

Marcus cười nhẹ. “Tôi rất vui lòng để nghe nó đây!”

“Không, ông sẽ không muốn nghe đâu,” nàng đáp chắc chắn. “Và tôi đang rất vui vẻ ngắm nhìn ra ngoài cửa xe,” nàng trấn an anh. “Sống ở Luân Đôn làm cho con người dễ dàng quên đi nước Anh thật sự đẹp biết bao.”

“Đúng vậy,” anh đáp ngắn gọn. “Nói cho tôi nghe chút gì về bản thân cô đi, cô McGuire.” Anh kêu gọi. “Cô không nghĩ là tôi nên biết một vài điều về người phụ nữ tôi sẽ đi cùng vào cuối tuần này sao?”

“Tôi cho là không,” nàng miễn cưỡng thừa nhận, không chắc việc nàng muốn người đàn ông này tìm hiểu về nàng biết bao nhiêu. Luôn luôn là một con người kín đáo, nàng cảm thấy quan trọng hơn bao giờ hết vào lúc này là phải giữ những thông tin riêng tư ở mức tối thiểu – đối với sự liên hệ của người đàn ông này...

“Cô cho là không?” anh nhẹ nhàng lặp lại lời nàng với vẻ hoài nghi. “Cô McGuire, tôi không hỏi về những chuyện quá riêng tư, chỉ là những chuyện thông thường thôi! Ví dụ như cha mẹ, anh chị em; sau cùng thì Sơ yếu lý lịch của cô chỉ cho tôi biết về công việc trước đây của cô, trình độ học vấn và tình trạng hôn nhân thôi!”

“Ồ, tốt thôi,” nàng châm chọc. “Thế này, tôi có hai phụ huynh: một người cha và một người mẹ...” (Ice: chị mún anh bịt miệng bằng nụ hôn đầy mà, dám ăn nói với boss thế đó)

“Rất hân hạnh khi biết thế!” anh kéo dài giọng chế giễu. “Tại sao tôi vẫn có cảm giác cô thật sự không muốn nói với tôi về cuộc sống cá nhân của cô nhỉ?”

“Dĩ nhiên là tôi không muốn,” nàng thẳng thắn đáp. “Nhưng tôi rất vui khi ông nói với tôi những điều về ông, nếu ông thấy sẵn lòng.” Nàng nhìn anh với vẻ hy vọng.

Anh thoáng liếc qua nàng với đôi mắt xanh thâm trầm đó. “Cô biết không, Tôi nghĩ có lẽ cô có ít nhiều vấn đề như cô McGuire năng lực tốt bậc kia; cô ta có khuynh hướng không trả lời câu hỏi bao giờ.”

Kit cười ngượng ngập. “Tôi xin lỗi.”

“Không, đâu phải lỗi của cô. Và, chính xác thì tôi cũng có một người cha và một người mẹ,” anh tiếp tục với giọng điệu chế giễu.

“Tốt quá, ít nhất chúng ta cũng có một số điểm chung, ông Maitland...”

“Marcus,” anh nhấn mạnh. “Tôi nghĩ có lẽ như thế sẽ bớt trang trọng đi một chút, vì lợi ích cuối tuần này đúng không?” anh nhướn đôi mày.

Nàng do dự trong giây lát. “Ông biết không, tôi thật sự không nghĩ ông đã suy nghĩ cẩn thận tầm quan trọng của công việc cuối tuần này trước khi quyết định chọn phương án hành động...”

“Cô không nghĩ là vậy sao?” đôi mày anh càng nhướn cao.

“Không.” Kit xoay hẳn người trên ghế nhìn vào anh. “Vì một điều,” nàng nhanh chóng nói tiếp khi thấy anh có ý muốn chen lời, “Làm sao chúng ta có thể trở lại làm Ông Maitland và Cô McGuire khi về văn phòng vào sáng thứ Hai ạ? Và còn một chuyện khác...”

“Sáng thứ Ba,” Marcus sửa lời nàng. “Chúng ta sẽ không đi về cho đến chiều thứ Hai,” anh giải thích khi thấy cái nhìn thắc mắc của nàng.

Thế là nàng đã bị dính chặt với anh ta, nàng sẽ có ba ngày giày vò với vai trò bạn đồng hành của anh thay vì chỉ hai ngày!

Tuyệt thật!

“Nhưng em nói đúng về phần Cô McGuire,” Marcus nói tiếp với vẻ trầm ngâm. “Nhìn em bây giờ đi, tôi không chắc là mình sẽ có thể nghĩ về em với lớp vỏ đó lần nữa!”

Không phải là nàng đã cố nói với anh ta về...?

“Hay nhìn em quay lại với vai diễn Thư ký lạnh lùng đầy năng lực,” anh nhấn giọng châm chọc.

Kit nhăn mặt trầm nghĩ về sự thay đổi hình dáng của nàng cũng đã đưa đến những thay đổi khó nhận thấy – và cũng có một số không hề khó nhận thấy chút nào! – trong tính cách của nàng.

Mặc những bộ đồ bình thường của nàng, tóc nàng buông xõa, và không có cái khung kính nặng nề kia, nàng hiển nhiên đã cảm thấy, đã cư xử hoàn toàn khác với cô McGuire lạnh lùng đầy năng lực kia!

“Tóm lại... Kit,” anh ngừng lại một chút trước khi cố ý kêu tên của nàng, “Tôi có cảm giác rằng đi công tác cùng với em sẽ là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt như khi đi với Lewis!” (Ice: khấp, nói thế mà cũng nói!!! Đi với Lewis là BL còn đi với chị là BG a *cười gian*)

Đó chính là những gì nàng đã lo lắng!

Marcus liếc nhìn nàng, tắc lưỡi khi thấy biểu tình khổ sở trên gương mặt nàng. “Hăng hái lên nào, Kit,” anh động viên. “Chuyện gì tồi tệ có thể xảy ra được chứ?”

Nàng sẽ bị thu hút vào anh như nàng đã thực sự bị thu hút, cảm nhận anh theo cách nàng đã thực sự cảm nhận, nàng muốn không nghĩ về cái nào hết thì tốt hơn!

“Sau cùng, em sẽ được đi kèm bởi một số vị khách khác. Và đừng quên, thị hiếu của tôi là theo đuổi các em tóc vàng hoe ngớ ngẩn.”

Nàng thở dài đau khổ. “Ước gì tôi chưa bao giờ nhắc về điều đó!”

Marcus cười toe toét, rõ ràng là đang thích thú với sự khó chịu của nàng lúc này. “Tốt mà, vì chắc chắn em không phải tóc vàng hoe.” Anh nhìn mái tóc nàng với ánh nhìn say mê. “Và riêng tôi cũng xin cam đoan rằng em hoàn toàn không chút gì là ngớ ngẩn!”

Nàng lại thở dài nặng nề. “Ông Maitland...”

“Gọi là Marcus,” anh kiên quyết nhắc nhở nàng. “Kit là viết tắt của tên gì khác à?” anh bối rối. “Là Kitty hay Kathryn, hay tên gì tương tự phải không?”

“Chỉ là viết tắt của Kit.” Nàng vụng về đáp. “Đơn giản là Kit.”

“Ừ.” Anh nhún đôi vai. “Em sẽ nói chuyện gì đó trước khi chúng ta mắc vào vòng tranh luận về những cái tên...?”

“Trước khi ông mắc vào vòng tranh luận về những cái tên,” nàng thẳng thừng chỉnh anh. “Và tôi chỉ đang cố gắng xin lỗi... một lần nữa... vì những lời nói về cuộc sống cá nhân của anh. Thật rất thô lỗ và bừa bãi, tất cả là...”

“Là thật,” anh vui vẻ tiếp câu nói của nàng. “Nhưng tôi tin không quá trễ để tôi thay đổi sở thích... ví dụ như những người cao, tóc hoe đỏ cứng đầu.” (Ice: ak... a í đang nói cái gì thía kia @_@)

Kit sợ phải nhìn vào anh lúc này, chắc chắn anh ta chỉ đang đùa giỡn với nàng để trả đũa cho những lời phê bình của nàng lúc nãy... nhưng giờ thì nàng cũng không chắc về bất cứ chuyện gì như thế nữa!

Thật khó để biết những gì anh ta đang nghĩ từ biểu tình dẹt dẹt kia.

Phải thận trọng sao? Hẳn rồi, nàng quả quyết. Một điều nàng đã học được trong vài ngày qua: Marcus có một khả năng hài hước tinh quái một khi anh ta quyết định sử dụng nó.

“Thật khôi hài,” nàng khinh bỉ, cứ cảnh giác là tốt nhất. “Ông có biết những ai là khách mời vào cuối tuần này không?” nàng thông thả xoay chủ đề đến những chuyện ít riêng tư hơn. Và cả quấy rối nữa!

“Tôi cho rằng là hàng tá kẻ ăn theo và các mối quan hệ xã hội thường xuyên quấy rầy một người thu hút như Desmond Hayes. Chẳng sao, Kit. Chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau vì công ty.”

Giờ thì nàng biết anh đang cố ý trêu chọc nàng. Bởi vì anh biết nàng cảm thấy anh hấp dẫn chẳng? Hay bởi vì anh đoán thế, nàng đã rơi vào cái bẫy dưới tên yêu đương với anh bỏ mặc tất cả các lời cảnh báo? Điều đó thật khủng khiếp! Thôi được, với trường hợp này, thiếu đi sự hứng thú chính là hình thức phòng vệ tốt nhất...

“Tuyệt làm sao.” Nàng đáp lại với giọng ngọt ngào như đường.

Marcus cười tán thưởng. “Tốt thôi, tôi có thể bảo đảm với em, Kit, tất nhiên tôi không để bị buồn chán bao giờ!”

Trong khi anh cứ tiếp tục trêu đùa nàng như thế này, không, nàng không trông mong anh sẽ là...

Nàng mệt mỏi khẽ ngáp. “Tôi thấy có chút mệt. Không phiền nếu tôi ngủ trưa một chút trước khi chúng ta đến nơi chứ?” Không đợi anh trả lời, nàng nằm hẳn lên ghế của mình và nhắm mắt lại... ngăn chặn hình ảnh của anh cùng với câu trả lời...

Nhưng không ngăn hoàn toàn sự quan tâm của nàng đến anh. Đến sức mạnh đôi tay anh đang lái xe với vẻ ung dung tin cậy. Hay, mái tóc đen đang lướt thưa dài trên đôi vai anh. Và nhiều thứ nữa. Quai hàm quyết đoán của anh. Đôi bờ môi đầy nhục cảm của anh. Đôi mắt xanh thâm trầm của anh. Cách đôi mắt ấy nheo lại khi anh khẽ mỉm cười hoặc cười to. Và mùi hương thoang thoảng khó cưỡng của sáp cạo râu anh dùng...

Phải đổi mặt đi, Kit, nàng tự nói với mình một cách chế giễu; mây buông lơ quá nhiều khi ở cạnh Marcus Maitland rồi đó, và thật sự gần như thiếp đi, phải như lúc mây đang ngồi cạnh một con hổ luôn trong tư thế vồ mồi!

Nhưng điều đó không ngăn nàng trưng ra bộ dáng gà gât trong suốt phần còn lại của hành trình, chỉ làm ra vẻ vừa thức dậy khi Marcus chạm vào tay nàng nhẹ nhàng và nói họ đã đến nơi.

“Em ngủ rất ngon,” anh nói với vẻ khâm phục khi đem chiếc Jaguar dừng lại trên một lối đi trải đầy sỏi trước một nơi trông như một ngôi nhà lớn nguy nga. Những cây cột khổng lồ được dựng hai bên lối đi, những phiến đá xưa cũ và thanh nhả. Âm thanh dường như được truyền ra từ các cửa sổ đang mở khi hai người họ bước ra khỏi lối đi đó, nơi có hàng tá hoặc hơn các xe khác đã đậu sẵn bên ngoài.

“Đến và tận hưởng một cuối tuần yên tĩnh ở đồng quê” Desmond miêu tả với tôi là những thứ này ư!” Marcus nói bóng gió về sự chán ghét của mình với tiếng nhạc và tiếng nói chuyện ồn ào khi anh đi lấy hành lý của họ ở cốp sau xe.

Kit cười thầm, khá vui vẻ để xem cuối tuần này là một trường hợp ngoại lệ; càng nhiều người vây quanh họ, càng ít khả năng nàng phải đề phòng Marcus. Hoặc dành quá nhiều thời gian ở riêng với anh ta.

“Nghe rất vui vẻ,” nàng dịu dàng đáp.

Marcus hừ mũi về kinh tởm rồi dẫn nàng dẫm lên những bậc đá đi đến trước căn nhà. Cửa trước đã mở tung và lối vào bên trong sảnh choán hết với những người được gọi là “hàng tá kẻ ăn theo”

“Ông có chắc là đây là cuối tuần cần phải có của mình?” Kit đặt câu hỏi với Marcus.

“Tôi chắc chắn,” anh trả lời như không có gì lay chuyển được. “Em...”

“Kit phải không? Hey, Kit, là cô thật sao?” một giọng nói quen quen vang lên.

Một giọng nói khiến nàng đông cứng người và nụ cười dần nhạt trên môi, nàng trông như phát rồ ngay trên lối vào sảnh vì nơi phát ra tiếng nói ấy.

Và sau đó thì nàng nhìn thấy ông ta đang quả quyết bước thẳng tới chỗ nàng, một nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt muôn phần tự tin và bảnh trai của ông ấy.

Mike Reynolds – Sếp cũ đề tiện của nàng.

Nhưng ông ta không phải là lý do duy nhất làm cho mặt nàng nhợt nhạt và hơi thở như ngưng lại. Còn có một người khác đang đứng gần sau lưng Mike Reynolds. Một người mà Kit muốn ít tiếp xúc hơn cả với Mike!

Catherine Grainger...

** Giới thiệu với mọi người Logo của xe Jaguar, dòng xe sang của nước ngoài và dòng xe series 2009 của nó.

4. Chương 4

Kit sững sờ đứng im bất động khi Mike Reynolds kéo nàng vào lòng và ôm nàng thật chặt.

Mọi chuyện xảy ra như thể ông ta đã hoàn toàn quên mất rằng lần cuối cùng hai người họ gặp nhau, nàng đã nói thẳng với ông ta cái gì ông ta nên làm với công việc... và với thói quấy rối tình dục của ông ta!

Nhưng Kit thì không quên, cứng đờ trong tay ông ta và cố sức đẩy ông ta ra xa, nổi hốt hoảng lớn dần đến nỗi nàng ước mình biến đi bất cứ đâu ngoại trừ chỗ này. Mike Reynolds rất tệ, nhưng nàng có thể đối phó được hẳn. Nàng chỉ chưa chuẩn bị gì cho những sự kiện khác, quá nhiều khách khứa quấy rầy.

Mike bước lui lại, hai tay vẫn giữ chặt lấy phần đầu cánh tay nàng như muốn giữ nàng đứng trước mặt mình. “Cô trông tuyệt lắm, bé con,” ông ta nói, ánh mắt xanh trắng tráo chằm chằm di động dọc thân hình của nàng.

Môi Kit cắn chặt lại vì sự suồng sã này, đôi mắt xám sinh động giận dữ nhìn ông ta. “Thật tiếc...”

“... rằng chúng ta đã không gặp nhau quá lâu,” ông ta cướp lời trôi chảy.

Nàng đang tính nói điều gì đó sỉ nhục hơn cơ! Điều hoàn toàn trái ngược với nàng. Nhưng sau cú sốc vừa đón nhận đó thì khiếm nhã – đặc biệt với Mike Reynolds – là điều cuối cùng đọng lại trong đầu nàng.

Mike gật gù tán thưởng, vẻ bên ngoài như không tiếp thu được phản ứng thiếu nhiệt tình của nàng mà vẫn trượt nhẹ cánh tay của mình qua vai nàng khi ông ta di chuyển qua đứng cạnh nàng. “Cô không định giới thiệu tôi với bạn cô sao Kit?” ông ta nhẹ nhàng nói vừa liếc nhìn Marcus.

Marcus!

Đây chính là chứng nhân cho cú sốc mà nàng vừa nhận được vừa mới rồi đến nỗi nàng đã quên đi Marcus cũng cùng bước vào nhà với nàng. Thật ra, nàng cũng quên tất cả những thứ khác ngoại trừ lo âu về sự hiện diện của người đàn bà đang đứng cách nàng chỉ vài mét!

Nàng giữ tay Mike khỏi vai mình, khoan thai rời khỏi ông ta để đến bên Marcus. Nàng bắn tia nhìn về phía người sếp của nàng; anh ta đang quan sát nàng và Mike, biểu tình không thể đọc thấu được, cái nhìn chăm chăm bị phủ kín.

“Vâng, giới thiệu chúng tôi đi, Kit ,” anh khích lệ với giọng nói như thể của người đang dấn lên mảnh thủy tinh vỡ. (Oé, ghen nhé, giám bắt đầu đc chứng cất nhé, hehehe...)

Kit cau mày vì âm thanh ấy, biết rằng điều cuối cùng nàng nên làm là giới thiệu hai người đàn ông này với nhau. Đường như lúc này đó là là điều nàng sẽ làm nếu nàng muốn sớm thoát thân khỏi chốn này. Và dĩ nhiên là nàng chuẩn bị trốn chạy, tìm nơi nào đó để nàng có thể một mình trong chốc lát, giá như có thêm chút thời gian để nàng có thể quyết định mình nên làm gì tiếp theo.

Bởi vì nàng không nên lưu lại đây thêm chút nào nữa. Không phải bây giờ.

“Marcus Maitland. Mike Reynolds,” nàng giới thiệu một cách khó nhọc, thực tâm nghĩ ngợi còn việc gì tệ hại hơn như thế này trong cuối tuần này kia chứ. Không chỉ Mike Reynolds, là tất cả mọi người, nhưng...

“Marcus! anh yêu...!” bất thành linh một giọng nói vui mừng quen thuộc đến từng thanh âm vang lên. (Ặc, một đám chít chum >_

5. Chương 5

“Em đừng đi đi lại lại như thế nữa được không?” Marcus nói khi anh nằm trên giường dõi theo nàng. “Anh mệt mỏi chỉ vì trông chừng em!”

Kit liếc xéo anh với vẻ khó chịu, nhưng vẫn không ngần ngại tiếp tục đi đi lại lại. Tình hình này thật không thể chịu đựng nổi, và tất cả những gì anh ta làm là nằm dài ở đó nhìn rất là – là – cực kỳ khêu gợi! (Ặc... *chống cằm tưởng tượng* đáng anh Boss nằm thế nào nhỉ?!)

Tóc anh hơi rối, mắt anh với vẻ mơ màng khoái cảm – và việc anh hoàn toàn thư giãn khi nằm trên giường cũng không làm giảm đi ấn tượng đó!

“Nhìn về hướng tươi sáng hơn đi Kit...”

“Có sao?” nàng lầm bầm, di chuyển đến cạnh bên giường. “Và ông vui lòng ngồi dậy đi chứ?” nàng yêu cầu. “Chỗ này là chỗ tôi sẽ ngủ tối nay.” Giờ thì nàng chẳng thể làm được gì với hình tượng người đàn ông này đang nằm trên gối ngủ của nàng!

“Xin lỗi!” Marcus từ từ ngồi dậy, nhìn nàng với vẻ thích thú. “Nhưng em có chắc đó là hướng sáng sủa không?” anh cổ vũ. “Ít ra phòng ngủ của chúng ta kế nhau tốt hơn là phải dùng chung một giường.”

Ồ, vâng, thật sự rất thoải mái! Cánh cửa liên thông giữa hai phòng ngủ đang mở rộng ra ngay lúc này, không có ổ khóa ở cả hai bên để khóa nó khi đóng lại. Kit biết điều này vì nàng đã tìm thử tìm kiếm nó!

Nửa giờ hay sự tra tấn mà Marcus phải trải qua ở dưới lầu để ngoại giao với những người khách khác trước khi lên lầu để thay y phục cho bữa tối chẳng là gì so với việc biết rằng họ được ở trong hai phòng ngủ thông nhau.

“Cá nhân tôi nghĩ Desmond khá tử tế khi không thừa nhận chúng ta... ừm, rằng chúng ta...”

“Là người yêu?” Kit kết thúc câu nói một cách mạnh mẽ, giả thiết thật không chấp nhận được.

Marcus nhún vai. “Thế thì em nên cảm kích vì điểm tốt này của anh ta, tạo nên sự kiện này và cả đám người ở đây vào cuối tuần. Rốt cục thì đây không phải là khách sạn; tôi khó lòng mà gọi đặt trước hai phòng đơn được!”

Nàng đã chẳng phải tặng Desmond Hayes cái gì. Marcus cũng thế _____

“Ông không phải làm gì hết – Tôi sẽ làm!” Nàng thở dài, thần kinh của nàng đã quá sức chịu đựng, nàng muốn hét lên cho thoải.

Một giờ đồng hồ từ khi bước chân vào nhà Desmond Hayes hết cú sốc này đến cú sốc kia, quá nhiều chuyện xảy ra, điều Kit ao ước bây giờ là giam mình trong phòng tắm và ở đó đến khi mọi chuyện qua đi. Hẳn nhiên nàng không có tâm trạng nào để bị trêu đùa hoặc tán tỉnh!

Nàng thoáng nhìn sang Marcus, tay nàng siết chặt bên hông, nhìn kích động như thể nàng muốn đánh một ai đó, bằng không thì tiếng nói của cử chỉ đó sẽ là “Đây là thông lệ khi ông đi công tác với Thư ký sao? Đó chính là nguyên do để Angie Dwyer kể với tôi về ông như thế phải không, cũng là lý do cô ấy xin nghỉ việc? Cô ấy đã từ chối...?”

“Cẩn thận nào Kit,” Marcus lớn tiếng cắt ngang, mắt anh khê nheo lại. “Có thể tôi đang khá dễ chịu vào lúc này, nhưng tôi khuyên em đừng quên chuyện hai chúng ta đang làm ở đây.”

Nàng thở hắt ra. “Đó chính là vấn đề; Tôi không còn chắc mình đang làm gì ở đây nữa. Nếu đây thật sự là một cuối tuần làm việc thì nó ổn thôi. Nhưng nếu ông muốn tôi làm... làm...” nàng diễn tả với dáng vẻ kích động hướng tới chiếc giường nhàn nhúm mà anh vẫn đang ngồi trên đó “... thì tôi sợ rằng ông sẽ bị thất vọng tràn trề, bởi vì tôi...”

“Dừng ở đó được rồi,” anh nghiêm khắc ra lệnh, bất ngờ đứng lên làm Kit vô tình bước lùi lại phía sau. Anh nở nụ cười giấu cợt khi thấy sự di chuyển này của nàng. “Tôi đánh chính lại hiểu lầm, lý do Angie Dwyer quyết định nghỉ việc không liên quan gì đến cách hành xử của tôi – và mọi thứ tôi làm với cô ta!” anh nhìn mặt. “Thật không phong độ khi nói về chuyện này...”

“Ồ, ông nói đi ạ!” Kit kích động đề nghị.

Anh nhìn nàng e dè.

“Thật không quan trọng cho lắm khi nói về vấn đề này.’ Anh cứng nhắc lặp lại, “Angie là người chủ động đề nghị mối quan hệ của chúng tôi có thể thân mật hơn một chút, nói sao nhỉ? Tôi không muốn dây dưa với nhân viên của mình. Vì Chúa Kit ạ,” anh nói như van xin khi nàng vẫn nhìn anh hoài nghi. “Có cần tôi nhắc em nhớ cách đây một vài giờ khi nhìn em còn khêu gợi như một bà cô chưa chồng của ai đó. Dĩ nhiên là tôi không nhận em vào làm vì ngoại hình của em!”

Dĩ nhiên anh ta đã không như thế, nàng cảm thấy mệt mỏi. Nàng đang quá bối rối bởi người nàng trông mong được ở cùng vào cuối tuần này đã làm nàng hoàn toàn đi chệch ra khỏi quỹ đạo thường ngày của mình. Như thể Marcus chưa bao giờ nhận thấy sự quyến rũ của nàng, thậm chí là khi không còn mái tóc giản dị cùng cặp kiếng dày cộp kia, khi có người đàn bà như Andrea Revel đổ nhào vào anh ta.

Và những chuyện khác...!

“Thôi được,” nàng lạnh nhạt nói. “Tôi đề nghị chúng ta nên quên đi chuyện đó vào lúc này đi nhé.”

Nhất là nàng hoàn toàn nhần lẫn khi kết luận về mối quan hệ của anh và Angie Dwyer. Nàng nên nhận thấy vẻ sẵn sàng gây chuyện của Angie khi nói về Marcus trong cuộc trò chuyện với mình. Từ lời nhận xét cay độc của người phụ nữ đó về cuộc sống riêng tư của anh ấy, hơn nữa cô ta lại là người trong cuộc, lẽ ra nàng nên nhìn rõ sự rạn nứt đó là gì.

“Em cao thượng quá,” anh cầu nhàu.

Mắt nàng sáng bừng sắc xám. “Ông không biết cao thượng như thế nào đâu.” Nàng thở dài, nàng nhớ rất rõ những tháng ngày kinh khủng khi làm việc với Mike Reynolds. “Nhưng ông sẽ cư xử làm sao với Andrea Revel?” nàng ngờ vực.

Marcus nhướng đôi mày đen. “Cư xử với cô ta?”

Kit nhìn anh chế giễu. “Với việc cô ấy cũng ở đây suốt vào cuối tuần này.”

“Nhưng cô ta không ở cùng tôi, đúng không?” anh biện luận chặt chẽ. “Mà là em.” (hehehe... boss có khác, nói 1 cái là đúng liền ah, phòng 2 anh chị thông nhau kìa *cười gian*)

“Vâng, nhưng... nhưng...”

“Chúng ta trở lại với công việc dính chính còn dang dở khi nãy nhé. Sự thật là việc Andrea ở đây hoàn toàn không can hệ gì đến tôi,” anh nói rành mạch. “Cô ta đi cùng Derek Boyes, nên đó cô ta là chuyện của anh ta.” (Nói rất hay, em iu boss!!!)

Kit không thể đồng tình với anh trong bất cứ tuyên ngôn nào; Anh và Adrea đã kết thúc chuyện tình của họ bởi vì anh nói với cô ta là sẽ mang Kit đi cùng thay vì cô ta, và nếu Andrea là vấn đề của ai đó, thì nàng chắc nó là của Marcus! (Chị này, sao cứ buộc tội cho boss của em thế >__

6. Chương 6

“Tôi không nghĩ là chúng ta đã được giới thiệu với nhau trước...”

Kit đóng băng trên hai bậc cuối cùng của cầu thang khi nghe Catherine nói chuyện với nàng. Không, họ chưa được giới thiệu với nhau, một cách có chủ ý, cho đến khi nào Kit còn dính líu ở đây; nàng quyết tâm tránh né Catherine hết mức có thể.

“Chúng ta gặp nhau trước đây chưa nhỉ...” âm thanh rõ ràng, sắc bén của người phụ nữ lớn tuổi lại cất lên dò hỏi.

Chiếc cằm của Kit ngẩng lên và nhìn xuống người phụ nữ đó, điều chỉnh lại nét mặt không hứng thú của mình.

“Tôi không chắc,” nàng đáp, chỉ có những khớp ngón tay trắng bệch đang nắm chặt trên thành cầu thang bên cạnh nàng cho thấy nàng không hoàn toàn bình tĩnh như nàng thể hiện.

Đã có lúc trong cuộc sống, nàng từng hình dung ra giây phút này, khi nàng và Catherine đối mặt với nhau. Nhưng đó là khi nàng còn quá nhỏ để tin vào sự lương thiện và công bằng. Thực tế lại là những điều hoàn toàn khác.

Catherine rất cao và mảnh dẻ nên trông bà ta rất thanh lịch dù mặc bất cứ trang phục nào, như tối nay là một bộ váy lấp lánh màu xanh của trời đêm (nv: midnight blue = a dark shade of blue). Mái tóc bạch kim nhẹ chạm tới vai bà, và trên cổ đeo một chiếc vòng nạm đá sa-phia (sapphire) và kim cương – món trang sức duy nhất. Đó là một trong những chiếc vòng cổ kim cương mà Marcus muốn dùng nó để siết chết bà ta mới ngày hôm qua!

Bất chấp sự tao nhã của chiếc đầm, sự giản dị có phần bị kìm nén của món trang sức, mọi thứ về người phụ nữ này đều toát ra vẻ giàu có và quyền lực.

“Trông cô dường như rất quen,” Catherine kiên trì, ánh mắt màu xám bạc chăm chú nhìn vào Kit.

Chiếc đầm đen của Kit còn lâu mới đắt giá như của Catherine, trang sức duy nhất của nàng là sợi dây chuyền mỏng có mặt là một trái tim bằng vàng nho nhỏ có lồng ảnh treo lơ lửng giữa ngực nàng.

Catherine sẽ nói gì nếu bà ta nhìn thấy được hình của hai người bên trong trái tim kia?

Chẳng nhiều nhận gì, Kit buồn bã suy đoán.

“Không rõ lắm ạ,” nàng trả lời Catherine, bước xuống nốt những bậc thang còn lại, đứng cách bà ta chỉ một feet. (=0,3048m)

Ánh mắt Catherine vẫn ngưng đọng trên người Kit. “Cô đến đây cùng với Marcus Maitland phải không?” bà dò hỏi.

Kit khẽ cười khi nghe một chút châm chích trong giọng nói của Catherine.

“Vâng ạ,” nàng xác nhận, trong thâm tâm rất sẵn lòng khi có thể thừa nhận điều đó; hiển nhiên mâu thuẫn giữa quý bà đây và Marcus là một cách để giữ nàng tránh xa sự tò mò của bà ta.

Miệng Catherine nhếch lên với vẻ chế giễu. “Chẳng thể đoán được sở thích của anh ta,” bà kéo dài giọng khinh miệt.

Kit sững sờ. “Mong rằng tôi cản trở bà gặp gỡ mọi người,” nàng đáp trả, bất chợt nghe thấy những tiếng nói thì thầm kì lạ từ phía căn phòng đôi bên phải họ.

“Không đâu,” người phụ nữ đó phản đối. “Thật ra...”

“Cô đây rồi Kit!” Marcus reo lên từ phía trên cầu thang, cả hai người phụ nữ cùng ngược lên nhìn anh khi anh bước xuống.

Marcus trông đầy lôi cuốn trong bộ lễ phục đen và áo sơ mi trắng như tuyết, ấn tượng hơn rất nhiều so với những lúc Kit thấy trước đây.

Biểu hiện của Catherine vẫn đứng đưng, càng củng cố thêm rằng họ ghét cay ghét đắng nhau.

“Catherine,” Marcus ngọt ngào chào hỏi khi anh bước tới sảnh, tay anh vòng qua chiếc eo mềm mại của Kit với vẻ chiếm hữu.

Kit quay nhìn anh, rên thầm trong lòng lúc thấy ánh mắt khắc nghiệt của anh.

“Marcus,” Catherine lạnh lùng đáp lại. “Người... bạn trẻ của anh và tôi mới vừa làm quen nhau khi cô ấy đợi anh.”

“Thật sao?” kéo dài giọng hồ nghi. “Giờ thì tôi ở đây rồi, vậy chúng tôi không cản trở công việc của cô thêm nữa.” Anh nhìn người phụ nữ này như thách thức.

Như một lời tuyên bố chỉ có bà mới sẵn lòng gặp gỡ, còn bọn họ thì không. Vẻ chế giễu trở lại trên nụ cười của Catherine. “Tôi không vội gì.” Bà nhún đôi vai thanh mảnh. “Có lẽ ba chúng ta nên vào thư viện và yên tĩnh cùng nhau uống...”

“Tôi tự hỏi có điều gì đang giữ chân cô, Catherine,” Desmond Hayes kêu to với vẻ đổ lỗi khi đẩy tung cánh cửa lớn của phòng khách và nhìn thấy ba người bọn họ đang đứng đó. “Bây giờ thì tôi biết đó là Marcus...” ông ta thông thả bước tới nhập vào nhóm bọn họ “... và Kit – người bạn gái quyến rũ của anh ta,” ông tiếp lời với vẻ sôi nổi không giấu diếm, ánh mắt ve vãn lơ đãng lướt đi trên người nàng.

Kit khẽ nhăn mặt với cái siết chặt ở eo nàng của Marcus; liệu nàng có phải làm chuyện gì đó ngay tối nay hay không?

Nàng biết thái độ của Marcus không vui vẻ gì khi nhìn thấy nàng ở chân cầu thang cùng với Catherine – tốt thôi, anh ta cũng có thể họp nhóm cùng mà, vì Kit cũng không phiền lòng về chuyện đó! Nhưng anh không có quyền gì để tức giận với nàng vì Desmond Hayes cứ tiếp tục tán tỉnh nàng – rõ ràng nàng chẳng khuyến khích gì ông ta cả!

“Kit...” Catherine ý tứ lặp lại, ánh mắt một lần nữa nhìn Kit dò xét. “Nó là viết tắt của...?”

“Của không gì cả ạ,” Kit kiên quyết ngắt lời. “Tôi chắc ba chúng ta đã làm chậm trễ bữa tối đủ lâu rồi,” nàng kết thúc với nụ cười hướng thẳng về phía Desmond Hayes.

“Hai người cứ tự nhiên đi trước,” Marcus gợi ý thẳng thừng.

“Nếu anh muốn thế,” Desmond Hayes gật đầu vừa kéo tay Catherine vòng vào khuỷu tay cong lại của ông một cách thoải mái.

“Chắc chắn,” Marcus đáp. “Kit và tôi sẽ đến trong ít phút nữa.” Anh vịn eo nàng bước lùi lại nhường lối cho cặp đôi này đi vào phòng khách náo nhiệt.

Kit thấy nhẹ nhõm vì sự ra đi của họ – và nàng hẳn nhiên cảm nhận được sự căng thẳng đã rút khỏi người nàng – nhưng nàng vẫn còn thấy cơn giận dữ bắt nguồn từ Marcus khi anh quan sát Catherine và Desmond, nàng biết anh ta sẽ không ngưng việc tra hỏi nàng. Thậm chí anh ta còn chưa bắt đầu nó.

Anh rời khỏi người nàng nhanh chóng khi cánh cửa phòng tiếp khách đóng lại, nhìn nàng từ trên xuống dưới với cặp mắt buộc tội. “Em đã quen biết Catherine Grainger bao lâu rồi?”

Kit cảm thấy mặt mình tái nhợt đi. “Tôi... tôi không quen biết bà ta!” nàng kêu lên sững sốt.

Miệng Marcus nhếch lên với vẻ nghiêm túc. “Hai người trông rất thân thiện khi tôi đến cầu thang cách đây vài phút.”

Kit quắc mắt lên khi đã trấn tĩnh lại. “Anh nói như vậy là sao? Chúng tôi chỉ vừa mới nói vài lời xã giao đến khi anh xuất hiện...”

Marcus gay gắt nhìn nàng. “Kit, tôi đã quan sát hai người vài phút trước khi tôi ra mặt.”

Mắt nàng mở to. “Anh theo dõi chúng tôi?” nàng mơ hồ nhận ra.

“Dĩ nhiên là không,” anh cau gắt. “Tôi đang đi tới cầu thang khi tôi...”

“Nhìn thấy chúng tôi trò chuyện và quyết định nghe trộm!” Kit kết thúc câu nói của anh với vẻ ghê tởm, thật cảm ơn là anh đã chẳng thể nghe được lời nguyên rủa nào đó – đơn giản vì chẳng có câu nói nào như thế cả!

Marcus hít sâu, điều chỉnh nhịp thở của mình. “Kit, em có được cảnh báo về – sự cạnh tranh, giữa Maitland Enterprises và Grainger International chứ?”

“Và thực tế, dường như gần đây họ đã phồng tay trên chúng ta trong một vài vụ thương thảo mới nhất đúng không?”

“Đúng, dĩ nhiên tôi biết điều đó. Tôi là Thư ký riêng của ông – lúc này vừa vặn một phút.” Nàng đứng thẳng người trên đôi giày cao gót, giờ thì chiều cao của nàng đã là 1m83 (nv: 6 feet), gần như mất đối mắt cùng Marcus. “Chính xác là ông đang bóng gió điều gì?”

“Tôi có nói với Lewis rằng có thể có một vài sự liên hệ giữa ba vụ mua bán vừa rồi mà Catherine Grainger đã cướp trước mũi chúng ta.”

“Thì sao?” nàng chậm rãi nói, nàng còn nhớ rất rõ những lời Lewis nói về chuyện này hôm thứ Năm. Và cả hàm ý phía sau những lời nói đó. “Ông nói là mới đây, có nghĩa là trong vòng sáu tháng đổ lại đúng không?” nàng phẫn uất nhấn mạnh. “Chính là thời gian tôi đến làm việc với ông?”

“Bình tĩnh nào Kit.” Marcus thở dài. “Tôi không có ý nói...”

“Ồ, có chứ, ý ông là thế!” nàng kêu lên phẫn nộ. “Sao ông dám nói thế? Sao ông lại nghĩ về tôi với những chuyện như thế và người... người phụ nữ đó?” nàng dừng lại như muốn tìm kiếm từ ngữ diễn đạt tốt hơn.

Tất cả những chuyện này là anh đang ám chỉ nàng, rằng chính nàng có thể là người tiết lộ thông tin cho Catherine Grainger – có lẽ thế, anh đã nghĩ nàng vì vài món tiền thưởng chăng? – thật nực cười khi không cho đó là một sự sỉ nhục!

“Tôi nói để ông biết, tôi không bao giờ sẵn lòng giúp đỡ người phụ nữ đó – với bất kì hình thức nào – cho dù trên hành tinh này chỉ còn lại tôi và bà ta!” Kit thở dồn dập trong cơn bối rối đến nỗi ngực nàng cũng phập phồng theo bên dưới cổ áo khoét sâu của chiếc váy.

Nàng không quan tâm nhiều đến chuyện đó, nàng nhận ra biểu cảm trên mặt Marcus bất thần thay đổi, nàng biết nàng đã nói quá nhiều; Marcus quá thông minh để tin vào kết luận vừa rồi của nàng về Catherine trong khi chỉ mới biết bà ta cách đây năm phút!

Nàng rõ ràng không như thế. Không, sự hiểu biết của nàng về Catherine đi xa hơn thế. Quá xa để có thể cho Marcus một lời gợi ý về cảm nhận của nàng. Nàng hờ hững vịn đôi tay mình. “Ý tôi muốn nói là...”

“Tôi nghĩ là em đã nói rất rõ ý của mình rồi Kit ạ,” Marcus lạnh lùng nói. “Và tôi xin lỗi vì vừa rồi những lời nói thiếu... ừm, tin tưởng.” Anh nhú mày. “Tôi muốn nói về ba vụ làm ăn bị mất gần đây làm tôi có

chiều hướng suy nghĩ rằng chỉ có một lời giải duy nhất là có ai đó trong những nhân viên của tôi đã tiết lộ chi tiết có lợi trong công việc cho Grainger International. Giờ thấy em và Catherine trò chuyện cùng nhau thật làm cho tôi nghĩ là em...”

“Rằng tôi là nhân viên không trung thành,” Kit căng thẳng tiếp lời, nàng đã biết trước – và đã sợ hãi – việc anh ta chấp nối mối quan hệ của nàng và Catherine. “Có lẽ ông nên tìm kiếm gần thêm một chút về nhà của mình cho việc tiết lộ này?” nàng vẫn còn đau đớn vì sự thật anh ta đã nghĩ nguyên nhân đó là nàng.

Anh nháy mắt. “Chẳng hạn là nơi nào?”

Kit gượng cười cay đắng. “Đã bao giờ xảy ra trường hợp ông nói ra trong giấc ngủ của mình chưa?”

Marcus sững người trong một thoáng vì gợi ý đó. Nhưng sau đó khả năng hài hước khéo léo của đã chiếm lĩnh, và một nụ cười với vẻ chế giễu đã bắt đầu trên môi anh. “Tôi nghĩ có thể xác minh chuyện đó,” anh thừa nhận.

Nàng gật đầu. “Tôi nghĩ có lẽ ông đã như thế.”

“Hmm,” anh lầm bầm một cách thăm dò, miệng vẫn cười. “Tôi được tha thứ rồi phải không?” anh phỉnh phờ.

Nàng vẫn còn giận anh, nhưng đồng thời cũng biết lòng nghi ngờ của anh ta là nàng phản bội anh để đến với Catherine Grainger lồ bịch biết bao nhiêu. Nhưng Marcus không biết điều đó. Và tốt hơn nàng nên duy trì cách thức này.

“Đúng vậy,” nàng nhẹ nhàng đáp.

“Nếu vậy...” anh bước tới nhả nhận khoác ta nàng. “... chúng ta sẽ nhập hội với những người khác chứ, cô McGuire?”

“Dĩ nhiên rồi, thưa ông Maitland,” nàng đồng ý tức thì, biết rằng nếu anh đã vượt qua giới hạn những gì liên quan đến nàng thì nàng dĩ nhiên sẽ làm điều tương tự với anh, sẽ nói chuyện thân tình với anh về những người phụ nữ như Andrea Revel... và gỡ gạc lại cú này, cảm ơn Chúa!

Nàng không biết cái gì đã xui nàng có những suy nghĩ cá nhân đó, ngoại trừ sự khó chịu vì việc anh ta buộc tội nàng móc ngoặc với Catherine Grainger, mà không là ai khác. Thà nàng liên minh cùng với một con rắn chuông còn hơn!

“Nhưng không trong tình trạng hiểu lầm này nhé,” Marcus thì thầm sát bên tai nàng khi họ cùng bước vào phòng khách, “bởi vì tôi đã có sự nhầm lẫn về Catherine Grainger, mà quên đi điều chúng ta cần nói với nhau là về... mối quen biết của em với Mike Reynolds.”

Kit quay nhìn anh sắc bén, hai má lại ửng hồng. “Tôi không nghĩ có sự cần thiết như thế!” nàng đáp lời nhanh chóng.

Anh nhướn mày trước phản ứng mãnh liệt của nàng. “Không cần như thế sao?”

“Hoàn toàn không cần!” Nếu nàng không bao giờ gặp lại Mike Reynolds, nói điều này sẽ là quá sớm!

Marcus nhìn nàng với ánh mắt dò xét. “Em thật sự phức tạp hơn những gì tôi biết, Kit McGuire...”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ gọi nhau là Kit và Marcus trong cuối tuần này không phải sao?” nàng nhắc nhở, nàng không muốn họ của mình bị bàn tán. Đặc biệt là để Catherine Grainger nghe thấy...

“Ồ, đúng thế,” anh đáp. “Tôi đã nói tối nay em xinh đẹp đến nhường nào chưa nhỉ?”

Nếu có điều gì xảy ra thì đó chính là sắc hồng trên đôi má của nàng càng thêm đậm. “Không cần phải giả vờ khi chúng ta chỉ có một mình với nhau,” nàng ngượng ngùng nói.

“Đó không phải giả vờ,” anh nói với giọng chắc nịch, ánh mắt xanh tươi cười ấm áp khi nàng nhìn anh như dò hỏi. “Em rất xinh đẹp Kit à,” anh nghiêm túc nói với nàng. “Mà tôi đã hoàn toàn không biết.”

“Có lẽ tốt hơn nếu chúng ta bỏ đi cách nhìn ấy,” nàng cứng nhắc đáp.

“Quá trễ. Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng việc đến văn phòng trong tương lai sẽ rất thú vị!”

Kit không có cùng cảm nhận như thế, nếu không vì thực tế anh ta giờ đã biết nàng là một người phụ nữ quyến rũ. Cứ xem như khoảng thời gian ngắn ngủi mà anh đã đưa với những người phụ nữ đặc biệt kia đã qua đi, thì có thể hiểu những ngày nàng làm việc với vị trí Trợ lý riêng của anh được đánh số...

“Đặc biệt...” anh nhìn nàng chăm chú. “... nếu em thật lòng tha thứ cho tôi vì những lời nói sơ suất cách đây vài phút?” (Ặc... anh thật gian xảo >_<)

7. Chương 7

“Tôi cứ nghĩ người đàn ông đó sẽ không bao giờ rời khỏi người cô chứ!” Mike Reynolds oán thán khi đến bên Kit cạnh bàn buffet và một hàng dài các món tráng miệng ngon lành.

Bởi vì lượng khách ở đây trong bữa tối cuối tuần này khá đông nên cần có một bữa tiệc đứng hoành tráng để giao thiệp với nhau, điều này thật phù hợp với Kit hơn là kiểu cách ngồi trong một bàn ăn tối và bị kẹt giữa hai người đàn ông mà nàng hoàn toàn không muốn dành thời gian ban ngày – hay buổi tối – cùng họ.

Hiện diện ở đây vào cuối tuần hầu hết là đàn ông. Đặc biệt là các thương gia giàu có và các nữ doanh nhân thành đạt! – Kit ghi nhớ, nàng đã nhìn nhận ra họ chính xác như những gì Marcus miêu tả, những kẻ “theo đóm ăn tàn và nhiều sự”. Và Mike Reynolds cũng đã đi vào danh sách ấy cho đến khi nào nàng còn dính líu ở nơi này!

“Marcus sẽ quay lại trong ít phút nữa,” nàng lạnh nhạt trả lời Mike, biểu tình của nàng hoàn toàn khinh miệt khi diêm nhiên nhìn vào khuôn mặt quá-bảnh-trai của ông ta. “Anh ấy chỉ đi lên phòng lấy một ít Cigar (thuốc xì gà) đem tặng chủ nhà thôi ạ.”

“Thế nên tôi lưu ý rằng Andrea Revel cũng chuẩn ra và đi cùng anh ta vài phút sau đó rồi,” Mike thông thả đáp trả, như không bị ảnh hưởng bởi vẻ ghét bỏ không che giấu của nàng. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không trông mong bạn trai của mình trở về sớm đâu!”

Kit cố hết sức để không lộ ra vẻ ngạc nhiên – và cả sự thất vọng – khi nghe rằng Andrea đang ở trên lầu cùng Marcus.

Nàng thật không ngạc nhiên khi Andrea không từ bỏ Marcus, cô ta hiển hiện trước mắt trong suốt vài giờ qua, lúc tất cả bọn họ đều đứng hoặc ngồi ăn tối xung quanh bữa ăn xa xỉ của mình, giọng cười của cô ta thường vang lên khi người đi cùng – có lẽ đó là Derek Boyes – nói gì đó với cô ta. Không phải do Marcus đã lưu ý quá nhiều, mà vì Kit không biết rõ Derek Boyes để quả quyết nói đó có phải là anh ta hay không. Ngoài ra còn một chuyện khác mà anh đã qua quýt nói với nàng từ sớm khi anh trở nãi việc chuẩn bị cho bữa tối vì cú phone của Andrea, anh lại không đề cập đến chuyện đó nữa. Sự thật là anh đã rời khỏi phòng này cách đây mười phút, Andrea nhanh chóng bám theo sau – nếu như lời Mike có thể tin được – và vẫn chưa trở lại, dường như anh đã...

“Tôi xin nói để ông biết, Marcus không phải là bạn trai của tôi,” nàng ngắt lời, nhìn Mike khinh miệt. “Và đừng áp dụng cái đạo đức khiếm khuyết của mình lên người khác như thế!”

Ông ta nhìn Kit với vẻ ngưỡng mộ. “Cô đã trưởng thành trong bảy tháng vừa qua rồi Kit.”

“Ồ, xin ông!” Cái nhìn của nàng càng tăng thêm sự khinh bỉ. “Chẳng phải tôi đã làm rõ ràng ông hoàn toàn không có sức hấp dẫn với tôi rồi sao? Tôi đã chẳng chỉ ra từ nơi mà tôi đã phải từ bỏ một công việc lương bổng hậu hĩnh để tránh ở gần ông rồi sao?”

Gương mặt bảnh trai kia xạm lại với sự giận dữ. “Cô cứ luôn cho là mình cao thượng...”

“Tôi không thế!” nàng phần nộ cất lời và thốt lên những lời nói chua cay hơn những gì mà ông ta có thể tưởng tượng. “Tôi rõ ràng không như thế – và bây giờ vẫn không... nhìn ra được ông có chút hấp dẫn nào!” (Great! Kit, chị nói hay quá :D)

Mike xem ra vẫn thản nhiên trước sự bùng nổ của Kit. “Được thôi, cô đang phí thời gian của mình với Marcus đến chừng nào hắn còn dây dưa...”

“Thời gian của tôi, tôi có thể phung phí!” nàng chanh chua đáp lại, xoay người đi khỏi dãy bàn chứa món tráng miệng, nàng bỗng nhiên chẳng còn thèm ăn nữa.

Nàng biết mình thật ngu ngốc khi bị cuốn theo Marcus, chẳng cần người đàn ông đáng ghét này nói ra điều đó!

Mike lắc lắc đầu, nụ cười chế giễu vẫn nở trên môi ông ta. “Cô đang bị choáng ngợp Kit à!”

Nàng chớp hàng mi của đôi mắt xám thăm thẳm. “Tôi thà choáng ngợp * còn hơn là nông cạn!” Giống như ông, ý của nàng hiển nhiên là thế.

Quá đủ để một kẻ mặt dày như Mike Reynolds không thể làm gì được ngoài việc nhận thức rõ ràng những lời nói của nàng, khuôn mặt điển trai của ông ta một lần nữa lại đỏ lên giận dữ khi nghiêng rằng nói, “Miễn là cô không phải là người chỉ có bề ngoài mà còn có những đức tính khác.”

Kit ném cho ông ta cái nhìn hối tiếc. “Ông thật đáng khinh bỉ,” nàng khinh khỉnh, biết rằng với một người phụ nữ thì lối hành xử của ông ta xứng đáng được coi là âm hiểm hơn là đáng khinh bỉ!

“Sự thật mất lòng,” ông ta kết luận thật đáng ghê tởm.

Kit nhất định không buông tay. “Ông sẽ không biết được sự thật nếu nó vừa mới phát lên và cắn vào mũi của mình!”**

Thật bất ngờ khi Mike lại cười lớn trước lời lẽ xác xược này.

Nhưng còn bất ngờ gấp vạn lần là ông ta di chuyển nhanh đến Kit, kéo nàng sát vào người và hôn lên môi nàng. Thô bạo.

Nàng tức giận vùng mạnh người thoát ra, hoàn toàn bị choáng váng bởi hành động của ông ta. “Cái quái quỷ gì...?”

“Cô luôn luôn thú vị, Kit ạ,” ông ta nói một cách trơ trẽn, niềm hoan hỉ ác tâm lập lòe trong mắt.

“Vâng, đúng thế, đó là Kit.” Marcus lên tiếng ngay sau lưng nàng. “Vui vẻ và hài hước mọi lúc!”

Mặt Kit tái nhợt đi khi nàng xoay người nhìn thấy Marcus, cảm giác có chút tội tệ khi thấy vẻ coi thường trong đôi mắt xanh kia lúc anh nhìn ngược lại nàng.

Thật xứng đáng, nàng nặng nề nhận ra, biết rằng Mike đã đạt được mục đích của mình, hẳn ông ta đã thấy Marcus quay lại và cố tình hôn nàng.

Nàng giật người ra xa Mike, không quan tâm đến những ngón tay của ông ta đã làm thâm tím trên cánh tay nàng. “Ông không thể nào tin là tôi thích thú điều đó chứ?” nàng nhìn Marcus ngơ vực.

Anh nhìn nàng trong giây lát trước khi quay qua Mike, với vẻ mặt đầy sát khí hơn bao giờ hết. “Tôi nghĩ là ông nợ Kit một lời xin lỗi,” anh nói cộc lốc.

“Tôi sao?” Mike hùng hổ đáp lại.

“Có vấn đề gì sao?” Desmond Hayes hỏi khi anh ta bước đến chỗ bọn họ sau khi nhẹ nhàng chuồn khỏi đám người mà ông ta đang trò chuyện.

“Không có gì,” Marcus trả lời chắc nịch. “Tôi gợi ý trong tương lai...” anh quay sang Mike Reynolds “... ông nên giữ chút hấp dẫn của mình cho một ai khác có hứng thú với nó hơn là Kit!”

“Nếu tôi không làm thế?” ông ta thách thức. (thằng cha mặt dày ớn >__

8. Chương 8

Warning: +18

Thành thật khuyên các em k đủ tuổi đừng nên xé rate

Có người nào đó trong phòng ngủ của nàng!

Kit không chắc cái gì đã đánh thức nàng dậy: tiếng âm ĩ vô ý, giác quan thứ sáu? Nhưng có gì đó đã quấy rầy giấc ngủ của nàng và lúc này đây nàng nhận ra có người khác trong phòng này với nàng – dù là nàng không thể nhìn thấy ai trong bóng tối của căn phòng, nhưng nàng có thể nghe hơi thở của người đó.

“Marcus?” nàng ngập ngừng gọi.

Nàng không biết anh lên vào phòng nàng làm cái gì lúc trời chưa hừng sáng này. Hơn nữa anh đã từng không ngại ngần dạo bước trong phòng ngủ của nàng mà không thèm xin phép tối qua còn gì!

Nhưng thực tế nàng không nhận được câu trả lời cho sự tìm kiếm của mình, điều đó thuyết phục nàng rằng nàng đã đúng khi nghĩ đó không phải là anh...

“Ai đó?” nàng gắt lên và bật dậy, cố gắng một cách tuyệt vọng nhìn xuyên qua bóng tối. “Ai ở đó vậy?” nàng gắng hỏi với cơn giận dữ bắt đầu nổi lên thay thế nỗi e sợ trong nàng.

Nếu ai đó đang cố hù dọa nàng vậy thì họ đã thành công, và nếu họ đang cố làm nàng sợ hãi thì họ rất xứng đáng với cơn giận dữ này!

“Tôi nói...” đột ngột thốt lên, những ngón tay nắm chặt khi nàng nhích khế ra ngoài để bật ngọn đèn bên cạnh.

“Tôi nghe thấy cô, Kit,” giọng nói không nhằm lẫn với ai của Mike Reynolds vọng đến.

“Ông làm gì trong phòng ngủ của tôi thế?” Kit kinh ngạc hỏi, cuống cuống di chuyển về phía bên kia giường khi nàng biết được ông ta đang ngồi phía bên này giường. “Sao ông dám...?”

“Yên lặng nào Kit,” giọng nói the thé cất lên khiến cho cổ tay của nàng cứng ngắc. “Và đừng có giả vờ ngờ nghệch thế; cô biết vì sao tôi ở đây mà.”

“Không, tôi...”

“Đúng vậy,” ông ta mạnh mẽ cắt ngang. “Thật lòng, tôi có chút không tin vào vận may của mình khi tôi thấy Maitland đi vào căn phòng bên cạnh, thay vì đến đây cùng cô lúc anh ta lên lầu đi ngủ cách đây nửa giờ.”

Mắt Kit mở to khi nàng cố nhìn rõ mặt Mike trong bóng đêm. “Ông ở bên ngoài theo dõi phòng ngủ của tôi?” Không biết vì sao ý nghĩ đó làm nàng sờn gai ốc.

Mike khịt mũi phẫn nộ. “Tôi còn làm gì với mớ thời gian này sau thái độ đe dọa của Maitland khi sớm hã?

“Marcus không đe dọa ông,” nàng bảo vệ anh, ước gì Marcus thật đã đâm Mike – dọa dẫm bằng lời nói xem ra không có tác dụng!

“Tôi cứ nghĩ cảm giác nhạy bén của cô có lẽ sẽ thích lời miêu tả anh hùng đó hơn là cái bản chất khốn kiếp ngạo mạn thật sự của hắn chứ!” Mike nói với vẻ khinh khỉnh.

“Có trễ quá không để cho ông nghĩ ngợi về cảm giác nhạy bén của tôi?” nàng nói, mắt của nàng cuối cùng cũng quen dần với ánh sáng mờ mờ của mặt trăng. Bây giờ nàng có thể nhìn thấy mặt Mike, chứ không nhìn được cử chỉ của ông ta. “Ông nên rời khỏi đây, Mike,” nàng nói với Mike.

“Và nếu tôi không đi?” (bác này toàn thix ăn đấm chứ k thix của ngọt)

“Thì tôi sẽ kêu lên,” nàng hùng hồn cảnh báo với ông ta. “Marcus ở ngay phòng bên cạnh,” nàng thêm vào cố làm nhụt chí ông ta vì biết rằng Mike là một tên nhát gan.

“Tôi nghiệp Kit bé nhỏ,” ông ta chế giễu. “Ngây thơ quá. Cẩu tin quá. Bạn trai của cô không còn ở phòng kế bên nữa đâu!” ông ta thông báo cho nàng với vẻ vô cùng thỏa mãn. “Maitland chỉ ở đó vài phút trước khi

lại rời đi. Và anh ta vẫn chưa trở lại. Giờ thì, không biết em thì sao, nhưng cứ xem xét sự gắn bó của anh ta và Andrea Revel trong vài tháng qua, tôi xin nói rằng quá dễ để đoán ra giờ anh ta đang ở trên giường của ai, phải thế không?”

Vâng, nàng biết, Kit nặng nề thừa nhận, nàng tức giận vì Marcus đã đặt nàng vào tình thế ngượng ngập này, còn đau khổ hơn nữa khi anh đã phó mặc nàng thành mục tiêu dễ dàng cho một kẻ như Mike Reynolds!

“Ông sẽ rời khỏi ngay lập tức?” nàng cứng rắn nói. “Trước khi ông làm chuyện mà cả hai chúng ta sẽ lấy làm tiếc,” nàng cảnh cáo.

“Ồ, thôi nào Kit,” Mike phỉnh phờ. “Vì Chúa, bớt ưu phiền đi, dù sao chúng ta cũng là bạn cũ.” Miệng lưỡi của ông ta đầy thuyết phục khi cánh tay di chuyển vuốt ve lên tay nàng.

“Mặt ông đầy quá hay chỉ đơn thuần ngu ngốc vậy?” nàng thách thức, cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi. “Tôi không thấy ông hấp dẫn một chút nào hết. Tôi không có ý định dây dưa với ông. Thực tế tôi đã chứng minh rất rõ là tôi không thích ông!”

“Cô có biết bạn trai của mình đã thuyết phục Desmond đuổi tôi ra khỏi đây ngay lúc sáng sớm này không?” giọng điệu phỉnh phờ đã trở nên giận dữ, bàn tay ông ta siết chặt lấy cánh tay nàng.

“Chưa đủ sớm đâu, chừng nào còn tôi ở đây!” Kit quật ngược lại.

“Bây giờ...”

“Hoặc là tôi!” một giọng nói đầy quyền uy vang lên mà Kit dễ dàng nhận ra nó thuộc về Marcus. Cùng lúc nàng cảm thấy bàn tay Mike buông lỏng cánh tay nàng ra thì Marcus đã đâm một quả vào hàm của ông ta, hất ông ta ra khỏi giường.

“Lấy đồ đạc của ông đi, Reynolds, và cút khỏi đây ngay!” Marcus đứng đó, quắc mắt nhìn Mike trừng trừng trong khi Kit đã lấy lại được tự chủ và bật chiếc đèn bên cạnh lên. “Và tôi khuyên ông không nên lộ mặt đến bất cứ chỗ nào cạnh tôi trong mười năm tới!”

Mike kéo lê chân từ từ, chiếc cằm của ông ta đã có vết nhòe nhòe hiện lên. Và dù cho trước đây nàng có phản đối bạo lực tay chân nhưng lúc này Kit biết nàng hoàn toàn không hối tiếc cho hành động vừa rồi của Marcus. Thực ra nàng còn muốn tự mình đâm vào mặt Mike! (Ặc... 2 anh chị hợp ớn!!!)

“Mày đang chơi trò chơi tình dục hả Maitland?” Mike nói những lời châm chọc. “Người kia không chơi với mày nên mày quay lại đây với người dự phòng sao?”

Mắt của Marcus nheo lại một cách nham hiểm. “Tôi không biết ông đang nói gì Reynolds ạ,” anh rít lên. “Mà cũng không có ý muốn biết. Cút đi!”

“Còn cô nghĩ gì hả Kit?” Mike quay qua nàng chế giễu. “Dự phòng hạng hai là giới hạn của cô mà phải không?” Ông ta nở một nụ cười nhạo báng khi thấy nàng không kịp giấu đi sự nao núng trước những lời lẽ xúc phạm của ông ta giáng xuống.

Nàng biết ông ta cố tình xấu xa, thô tục, biết rằng ông ta thích thú trước sự khó chịu của nàng, nhưng có sự thật đằng sau lời nói của ông ta khiến nàng không thể nghĩ được phải nói gì trong giây phút này.

“Cút,” Marcus lặp lại với âm lượng cố điều chỉnh một cách cẩn thận.

Mike bước đi, từ từ, lạnh nhạt, như thể sự vênh váo của bản thân là mãi mãi.

Đôi vai Kit sụp xuống khi ông ta rời khỏi phòng, phản ứng đã trở lại với nàng, nàng trở nên run rẩy. Thật đáng kinh ngạc, nàng chắc trong tâm trí mình nếu Marcus không vào thì Mike đã cố uy hiếp nàng rồi.

Cái gì đã khiến một con người hành động như thế? Nàng đã nói rõ hơn cả ban ngày là nàng không thích ông ta, rằng nàng chẳng thấy ông ta có chút hấp dẫn nào, rằng nàng không muốn có chút quan hệ nào với ông ta cả, và ông ta vẫn còn truy đuổi nàng. Có lẽ nàng được chỉ dạy với một cuộc sống tránh xa những ảnh hưởng có hại nên nàng chẳng thể hiểu được loại hành xử đó...

“Cái quái quỷ gì khiến em để cho gã đó vào tận giường ngủ của mình vậy?”

“Xin anh nhắc lại cho?” Kit tròn mắt nhìn Marcus không tưởng, mắt nàng mở to với vẻ căm phẫn.

Môi anh mím chặt thành một đường thẳng. Anh chỉ mặc một áo sơ mi lụa trắng và chiếc quần của bộ âu phục màu đen, không còn áo khoác. “Em biết hẳn là loại người nào mà, thế quái nào lại...?”

“Tự tôi mời hẳn ta vào tận giường ngủ của mình phải không?” Kit tiếp câu nói của anh qua kẽ răng nghiến chặt, nàng rời khỏi giường, trông nàng rất nghiêm nghị với bộ pyjamas xa-tanh màu cà phê, nhưng chiếc áo choàng ngoài gần như cầu thả. Nàng không nghĩ phòng ngủ của nàng lại bị xâm chiếm kiểu này, không chỉ bởi một mà là hai người đàn ông!

“Đúng thế,” Marcus gật đầu.

Kit thở dài phẫn nộ, nàng buộc lại thắt lưng của chiếc áo choàng một cách cẩn thận quanh vùng eo thon thả của mình. “Tất cả là lỗi của anh,” nàng bắt đầu nói.

“Lỗi của tôi?” anh nhắc lại lời nàng với sự hồ nghi. “VẬY em giải thích chuyện này như thế nào, khi tôi đã làm hết quyền hạn của mình lúc tối qua – trừ việc đã đâm gã đó! – để ngăn cản hẳn không đến gần em nữa?” anh vụn vụn gay gắt.

“Ông ta nói anh đe dọa ông ta,” Kit dò hỏi.

“Rõ ràng là không đủ mạnh,” Marcus đáp. “Tôi chỉ ngạc nhiên khi em mời hẳn ta vào phòng ngay sau đó.”

“Anh không hiểu sao?” nàng mất kiên nhẫn kêu lên. “Tôi không mời Mike vào đây, ông ta lên vào khi tôi đang ngủ. Dĩ nhiên là sau bước đầu tìm hiểu chắc chắn anh đã tới phòng của Andrea.”

“Tôi đã tới...! Ý em là hẳn đột nhập vào đây?” Marcus dường như nghĩ phần này của lời nói của nàng quan trọng hơn nhiều so với lời buộc tội kia.

Kit không đồng tình với anh, biết rằng nếu Marcus không đi tới ngay ngắt ở phòng Andrea thì Mike sẽ không bao giờ dám bước vào phòng nàng theo cái kiểu đó.

Nàng cũng nhận ra tức giận với anh là sai người – nhưng nàng cần phải đổ lỗi cho một ai đó đúng không? (Đúng á chị, chị cứ nín áo anh í cho bít héhé)

“Đúng như lời tôi nói,” Nàng quay phắt người đi. “Ông ta cần bị bắt giam!”

Marcus vẫn im lặng trong khoảnh khắc đầy căng thẳng này rồi chậm rãi gật đầu. “Chúng ta có thể làm thế,” anh lầm bầm day nghiến. “Nếu lời em nói là thật...”

“Dĩ nhiên là thật!” Kit quay sang anh với vẻ căm phẫn. “Tôi không nói dối.”

“Nhìn đây Kit,” biểu tình của Marcus có phần dịu lại khi dường như anh đã hiểu rõ cơn xúc động của nàng, mắt anh mở to ra. “Tôi không nghĩ em mất bình tĩnh với tôi thì có thể giải quyết được chuyện gì...”

“Sao lại không?” nàng kêu lên. “Nếu không phải vì anh thì tôi không ở đây. Và nếu không như thế thì tôi sẽ không phải lệ thuộc những yêu sách phi lý của Mike Reynolds! Cũng không phải gặp...” nàng đột ngột ngừng bật, nhận ra – gần như quá muộn rồi! – nàng đã nói cái gì.

Điều cuối cùng nàng vừa muốn nói chính là về Catherine Grainger trong tình thế đang sẵn sàng bùng nổ này!

“Sao?” Marcus thúc giục, đôi mày nhướng lên dò hỏi.

“Desmond Hayes,” nàng đã che giấu bằng cách đem Desmond làm người thế thân, chỉ vì quá lo lắng cho sự sơ xuất của mình lúc này. “Dù sao trong ba người các anh, tôi nghĩ mình thích làm đồng sự của ông ấy hơn!”

Marcus càng nhướng mày cao hơn. “Tôi biết là em và anh ta dường như đang diễn tiến rất tốt, nhưng...” Anh lắc lắc đầu với vẻ ngờ vực. “Kit, chỉ sẽ là kết thúc đau lòng nếu như em yêu Desmond,” anh ảm đạm cảnh báo. (ack... anh chê người ta, còn anh thì sao?)

“Ôi, Chúa ơi!” nàng liếc nhìn anh, hai gò má hồng lên vì cơn tức. “Tôi đang nói, trong suốt cuối tuần này, Desmond là người bạn mà tôi thích chứ tôi không nói là mình bị quyến rũ vì ông ta! Tất cả mọi chuyện đều phải quy về vấn đề hấp dẫn nam nữ hay sao?”

Miệng anh nhếch lên hài hước một cách châm biếm. “Không, dĩ nhiên là không. Mặc dù nó thường là nhân tố liên quan.”

“Không liên quan đến tôi,” nàng thở dài. “Cho anh biết, điều duy nhất mà tôi có thể làm được trong cuối tuần này bằng việc quan sát và lắng nghe, như anh đã sắp đặt, là Desmond vẫn còn yêu người vợ của mình lắm!” Nàng hít thở khó khăn trong sự phấn nộ, chiếc cằm hếch lên thách thức, ngực nàng khích động bên dưới lớp áo choàng.

Marcus đã nhìn ra điều đó khi ánh mắt chăm chú của anh di chuyển chậm chạp trên người nàng. (aaaa... sắc lang... Kit, be careful, chị đang alone với sói đó >_

9. Chương 9

“Tôi nghe nói có vài chuyện xảy ra... trong phòng cô đêm qua?”

Kit cố không để mình cử động trên chiếc ghế xếp tắm nắng được trải dài bên cạnh bể bơi, dù tiếng nói của Catherine Grainger đã làm cho mắt nàng mở to sau cặp kính mát.

Không như Kit, Catherine ăn mặc rất chỉnh chu, dù với chiếc váy mùa hè bằng vải linen màu xanh mát lạnh cũng có thể phô bày ra được làn da rám nắng của bà ta. Ngược lại, Kit đang mặc một bộ bikini màu đen mà nàng đã mua từ kỳ nghỉ năm ngoái, da của nàng vẫn một màu trắng kem sữa; nàng vẫn chưa đi nghỉ mát trong năm nay.

Mặc cho không nhận được câu trả lời, Catherine Grainger vẫn thoải mái ngồi xuống chiếc ghế xếp kế bên, điềm nhiên tuyệt đối như cách thức bà đã thể hiện ngày hôm qua; tóc bà ta được tạo kiểu một cách hoàn hảo và da bà ta mịn màng, bất chấp tuổi bà ta đã quá sáu mươi.

Thật ra Kit biết rằng nàng sẽ không màng đến vẻ ngoài hoàn hảo này khi ở tuổi sáu mươi bảy! (Ack... giờ con bitch bà Cate này đã 67 tuổi, hự... Kit k wan tâm chứ Ice thì quan tâm lắm nhoe T__T)

Sự thú nhận này đủ để cho nàng có hơi rướn người ngồi thẳng lên trên chiếc ghế của mình, nàng liền nhận ra mình đã tự tổ giác trạng thái tỉnh táo của nàng.

“Tôi nghĩ cô thức rồi,” Catherine Grainger gật đầu hài lòng, chiếc kính râm che đi đôi mắt màu bạc của bà ta, tuy nhiên Kit biết đó hoàn toàn là cái nhìn sắc sảo và có tính toán.

“Vậy sao?” Kit đáp với vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

“Ồ, vâng,” người phụ nữ lớn tuổi gật đầu lần nữa. “Do ngón tay cô khê đập vào thanh vịn của chiếc ghế đã nói cho tôi biết thế.”

Kit lập tức dừng ngay một việc gì đó. Không phải vì nhận biết mình đang có hành động lặp đi lặp lại một cách vô thức mà vì sau đêm vừa rồi nàng đã gặp một chuỗi các sự cố, nàng muốn ở một mình để suy nghĩ về nó!

Dường như nàng không thể tiếp tục giấc ngủ của mình sau khi Marcus rời khỏi phòng nàng đêm qua, là vì cơn giận dữ với Mike Rynolds cùng nỗi thất vọng khi biết nơi chốn Marcus qua lại... Cơ thể nàng vẫn nhớ đến nụ hôn của anh và những cái vuốt ve mơn trớn cho dù lý trí nàng đang cố gắng đẩy nó ra khỏi đầu!

Nói chung là nàng đã ngủ không ngon giấc, và nàng đi ra ngoài lúc sáng sớm này để giữ lấy cho mình chiếc ghế xếp tắm nắng cạnh hồ bơi này, đẩy chiếc kính râm lên sóng mũi với hy vọng tránh phải trò chuyện với bất kỳ ai khác trong buổi tiệc này. Đặc biệt là Marcus!

Xem ra nàng không cần phải đề phòng anh ta quá mức; một người hầu quét dọn bể bơi báo với nàng rằng Marcus đã đi cưỡi ngựa cùng ông chủ của họ vào sáng sớm rồi và không nghĩ là sẽ về trước buổi trưa.

Tiếc là nàng không còn may mắn đến thế khi gặp Catherine Grainger.

“VẬY...” Catherine gỡ chiếc kính mát của mình xuống và xoay đôi mắt màu xám bạc như nhìn xuyên thấu vào Kit “... tại sao lại thế, khi cô nói với tôi chúng ta chưa từng gặp nhau trước đây, tôi có cảm giác rất thực là chúng ta có quen biết nhau?”

Từng khớp xương phòng thủ trên người Kit đều muốn kêu gào sự thật với người phụ nữ này, để nói cho Catherine Grainger biết chính xác nàng cũng có cảm giác giống như vậy về sự quen thuộc, về con người và thứ đã đem đến cho nàng cảm giác đó!

Nhưng một phần khác trong nàng biết nàng không thể làm thế; nàng không có ý phản bội niềm tin đã trao cho mình và cũng sẽ không làm tổn thương người khác cũng như bản thân nàng.

Kit quay đầu nhìn Catherine. “Tôi chắc chắn với bà – một lần nữa! – hai chúng ta chưa gặp nhau bao giờ,” nàng nói với tất cả sự chân thật.

Marcus sẽ nghĩ gì, anh ta sẽ nói hay làm gì nếu thấy Catherine đang nói chuyện với Kit lúc này? Không nghi ngờ gì là nó sẽ khuấy động lại nỗi nghi ngờ về tất cả những thông tin trong văn phòng của anh ấy bị rò rỉ ra ngoài – trong khi thực tế Kit không muốn nói chuyện với người phụ nữ này.

“Cứ cho là thế,” Catherine lạnh nhạt thừa nhận, nhưng vẫn nhìn vào Kit với đôi mắt màu xám bạc sắc bén. “Chuyện gì đã xảy ra tối qua?”

Kit giật mình, mặc dù tại sao lại ngạc nhiên thì nàng cũng không hiểu được mình; Catherine là người phụ nữ luôn có những gì mình muốn và điều đó bao gồm luôn cả câu trả lời cho những câu hỏi mà bà ta đã đặt ra.

Trừ... lần này... “Tôi không biết bà đang hỏi chuyện gì,” Kit thờ ơ.

Và thực sự là nàng cũng không biết, vì câu hỏi không rõ ràng. Catherine muốn hỏi về chuyến viếng thăm ngoài mong đợi của Mike Reynolds vào phòng ngủ của nàng, hay sự xuất hiện của Marcus tiếp sau đó? Dù nó là cái gì thì cũng không phải chuyện của Catherine!

“Ồ, thôi nào Kit,” Catherine cường gượng. “Một người đàn ông đã viếng thăm không đúng lúc phòng ngủ của cô vào giữa đêm và cô lại không biết tôi đang nói gì sao? Cưng ơi, nếu chuyện này có thật thì đó chính là cuộc sống đầy thú vị mà cô nên trải qua!”

Catherine đề cập đến một vị khách không mời viếng thăm phòng nàng cũng không làm cho Kit sáng ra chút xíu nào; nàng vẫn chỉ nghĩ đến Marcus hoặc Mike Reynolds!

“Không ấn tượng!” nàng trả lời cộc lốc. “Nếu bà nói đó là khách không mời thì tôi nghĩ nên quên đi như chưa từng xảy ra.” Cả hai trường hợp. Cho đến khi nào Mike Reynolds còn lảng vảng ở đây, nàng hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại ông ta nữa. Với Marcus nàng phải cố gắng quên đi nếu còn muốn tiếp tục làm việc với anh.

“Ý cô là giả vờ xem như không có gì xảy ra?” người phụ nữ lớn tuổi kinh ngạc. “Cưng ơi, con thật là can đảm!”

Kit buộc mình ngừng việc nghiến răng khi nghe Catherine Grainger gọi nàng là “Cưng”, không chỉ một mà là hai lần. Nàng không là cái gì “Cưng” của Catherine Grainger hết, và cũng sẽ không bao giờ là thế!

“Cám ơn bà,” nàng đáp.

“Tôi không chắc Desmond sẽ coi chuyện này nhẹ nhàng như cô nghĩ đâu,” Catherine nói tiếp.

Kit nhìn bà ta một cách gay gắt. “Ý bà là gì?”

Catherine nhún vai. “Chuyện xảy ra trong nhà anh ta mà cưng; chẳng vui vẻ gì. Nhất là nếu cô quyết định kiện hắn ta.”

Bà hẳn đang nói đến chuyện Mike Reynold lên vào phòng nàng chứ không nghĩ Kit sẽ khởi kiện Marcus vì những gì đã xảy ra, sau cùng thì đó là tình cảm yêu mến lẫn nhau thôi.

“Tôi không kiện,” Kit từ chối. “Đầy rẫy kẻ như Mike Reynolds trên đời này, như bà nói, chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không đáng để phá nát cuộc sống của người đó.”

“Rất đáng khen,” Catherine hoà nhã đáp lại. “Nhân tiện, có một vết thâm rất xấu trên tay cô.”

Kit cảm thấy hai má mình nóng lên, nàng đã đánh lên một lớp kem nền che đi dấu vết do Mike Reynolds gây ra khi siết chặt tay nàng tối qua, nhưng không may là nàng chẳng thể giấu đi được cái sắc cầu vồng hình những ngón tay!

Nàng cảm giác mình ghét người phụ nữ này hơn bao giờ hết vì đã chú ý đến vết bầm của nàng. Có nghi vấn gì...?

“Tôi e là lỗi của tôi,” Marcus lên tiếng khi anh buông người xuống chiếc ghế xếp của Kit, cúi xuống hôn lên vết bầm trên tay nàng. “Một chút nhiệt-tình-thái-quá của anh. Anh xin lỗi nhé em yêu,” anh thì thầm từ trong cổ họng. (Ặc... anh boss gúm quá!!!)

Kit đang phát ốm vì sợ chạm trán Marcus sau những gì diễn ra tối qua lại bất ngờ thấy bản thân mình rất vui mừng khi thấy anh. Nhất là khi anh ta dường như đã nắm bắt tình hình chỉ với cái nhìn thoáng qua... ừm... là một phần của tình hình! – và đến để cứu nguy cho nàng.

Nàng đã rất đuối trong cuộc chuyện trò với Catherine Grainger đến nỗi không để ý gì đến sự xuất hiện của anh. Nhưng bây giờ thì nàng chỉ có thể thăm thẳm ngưỡng mộ vì anh đẹp trai biết bao trong chiếc quần cưỡi ngựa (là loại quần bó ống từ đầu gối đến mắt cá chân) và chiếc áo sơ mi trắng phóng túng.

“Marcus,” nàng reo lên nồng nhiệt, nụ cười nhẹ nhõm của nàng nói cho anh biết nàng vui vẻ biết bao nhiêu vì sự xen ngang này.

“À, xem ra tôi nên để đôi uyên ương này tự do thôi,” Catherine Grainger lầm bầm khi bà đứng lên. “Một lời khuyên, cho dù Marcus...” Bà dừng lại bên cạnh họ. “Da thịt của Kit quá mỏng manh và trắng trẻo dễ dành cho việc làm tình thô bạo như thế!” Bà nhàn tản đi vào trong nhà. (Ngất... con tâm phục khẩu phục bà rùi :))

“Tại sao lại xen chuyện đó vào...”

“Thôi nào Kit, đừng ác ý thế,” Marcus cắt ngang lời nàng với vẻ thích thú, ánh mắt anh đã ánh lên ý cười. “Catherine là loại người lạnh lùng, bản thân bà ta đã quên mất làm tình là như thế nào chứ đừng nói là thô bạo hay kiểu gì khác!”

Kit nhe răng cười. “Giờ ai là người ác ý hả?”

Marcus thẳng người nhìn vào nàng. “Reynolds thật đã làm thế với em tối qua?” Môi anh mím thành một đường thẳng khi anh xem xét kỹ vết tím trên cánh tay nàng.

“Vâng... nhưng không sao hết,” nàng nhanh chóng trả lời khi thấy biểu hiện của Marcus càng lúc càng sa sầm. Nàng vội tay ra lấy chiếc áo choàng và mặc vào, hy vọng nó che đi vết thâm tím để Marcus không nghĩ đến sự tồn tại của nó. Nàng nên biết thì hơn, Marcus chỉ là kẻ tầm thường nếu không biết tập trung vào một mục đích.

“Ồ, vâng, nó có sao,” anh nhỏ nhẹ nói.

“Kệ nó đi mà Marcus,” nàng để bàn tay cầu xin lên cánh tay anh. “Hắn ta đi rồi.” Việc rời đi của Mike là điều đầu tiên mà nàng dò hỏi khi vừa bước xuống lầu lúc sáng nay. “Mọi người biết quá đủ về chuyện này rồi.”

Marcus nhìn chăm chú vào nàng. “Anh nợ em một lời xin lỗi cho chuyện tối qua...”

“Chúng ta có thể cũng quên nó đi luôn được không?” nàng ngượng ngùng nói.

“Em có thể quên không?” giọng anh khan đi.

Quên đi chuyện Marcus hôn nàng? Quên đi Marcus vuốt ve nàng? Quên đi cách mà anh đã khơi gợi nàng? Quên đi anh cũng bị khuấy động bởi nàng?

Không – dĩ nhiên nàng không thể quên. Nhưng giữa hai lựa chọn, từ bỏ công việc và không bao giờ gặp lại anh cũng đều không chấp nhận được.

Nàng không thể nhìn vào ánh mắt dò hỏi của anh lúc này. “Em sẽ cố,” nàng chậm rãi nói.

Marcus lắc lắc đầu. “Anh chẳng biết anh mắc phải cái quái quỷ gì mà lại nói với em theo cách đó! Và về chuyện...”

“Xin anh!” Trong thâm tâm Kit co rúm lại; điều cuối cùng mà nàng muốn nghe là sự hối tiếc của anh vì đã hôn và mơn trớn nàng.

“Có lẽ em đúng,” anh nặng nề chấp nhận và đứng dậy. “Nhân tiện, em và Catherine Grainger đang nói chuyện gì trước khi anh tới vậy? Dĩ nhiên là ngoài chuyện Mike Reynolds.”

Kit ném về anh cái nhìn giận dữ, chẳng thể đọc được gì từ cái biểu tình dịu dàng này. Có tính toán sao? nàng không chắc. Nhưng rõ ràng từ câu hỏi của Marcus cho thấy anh vẫn không thoải mái khi nàng trò chuyện với đối thủ kinh doanh của mình, cũng có thể anh vẫn nghi ngờ nàng ở một chừng mức nào đó.

Nàng thật không biết vì sao Catherine Grainger cứ đặc biệt chú ý đến nàng thế này.

Nàng nheo mắt nhìn Marcus. “Anh vẫn không tin em đúng không...?”

“Kit, anh không biết nên tin ai nữa,” anh trả lời chân thật. “Anh chỉ biết khi anh tìm ra được kẻ phản bội trong công ty thì hẳn sẽ ước rằng hẳn chưa bao giờ được sinh ra!” (oé, anh ác độc quá!!!)

Nàng khó khăn nuốt nước bọt, không nghi ngờ gì về cái thời điểm mà anh đang nói đến. Nàng có nên nói với anh về sự quen biết đã qua với Catherine Grainger, hay lý do nàng không thích người phụ nữ đó nhiều đến nỗi nàng không thể là kẻ đưa thông tin cho bà ta?

Nàng rùng mình ngay khi có ý nghĩ đó, sẽ là sự khinh bỉ mà nàng sẽ nhìn thấy trên gương mặt anh nếu anh biết sự thật. Hơn nữa, đó không phải là bí mật của nàng để nói...

Nàng vội vã lắc đầu. “Như thế vừa hay khi không phải là em đúng không?”

“Thế sao?” anh gay gắt đáp lại.

Cái nhìn chăm chăm của họ đông cứng lại thách thức lẫn nhau, Kit quyết tâm không là người lùi bước.

Cuối cùng là Marcus bỏ cuộc. “Anh nghĩ mình nên đi lên phòng và tắm một cái. Anh vừa nói chuyện với Desmond xong, chúng ta có thể đi về trước bữa trưa nếu em...”

“Ôi, vâng!” nàng nhanh chóng đồng ý. “Em không thể đợi thêm nữa,” nàng vội vã thú nhận.

“Tin anh đi, đây cũng không phải là hai mươi tư giờ hoàn hảo mà anh từng biết. À, nhân tiện, em đã nói đúng về Desmond.” Anh ngập ngừng.

Kit nhìn anh tò mò. “Ý anh là về chuyện ông ta còn yêu vợ mình?”

“Chuyện đó...” Marcus gật đầu “... và sự thật tin đồn liên quan đến những khó khăn tài chính là bắt nguồn từ anh ta.”

“Thật sao?” hôm qua nàng chỉ đưa ra lời nhận xét phỏng đoán thôi, không nghĩ nó lại là thật.

“Đúng thế,” Marcus tiếp tục. “Dù không phải là lý do như chúng ta giả định. Anh ta thật sự không có khó khăn tài chính nào hết, nhưng anh ta nghĩ điều đó sẽ làm cho vợ anh ta tin và trở về với anh ta.”

Kit lúng túng. “Nó không phải là cách theo chiều hướng...?”

“Thật bất nhẫn cho em, Kit,” anh trêu chọc. “Vì em chưa gặp bà Hayes gần đây nhất!”

“Vâng, dĩ nhiên là em chưa gặp bà ta! Em không thường hòa mình vào đám người cao quý như em đã gặp trong cuối tuần này,” nàng bắn ngược lại anh.

“Cao quý hẳn nhiên là một chủ đề của dư luận!” Marcus hài hước. “Anh nghĩ có một vài người ở đây cuối tuần này hẳn không nằm trong chủ đề đó!”

Mike Reynolds và Catherine Grainger là hai người đó, Kit dễ dàng đoán ra.

“Em cũng nghĩ thế,” nàng chậm chạp đồng ý.

“Anh chắc em cũng thế mà,” anh thắng thắn. “Dù sao đi nữa điểm mấu chốt là Jackie muốn có con và Desmond sợ hãi ý định đó. Ngoài ra thì anh ta còn yêu vợ điên cuồng...”

“Ông ta đưa ra ý tưởng tạo nên một tin đồn rằng ông ta có khó khăn tài chính với hy vọng đem Jackie trở về,” nàng hiểu ra.

“Đúng thế,” Marcus xác nhận.

“Nhưng họ không bàn bạc về chuyện con cái trước khi cưới à?”

“Anh không biết,” anh đáp nhẹ. “Anh chỉ mới khởi động sự nghiệp là một người tư vấn hôn nhân thôi, anh đã không nghĩ phải hỏi câu hỏi đó!”

“Và anh đã được đánh giá rất cao!” Nàng nhanh chóng nhận ra sắc ửng trên hai má mình trước những lời nói không kịp qua suy nghĩ đã vội thốt ra ngoài. “Ý em là...”

“Anh hiểu ý em mà Kit,” anh trấn an nàng. “Về phần Desmond, anh thật lòng thông cảm cho anh ta.”

“Anh thông cảm cho ai vậy anh yêu?” Andrea Revel dẹo quẹo cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, cô ả di chuyển đến cạnh Marcus đồng thời quần tay lên người anh, lả lơi nhìn anh.

Ngay khi cao gần 1m80 Kit cảm thấy mình như một con hươu cao cổ... và mọi cử động dường như cũng duyên dáng lên nhiều!

Người phụ nữ kia nhìn tuyệt đẹp, hẵn nhiên rồi, bộ áo tắm hai mảnh mỏng manh màu xanh lá cây ôm sát lấy từng đường cong khêu gợi của cô ta, những mảnh vải bé nhỏ kia như để lại chút gì đó cho trí tưởng tượng.

Marcus không cần sự tưởng tượng về những đường cong của người phụ nữ này, Kit cúi bần nhắc nhở mình.

Hay đó không phải là chuyện của nàng, nàng tự trách.

“Chắc chắn không phải là Mike Reynolds chứ?” Andrea truy đuổi khi không nhận được câu trả lời, ánh mắt xanh lóe lên một tia ác độc nhìn về phía Kit.

“Không phải là Reynolds,” Marcus khó chịu trả lời, rõ ràng không có ý định nói ra bí mật của Desmond cho Andrea như với người mà anh đã làm điều đó.

Andrea cong đôi mày màu hoe vàng. “Tôi biết cô gặp ít rắc rối với đàn ông tới qua phải không Kit...?”

Mọi người ở đây đều biết chuyện xảy ra trong phòng ngủ của nàng đêm qua rồi sao? Dù sao nàng cũng không cần tìm hiểu ai là người cung cấp tin tức cho Andrea Revel!

Nàng liếc nhìn Marcus trước khi trả lời Andrea. “Không có gì khó chịu cả,” giọng nàng sin sít.

“May mắn cho cô khi Marcus trở về kịp lúc,” Andrea châm chọc.

“Rất may mắn,” Kit căng thẳng gật đầu, nàng biết tia nhìn chế giễu phát ra từ đôi mắt như mèo của người phụ nữ kia rằng cô ta đang rất hứng thú với sự khó chịu của nàng. “Hai người thứ lỗi, tôi muốn vào trong thay quần áo.” Nàng nói một cách cứng nhắc. “Anh nói chúng ta sẽ đi liền phải không Marcus?”

“Trong khoảng một giờ nữa,” anh nói.

Không đủ sớm với nàng, Kit biết khi nàng vừa khuất khỏi tầm nhìn của Andrea Revel thì cô ả đã dán từng đường cong của mình vào người Marcus như thể họ đang thì thầm cùng nhau.

Trái tim nàng đau đớn khi biết Marcus không có ý đẩy Andrea ra xa. Ồ, nàng đã tin anh khi anh nói quan hệ của anh và Andrea đã chấm dứt trước khi hai người bọn họ cùng nhau trong cuối tuần này, nhưng điều đó không có nghĩa rằng nó không thể được nhen nhúm lại đúng không? Nàng không nghi ngờ rằng nếu Andrea Revel quan tâm tới nó thì hẳn nó là thế!

Cũng như nàng không nghi ngờ tình yêu của mình dành cho Marcus. Hay tình yêu đó là sự bất đồng mãi mãi tồn tại.

Nàng ngu ngốc biết bao.

Nàng đã trải qua sáu tháng che giấu đi vẻ hấp dẫn của nàng trước Marcus, chỉ thầm yêu anh và ước ao anh cũng có cùng cảm giác với nàng.

Thật là một hy vọng phù phiếm...!

10. Chương 10

“Sao em yên lặng thế?”

“Em cứ tưởng anh thích yên lặng khi anh đang lái xe.” Kit thậm chí không liếc nhìn Marcus lúc anh ngồi sau tay lái của chiếc Jaguar, giữ nguyên tư thế nằm trên ghế của mình, chiếc kính râm một lần nữa lại nằm trên sống mũi một cách cố thủ.

“Cảm ơn,” anh châm chọc. “Em sẽ làm gì vào ngày cuối tuần còn lại?”

“Ý anh là gì?”

“Ừ thì em đã hoãn lại tất cả các kế hoạch ban đầu của mình để đi cùng anh, và bây giờ chúng ta lại trở về sớm. Và anh cũng không muốn thấy em đến văn phòng làm việc trước thứ Ba đâu..., sau cùng thì em đã bỏ lỡ gần hết ngày thứ Bảy của em rồi.”

“Vâng?” nàng thận trọng.

“Anh chỉ thắc mắc không biết em sẽ làm gì với thời gian rảnh rỗi bất ngờ này?”

Nàng nở nụ cười với vẻ khó hiểu. “Em cho là bất cứ thứ gì em thường làm vào cuối tuần.”

“Chẳng hạn?” anh truy hỏi đến cùng.

“Marcus... à... ông Maitland,” nàng vội vàng sửa lời.

“Là Marcus,” anh lạnh nhạt nói. “Chúng ta vẫn còn ở ngoài văn phòng,” anh bổ sung.

“Được thôi,” nàng chậm chậm gật đầu. “Nhưng tất cả những câu hỏi này dẫn đến đâu?”

“Đến bất cứ đâu.” anh nhún vai. “Ít ra... anh tự hỏi em sẽ đi ăn tối cùng anh tối nay chứ?”

Kit chợt hóa đá, từ từ quay đầu sang nhìn anh, thậm chí vui mừng rằng chiếc kính râm đã che đi sự sửng sốt trong đôi mắt nàng. Marcus đang mời nàng ăn tối như một buổi hẹn hò phải không? Nhưng anh ta không thể như thế. Anh ta có thể...?

“Tại sao?” cuối cùng nàng cũng thẳng thừng hỏi.

“Ừm, theo logic em cần phải ăn, anh cũng cần phải ăn, vậy anh nghĩ có lẽ chúng ta nên ăn cùng nhau.” anh đáp. (chút vì anh boss :)))

Kit hé môi từ chối anh nhưng rồi lại im lặng. Logic chỗ nào trong lời mời hai người cùng ăn tối vào tối nay kia chứ!

Nhưng dù sao nàng cũng đã bị cám dỗ. Chuyện sẽ thế nào nếu tối nay nàng thật sự ra ngoài cùng Marcus? Dành thời gian chuẩn bị, Marcus đến đón và lướt qua một bữa tối trong một nhà hàng sang trọng, có thể là một câu lạc bộ sau đó...

Nàng không nghi ngờ gì là anh sẽ chứng minh mình là một người bạn đồng hành thú vị và quyến rũ. Hay nàng sẽ hoàn toàn yêu thích khoảng thời gian buổi tối ở cùng anh. Điều không thể hiểu là lý do anh đang mời nàng ngay lúc này!

Trừ khi đúng như anh nói: anh phải ăn, nàng phải ăn... và tại sao không ăn cùng nhau? (chết cười vì 2 người này =)))

“Nếu em cần suy nghĩ lâu như vậy thì có lẽ nên quên lời mời đó đi!”

“Có lẽ nên thế,” nàng miễn cưỡng đồng ý. “Em đang nghĩ đến việc đi thăm cha mẹ,” nàng nhỏ nhẹ nói thêm khi chợt nhận ra giọng điệu của mình nghe khiếm nhã biết bao.

“Thật sao?” anh nhìn nàng quan tâm. “Họ sống ở Luân Đôn à?”

“Không. Ở Cornwall,” nàng vụng về đáp khi nhận ra mình lại bất lịch sự lần nữa. “Em nghĩ mình sẽ đi tàu vào chiều nay.”

“Khá xa đó,” Marcus gật đầu. “Nếu em muốn anh có thể đưa em đến đó?”

“Anh muốn cái gì nữa...? Không,” nàng vội vàng lấp liếm, thậm chí không cho anh một cơ hội ngoại lệ nào. Anh đã tò mò khá xa về đời sống riêng tư của nàng mà không cần cố dỗi ngọt nàng để gặp cha mẹ nàng; cũng như nàng có thể khó khăn chấp nhận lời đề nghị của anh mà không mời anh ở lại vào cuối tuần. Đôi lúc nàng hoàn toàn không ý thức mình đang làm gì! “Đi tàu nhanh hơn,” nàng nhàn nhạt đáp, cố ý quay ánh nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Không bữa tối? Không cả Luân Đôn hay Cornwall.” anh kiên trì.

“Em e là không,” nàng trả lời với sự hồ hởi mà nàng đã không nhận thấy.

“Cha mẹ em làm gì ở Cornwall?”

Nàng nhìn anh. “Làm...?”

“Làm việc.”

“Ồ!” nàng gật gù. “Mẹ em trông coi nhà cửa... thật ra là nhà tranh.” nàng thêm vào. “Và cha của em thì vẽ.” Nàng ước mình chưa bao giờ nhắc đến cha mẹ của mình. Nàng sẽ không làm thế nếu nó không phải là một ý tưởng hay ho để từ chối lời mời ăn tối mà không quá khiếm nhã.

“Là vẽ trang trí hay vẽ sơn dầu?”

“Marcus, em thật sự không nghĩ đây là kiểu thăm dò mà chúng ta nên đeo đuổi.” Nàng khó chịu ngồi thẳng người lên trên ghế.

“Kiểu thăm dò? Đeo đuổi?” Marcus nói với giọng điệu hồ nghi. “Em có vẻ như một luật sư đang bảo vệ thân chủ của mình vậy. Anh chỉ tỏ ra quan tâm thôi mà Kit.”

“Em biết.” Nàng thở dài, hai má đỏ bừng lên. “Em chỉ... là tranh sơn dầu. Cha em vẽ tranh sơn dầu,” nàng miễn cưỡng giải thích.

“Thật sao?” Marcus nhướn đôi mày. “Anh biết bác không? Bác có nổi tiếng không?”

“Nếu ông ấy nổi tiếng thì anh có nghĩ ông sẽ sống trong một căn nhà nhỏ ở Cornwall không?” Kit đáp, biết rằng nàng đã quá sức thành thật. Cha mẹ nàng hiện tại không có một xu để chuyển sang một nơi khác rộng rãi hơn, thoải mái hơn; họ thích ở tại căn nhà tranh này nơi mà họ đã sống từ khi mới cưới nhau. “Em nghĩ cha em thường được biết đến như là một nghệ sỹ khổ hạnh.”

“Nhưng cũng không phải là một cái gác xép áp mái phải không?” Marcus nhẹ nhàng hỏi.

“Không.” Nàng cười và thả lỏng một chút. “Nhưng ngôi nhà rất... thô sơ.” Nàng nhớ rằng cho đến cách đây vài năm, ở nhà thậm chí còn chưa có nước để dùng, mẹ nàng phải lấy nước từ một cái giếng trong vườn tận khi đường nước chính được lắp.

“Nghe tuyệt quá.” Marcus mỉm cười.

“Nghe có vẻ là thế,” Kit thừa nhận. “Đúng là thế. Nếu anh không mòng đến chuyện thiếu thốn đủ thứ.” Nàng đã hưởng thụ một thời thơ ấu vô tư lự giữa những ngọn đồi gồ ghề của Cornwall, rong chơi hàng dặm đường; chính điều đó đã đem đến cho nàng niềm yêu thích việc tản bộ.

“Anh hồ thẹn là mình chưa bao giờ thử như thế,” Marcus thú nhận.

Anh vẫn đang cố theo đuổi để nàng cho phép anh đưa về Cornwall sao?

Cha mẹ nàng sẽ nghĩ gì về anh? Cha của nàng, nàng đã biết, sẽ nhìn anh như một hình ảnh hoàn toàn đối lập với bản thân ông, nhưng dù sao nàng vẫn có một cảm giác rằng ông sẽ thích một người đàn ông trẻ hơn. Còn về phần mẹ nàng – bà sẽ rất vui vẻ khi thấy Kit đi cùng một người đàn ông, điều mong muốn xa xôi của bà là được lên chức bà ngoại từ năm ngoài hoặc đã lâu hơn thế.

Đó chính là lý do tốt để không chịu thua miệng lưỡi chèo kéo của Marcus.

Điều cuối cùng mà nàng biết là cha mẹ nàng sẽ nghĩ nàng thật sự có dây dưa với Marcus!

“Em xin lỗi.” Nàng kiên quyết lắc đầu. “Nhà quá nhỏ để cả bốn người cùng ở.”

“Chúng ta có thể chia sẻ mà,” anh gợi ý.

“Em đã nói cha em là một nghệ sỹ – chứ không phải là người chủ trương... Ừm, sự thật ông ấy đã kết hôn với mẹ em chỉ sau một tuần gặp gỡ đủ để nói vài điều về ông cho anh biết rồi đó,” nàng lúng túng nói; cha mẹ nàng ở quá xa để mà ngượng ngùng, hẳn cũng đồng ý nếu nàng đưa một người đàn ông về cùng vào cuối tuần. Chỉ là Kit có vấn đề với chuyện này thôi!

Marcus gạt đầu với vẻ thông cảm. “Điều đó chứng tỏ ông là một người tinh khôn. Hiển nhiên họ đã lấy nhau lâu rồi nên anh đoán đây là một cuộc hôn nhân hạnh phúc?”

“Rất hạnh phúc,” Kit không ngại ngần xác nhận.

“Cuối cùng đó mới là vấn đề đúng không?”

Nàng nhìn anh như dò hỏi. “Phải thế không?” Không biết làm sao ý nghĩ rằng Marcus tin vào tình yêu và gia đình không bao giờ nảy ra trong nàng, rành rành đó là những mối quan hệ của anh với phụ nữ...

“Dĩ nhiên. Nhìn Desmond đi,” anh nhắc khéo nàng. “Anh ta đã phạm hai sai lầm nghiêm trọng cho những lần kết hôn đầu tiên, và bây giờ anh ta yêu và cưới một người phụ nữ nhỏ hơn anh ta 30 tuổi. Anh ta đang có một chút lộn xộn, anh công nhận với em là vậy, nhưng anh hoàn toàn có lòng tin với anh ta, trước khi quá trễ, thật là một anh ngốc.”

“Anh đã nói nhiều như vậy với anh ta à?” Kit cười thầm.

“Hẳn rồi,” anh xác nhận với vẻ ngoan cố. “Hắn ta là một thằng ngốc. Thêm vào đó thật sự tìm được người phụ nữ mình yêu, có con với người đó là điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời của bất cứ người đàn ông nào. Em nói có phải thế không?” *(=.) nghi ngờ lời anh nói quá!*

Đúng, nàng nghĩ thế. Nhưng nàng không nghĩ Marcus cũng sẽ nói như thế...

Anh liếc nhìn nàng, chú ý đến vẻ trầm ngâm của nàng. “Em không nghĩ anh sẽ nói như thế phải không?” anh nói.

Kit nhìn anh trừng trừng. “Vâng, hầu như không thấy được cái cảm giác rằng hôn nhân và gia đình được đặt hàng đầu trong danh sách ưu tiên của anh!”

“Em phải gặp đúng người trước khi bắt đầu nghĩ về điều đó”

Và anh hy vọng tìm được “đúng người” bằng việc đi chơi với một người phụ nữ như Andrea Revel hay sao? Không biết sao nhưng Kit không nghĩ thế.

Nhưng nếu Marcus đã làm như vậy, nàng là ai, một người hoàn toàn ngoài cuộc, hay ai khác? Cho dù nàng yêu anh điên cuồng!

“Em cho là thế,” nàng miễn cưỡng chấp nhận. “Em bị quấy rầy giấc ngủ đêm qua, anh không phiền nếu em chớp mắt một lát chứ?”

“Cứ đúng tới lúc câu chuyện đang bắt đầu vui vẻ...” anh lầm bầm một mình.

“Có lẽ với anh là thế,” nàng nói, lựa chọn tư thế nằm thoải mái trên ghế. “Đó là một vấn đề hoàn toàn khác đối với em.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Kit đáp trả với âm điệu bén ngót kẻ cả. “Không phải người phụ nữ nào cũng muốn lập gia đình và sinh con, anh biết không.” nàng nói gãy gọn.

“Em như thế,” anh nhẹ nhàng truy vấn.

Nàng ném về anh cái nhìn bực dọc. “Có lẽ thế,” cuối cùng nàng cũng thốt lên một lời chấp nhận ngắn gọn. “Nhưng nếu Mike Reynolds là một hình mẫu cho người đàn ông như thế thì em thà không dòm ngó còn hơn, cảm ơn!”

“Không phải hẳn,” Marcus trấn an nàng. “Ít ra anh hy vọng hẳn không phải thế!” anh cau mày. “Em không nghĩ anh giống như Mike Reynolds đó chứ?” (về bản chất là thế nhưng anh boss cáo hơn Kit nhể =)))

Cuộc đối thoại này đã dẫn đến chủ đề hoàn toàn xa lạ hơn Kit dự liệu – thứ mà nàng không nên tiếp tục truy cầu!

“Em chưa bao giờ nghĩ thế,” nàng nhẹ nhàng đáp.

“Anh cũng đoán là em không thế,” dĩ nhiên anh chẳng vui về gì khi cuộc nói chuyện chỉ còn mình anh như bây giờ.

Kit khép mắt lại, trên môi nàng vẫn thoáng có nét cười khi nghĩ đến hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy là Marcus với biểu hiện bực tức về cái ý tưởng so sánh anh với người đàn ông mà anh khinh thường.

Dĩ nhiên không thể là thế. Dù sao cũng sẽ không tổn thương khi bỏ rơi Marcus với ý nghĩ đó. Hẳn nhiên nó tốt hơn với việc cứ bàn luận về cuộc sống riêng tư của nàng!

Và nàng đã nói với anh nhiều hơn về nàng, và cha mẹ nàng, nhiều hơn những gì nàng dự định sẽ nói. Nhưng dù sao cũng còn may, chủ đề này đã kết thúc...

“Chắc chắn anh không thể thuyết phục em để anh đưa về Cornwall sao?” Marcus nhấn mạnh một lần nữa lúc anh dừng xe bên ngoài toà cao ốc chỗ nàng ở.

“Chắc chắn.” Nàng đẩy cửa xe và bước ra ngoài. “Nếu em đi thì em có thể đón chuyến tàu buổi chiều,” nàng nói với anh khi anh cũng rời khỏi xe để lấy hành lý của nàng ra khỏi cốp.

“Vậy đến đây là tạm biệt,” Marcus đứng cạnh nàng trên vỉa hè.

Kit cười mơ hồ. “Thật khó khăn khi em sẽ gặp anh ở văn phòng vào sáng thứ Ba!”

“Không hẳn thế,” anh nói. “Anh rất nghi ngờ em sẽ dạo vòng vòng văn phòng trong một bộ bikini!” (Khiếp, anh BT quá!)

“Thật hài hước!” nàng đáp, hoàn toàn không vui về chút nào với đôi má đỏ rực như sắp bốc lửa vì lời trêu chọc của anh.

“Anh không cố khôì hài, Kit,” anh nói một cách bình thản, ánh mắt xanh thăm thẳm của anh chăm chú lên nàng.

“Ừm, dù sao anh cũng đã thành công,” nàng nói với anh, ước gì nàng có thể phá vỡ ánh nhìn chăm chú đó, nhưng nàng biết mình không thể, chỉ đơn giản nó nằm ngoài khả năng của nàng trong khoảnh khắc này.

Nàng yêu anh biết bao! Nàng muốn đồng ý đi ăn tối cùng anh biết bao, đồng ý để anh đưa nàng về Cornwall; bất cứ điều gì để nàng có thêm thời gian bên cạnh anh. (Mê giai ớn nha chị :))

Nhưng rút cuộc nàng sẽ chỉ làm tổn thương bản thân nàng hơn những gì nàng đạt được; dù cho sự hấp dẫn được thổi bùng lên từ hai bên trong cuối tuần này, nàng biết nàng không phải là tuýp người của Marcus, và sẽ không bao giờ là thế.

“Kit, em có đôi mắt đẹp nhất mà anh từng thấy,” anh thì thầm một cách suồng sã, ánh nhìn của anh càng mãnh liệt hơn. “Thăm thẳm và mềm mại, như mảnh nhung xám dịu dàng.”

Kit bồn chồn khẽ liếm đôi môi của mình, ước gì... (Chị chọc sói thức dậy rồi a, bị 1 lần mà còn chưa rút kinh nghiệm kia ^^, các chị em nên rút kinh nghiệm nhé, k nên liếm môi trước mặt só(a)i ca nha ^^)

“Đừng làm thế!” anh bất ngờ lui lại, ánh mắt của anh lúc này chỉ tập trung trên chiếc miệng nhỏ nàng. “Em có biết như vậy sẽ khiêu khích lắm hay không?” anh kêu lên từ trong cổ họng trước khi đầu anh cúi xuống và môi anh đã dữ dội chiếm lấy môi nàng. (Sói đã ăn điểm tâm... bao giờ tới món chính đây *dọn bàn, dọn bàn*)

Không, nàng không khiêu khích. Nhưng bây giờ là thế!

Một lần nữa nàng tan chảy khi môi Marcus chạm đến môi nàng, cả hai tay anh nâng niu hai bên mặt của nàng khi anh hôn nàng với nỗi đam mê sâu sắc, vừa như nhấm nháp, nếm thử, lại vừa mạnh mẽ, chiếm đoạt.

Kit cảm nhận chỉ còn Marcus với nàng lúc nàng níu lấy anh, nỗi khát khao như công kích xuyên thẳng vào cả hai người họ, tay nàng bám chặt lấy đôi vai ấm áp đầy mạnh mẽ của anh, của...

“Trời ơi!” một giọng nói thích thú vọng đến. “Là em sao Kit?” (Thôi rồi Lượm ơi, bị bắt quả tang tại trận :oops:)

Kit vùng khỏi Marcus ngay lập tức, nàng dễ dàng nhận ra giọng nói này, quay người nhìn Penny bạn cùng phòng đang bước xuống từ toà nhà, Penny mặc một bộ đồ chơi tennis thường ngày vào thứ Bảy cùng với chồng sắp cưới của mình là Roger.

“Penny!” Kit thấp giọng chào, nàng gần như sợ phải chạm mắt với Marcus sau cơn cuồng nhiệt bất ngờ cháy bùng giữa họ.

Và chần chẫn thế. Làm sao nàng có thể tiếp tục làm việc cùng Marcus ngày này qua ngày nọ sau vụ việc này, khi nàng đã thật sự buông thả bản thân trong vòng tay anh ấy, làm sao để quên hết những thứ khác cùng sự hấp dẫn mãnh liệt mà họ dường như đã chia sẻ cùng nhau?

“Penny...?” Marcus nhìn Kit dò hỏi.

“Bạn cùng phòng với em,” Kit nói với chút bất đắc dĩ, nụ cười thoáng qua mang chút hài lòng bất ngờ vẽ trên khoé miệng đã chứng thực rằng anh đã từng nuôi ý nghĩ bạn cùng phòng của nàng có lẽ là một người nam!

“Penny Lyon. Marcus Maitland,” nàng cứng nhắc mở lời, biết chắc Penny không cần lời giải thích nào cũng biết Marcus là ai và làm gì.

Dù sao bạn của nàng có thể đang thắc mắc vì sao Kit lại hôn sếp của nàng giữa lòng đường phố thế này! Có thể đang thắc mắc ư? Không nghi ngờ gì về chuyện Penny sẽ tra khảo nàng về toàn bộ câu chuyện một khi cô ấy tóm được nàng!

Vấn đề ở chỗ Kit cũng không biết câu chuyện liên quan giữa nàng và Marcus bắt nguồn từ đâu. Marcus dường như đã có thói quen ôm lấy nàng vào vòng tay mình và hôn nàng bất cứ lúc nào anh thích. Và thật bất lực khi nàng cũng đáp ứng lại những nụ hôn đó. Nhưng còn gì hơn thế nữa? Kit không biết động cơ của Marcus là gì.

Ngoại trừ chuyện anh dường như rất thích hôn nàng...

“Hình như tôi có biết anh là ai,” Penny nói với Marcus khi hai người bắt tay nhau. “Anh trở về sớm thế.” Cô nhìn Kit dò hỏi. “Chị đang nghĩ em sẽ đi hết tuần...?”

“Kế hoạch thay đổi rồi, tôi rất lấy làm tiếc,” Marcus lên tiếng trả lời Penny một cách trôi chảy. “Chúng tôi đang làm trễ giờ hẹn của cô phải không?” anh nói nhanh với cái nhìn trên chiếc áo thun và đôi chân trần được phô ra bên dưới chiếc quần sọt mà Penny đang mặc để chuẩn bị đi chơi tennis của cô.

“Tuyệt đối không... nhưng tôi có thể hiểu ý anh!” Penny đáp lại với tròng cười lớn.

“Ôi trời, Cô Lyon – à Penny phải không? – Tôi có thể bảo đảm với cô rằng nếu tôi muốn được ở một mình với Kit thì tôi sẽ nói ra như thế,” Marcus nói. (anh boss mặt dày ^^)

“Tôi cũng thấy như thế,” Penny nhả nhả nói. “Gặp em sau nhé Kit?”

Nàng gật đầu biết ơn; nàng cần suy nghĩ một mình, sắp xếp theo một vài trình tự về cuối tuần này để tránh việc trả lời cho sự quan tâm biểu hiện rõ ràng trên mặt của Penny về nọ hôn của nàng và Marcus! “Em sắp đi thăm cha mẹ vào chiều nay,” nàng giải thích ngắn gọn. “Em sẽ về trễ vào ngày mai.”

“Chị sẽ chờ mong đến lúc đó,” Penny nói. “Rất hân hạnh được gặp anh, anh Maitand,” cô tiếp lời một cách nồng nhiệt.

“Gọi tôi là Marcus,” anh đáp. “Rất vui được gặp cô Penny.”

Nụ cười chỉ giữ trên môi anh đủ đến khi Penny vào xe mình và lái đi khuất với cái vẫy tay thân thiện.

Lúc anh quay lại nhìn Kit với ánh mắt buộc tội. “Hôm qua em cố tình làm cho anh nghĩ bạn cùng phòng với em là một người đàn ông.”

“Em không có,” Kit cố thủ. “Em chỉ không nói theo một giả thiết này hoặc khác thôi mà”

“Đúng thế,” anh thở dài bất nhẫn. “Nhưng em biết anh lại cho rằng đó là một người đàn ông.”

“Em không biết như thế!” nàng điềm đạm phủ nhận. “Nếu anh nghĩ vậy thì...”

“Kit, vì sao chúng ta lại tranh cãi nữa nhỉ?” Anh cau mày. “Điều cuối cùng mà anh muốn làm cùng em vào lúc này là cãi nhau với em!”

Nhìn vào gương mặt anh, một ánh nhìn mê mải loé lên trong đôi mắt xanh của anh như đang dán chặt vào đôi môi mềm mại đang bĩu ra của nàng, cũng đủ để nói với nàng anh muốn làm gì với nàng!

Nhưng họ không thể tiếp tục hành động theo lối này được, nếu như họ còn muốn tiếp tục làm việc với nhau. Rồi bỏ nhau để mọi thứ trở lại như ban đầu chính là điều họ cần.

“Em phải đi rồi Marcus,” nàng nói với anh sau cái nhìn thoáng vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình. “Chuyến tàu sẽ khởi hành không tới một giờ nữa,” nàng nhấn mạnh.

Anh hít vào một hơi đầy thất vọng trước sự vội vã của nàng. “Tốt hơn anh nên để em đi phải không?”

Sự thôi thúc mời anh cùng đến Cornwall lại dấy lên trong nàng mạnh mẽ hơn bao giờ hết, lời nói đã sẵn sàng tuôn ra trên đầu lưỡi, thế nhưng nàng đã cắn mạnh vào nó, quyết tâm không nói gì cả.

“Được rồi,” Marcus đột ngột cắt lời. “Cảm ơn sự giúp đỡ của em trong cuối tuần này Kit. Anh rất cảm kích nó.”

Nàng nở nụ cười rầu rĩ. “Em không nghĩ sau những chuyện xảy ra với Mike Reynolds, em còn là người giúp ích cho anh!” Thật sự là càng thêm nhiều trở ngại cho anh!

Anh lắc đầu. “Quên Mike Reynolds đi,” anh lạnh lùng. “Desmond mới là nguyên nhân chính cho chuyến đi cuối tuần này, và anh ta rất thích em.”

Mắt nàng mở to. “Thật sao?”

“Ồ, đúng thế,” Marcus xác nhận. “Anh nghĩ em có vài lời với anh ta trước khi chúng ta rời khỏi...?”

Thật ra nàng có nói vài lời với vị chủ nhân trước khi họ đi khỏi đó, vì cảm chắc chuyện mình hẳn sẽ không gặp lại Desmond Hayes, vì vậy nàng đã nói với anh ta những suy nghĩ thật lòng của nàng về chuyện chia tay của anh ta và vợ, và nguyên nhân của nó. Nhưng nàng không nghĩ anh ta đã đề cập chuyện đó với Marcus...

Nàng ngượng ngùng nhìn anh. “Anh ta nói rằng em có nói gì à?”

“Đúng thế,” Marcus gật đầu. “Theo lời khuyên của em, anh ta sẽ gọi cho Jackie vào chiều nay và hy vọng sẽ bàn bạc với cô ấy chuyện sẽ có nửa tá con cái hoặc hơn thế!”

“Nửa tá...!” Kit há hốc miệng vì kinh ngạc. “Em không nghĩ là mình nói gì về chuyện có sáu đứa con...!”

Marcus cười toe toét. “Cho dù em nói gì thì đó cũng là điều chính xác. Anh có cảm giác Desmond và anh sẽ có một mối quan hệ kinh doanh bền vững trong tương lai.”

Thế là Kit đã hoàn thành nhiệm vụ là một Trợ lý cho anh. Bởi vì đó là tất cả vai trò của nàng đối với anh, cho dù nàng mong ước nó sẽ khác đi biết bao nhiêu.

“Em nói chuyện gì khiến anh ta hành động nhanh thế?” Marcus nhìn nàng dò hỏi.

“Em nghĩ đó chỉ là vài điều về cuộc sống thì quá ngắn mà tình yêu lại là thứ khó kiếm tìm để mà đánh mất một cách dễ dàng như thế bởi vì đôi lúc sự tận tâm của tình yêu đó có lẽ đã làm chúng ta sợ hãi.”

Ánh nhìn của Marcus trở nên nghiêm túc. “Em có vẻ như một người có rất nhiều kinh nghiệm về cảm xúc...”

Chỉ dựa vào câu chuyện của cha mẹ nàng thôi. Nếu mẹ của nàng đã không quá quyết tâm cùng người đàn ông bà yêu thương, nếu cha của nàng không phải là người đàn ông đó, Kit biết mình sẽ không bao giờ được sinh ra đời.

“Có lẽ thế,” nàng hồ hững trả lời.

Marcus bước lui lại. “Anh phải để em đi thôi.”

“Vâng,” nàng gật đầu, biết rằng một trong hai người phải đi thôi. Nhưng nàng cũng nhận ra không ai trong họ muốn làm điều đó. “Em phải đón tàu cho kịp,” nàng kiên quyết nói với Marcus, trao cho anh một nụ cười rồi nàng nhanh chóng xoay người chạy nhanh lên cầu thang để mở cửa tòa nhà nàng ở, quyết tâm không quay đầu nhìn lại, vì biết nếu làm thế nàng sẽ không thể rời đi...

Cảm giác như nàng đang bỏ lại phần tâm hồn của mình với người đang đứng bên ngoài lề đường kia...

****Cornwall là một trong những hạt tây nam của Anh, trên bán đảo nằm về phía tây của sông Tamar. trung tâm hành chính là Truro. Cornwall có diện tích 1.376 dặm vuông (3.563 km²), bao gồm cả các quần đảo Scilly, nằm cách đất liền 28 dặm (45 km). Cornwall có dân số 513.528 và một mật độ dân số tương đối thấp 373 dặm vuông (144 /km²). Cornwall là một trong những khu vực nghèo nhất nước Anh.**

11. Chương 11

Chuyển ngữ: IceCream0806

“Cuối tuần vui vẻ chứ?”

Kit nhìn lên khi nghe thấy tiếng nói của Lewis Grant.

“Không hẳn,” nàng thành thật trả lời.

“Hả?” Lewis dựa người vào bàn làm việc của nàng, trông không có vẻ gì là vội vã đi đến văn phòng của mình ở tầng dưới.

Nàng đặt một số giấy tờ đang làm dở nửa giờ qua sang một bên để tập trung hoàn toàn vào lời của anh ta.

“Những người khách tham dự tiệc đó thật sự không hợp với tôi.”

Lewis gật gù ra vẻ thấu hiểu. “Bề ngoài thơn thớt nói cười... mà trong nham hiểm giết người không dao!”

“Kiểu như thế,” nàng đáp nước đôi.

Thật lòng mà nói nàng đang mong ước mình có thể ở bất cứ đâu ngoại trừ nơi này, nàng hoàn toàn không mặn mà gì với buổi sáng thứ Ba rực rỡ nắng vàng thế này.

Thật may là Marcus chưa đến văn phòng. Kit thường đến văn phòng sớm hơn nửa giờ để có thể giải quyết các công văn khẩn cấp và đặt nó lên bàn anh.

Lewis tắc lưỡi. “Thật ra tôi lại khá thích họ. Nhưng tôi có thể hiểu vì sao một số người khác lại không thích,” anh ta nói với giọng thông cảm.

Đặc biệt là người như nàng, Kit thầm nghĩ. Cô McGuire nghiêm nghị, người Trợ lý riêng đến từ Thế-giới-không-cảm-xúc, đã trở lại nơi đây vào sáng nay; sau sự thân mật dường như đã phát triển giữa nàng và

Marcus trong cuối tuần qua, nàng cho rằng đây là cách tốt nhất. Không phải vì nàng sợ hãi trong một thoáng khi nghĩ đến cảnh Marcus sẽ rượt đuổi nàng vòng quanh bàn làm việc mọi lúc có thể; không, Cô McGuire nghiêm nghị là vỏ bọc bảo vệ cho nàng – đó là vì những cảm xúc của nàng đang hướng về Marcus!

“Tốt thôi,” Kit phục hồi lại sự chú ý của mình với Lewis.

“Có thành công nào với Desmond Hayes không?” anh ta hỏi với sự thích thú rõ rệt.

“Không hẳn,” nàng đáp. “Tôi không có thông tin gì nhiều cho anh sáng nay phải không?”

“Hắn là cô rất mệt sau cuối tuần vừa rồi.” Lewis mỉm cười thông cảm. “Tôi vẫn không hiểu vì sao Marcus lại không đưa tôi đi cùng anh ta,” anh ta đăm chiêu. “Nhưng lại đưa cô đi. Tôi cho là...”

“Anh không có việc gì làm sao Lewis?” Marcus quát to ngay khi vừa bước vào văn phòng của Kit, anh mặc một bộ vest công sở tối màu và chiếc áo sơ mi trắng như thường lệ, chiếc cặp da cầm ở tay.

“Kit,” anh tiếp lời.

“M... thưa ông Maitland,” nàng vội vã sửa lại âm tiết đầu tiên vừa thoát ra trên đầu lưỡi lúc nàng sắp gọi anh bằng tên.

“Cô đến phòng của tôi ngay nhé?” anh sáng giọng chỉ thị, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn vào Lewis. “Tôi giúp gì được cho anh không?” anh nghiêng răng. (khiếp, k lẽ có thể mà cũng ăn giấm ^^)

“Không có gì,” người đàn ông trẻ hơn trả lời một cách trơn tuột, dường như không bị ảnh hưởng bởi thái độ của Marcus.

“Vây đừng để chúng tôi giữ chân anh nữa,” Marcus nói, nhìn thẳng vào Kit khi anh giữ cho cánh cửa của văn phòng mình mở ra.

Kit chậm rãi đứng dậy đi chuyển ngang qua căn phòng và bước vào văn phòng của Marcus, nàng e dè nhìn biểu tình ủ rũ của Marcus khi cánh cửa lại phía sau lưng họ đóng lại vang lên một tiếng chất chứa.

Nàng quay lại nhìn anh. “Anh không nghĩ vừa rồi có hơi thô lỗ với Lewis không?”

“Thế sao?” anh nói với vẻ hờ hững. “Anh chắc chắn anh ta sẽ cho qua nó.”

Anh đặt chiếc cặp da lên bàn trước khi ngồi xuống chiếc ghế da phía sau, thoải mái chống hai khuỷu tay lên mặt bàn và nhìn nàng từ đầu đến chân.

“Sao em lại ăn mặc như thế này nữa hả?” anh bất thần kêu lên.

Kit tái mặt đi khi nhìn chăm chăm vào anh qua cặp kính gọng đen nặng nề, hơi thở của nàng mắc lại nơi cổ họng, nhìn thấy rõ ràng sự khó chịu của anh; mặt anh đanh lại, cơ nơi quai hàm của anh đang rung động.

“Em nghĩ đây là cách tốt nhất,” nàng ướm lời, khe làm ầm đôi môi bằng chiếc lưỡi nhỏ của mình. (Rùi, chị lại mún bị sói mần thịt ^^)

“Và anh nghĩ đã cảnh báo với em về điều em đang làm,” Marcus cắt ngang lời nàng, ánh mắt anh bây giờ chỉ tập trung trên chiếc miệng của nàng.

Kit mím môi lại ngay lập tức, màu đỏ tràn đến trên hai má nàng khi nhớ lại chuyện xảy ra lần trước lúc nàng đã liếm môi trước mặt Marcus.

“Sao?” anh nói một cách khắt nghiệt.

Nàng đã nao núng trước sự tấn công của anh. “Ừm, cái gì...?”

Anh nhanh chóng đứng dậy, như thể tâm tình của mình quá lớn để bị kiềm chế trong tư thế ngồi này.

“Chính xác em nghĩ anh là loại người đàn ông nào hả? Không dám trả lời. Sự thật khi em đang mặc những thứ nguy trang lồ bịch này đã nói rõ ràng em nghĩ về tôi thế nào!”

Nàng nghĩ gì về anh? Đó là bản thân nàng, tình yêu nàng hướng về anh, là thứ nàng đang cố gắng bảo vệ!

“Em không nghĩ như thế,” nàng nói với âm điệu mệt mỏi.

“Không?” anh rời khỏi bàn và không ngừng đi tới đi lui trong phòng. “Anh nghĩ anh nên nói với em rằng anh không quan tâm chuyện đặt anh cùng loại với người sếp cũ của em!”

“Mike Reynolds...?” Kit ngạc nhiên lặp lại. “Nhưng em...” nàng bỏ dở câu nói, cau mày nhìn Marcus. “Em chưa bao giờ có ý nghĩ là anh có chút gì giống như ông ta...”

Nàng thấy quá khó để giải thích chuyện này, do bản thân nàng thôi, nàng đang cố bảo vệ mình bằng cách lại trở thành Cô McGuire Nghiêm Nghị đến từ Vùng đất không cảm xúc!

“Ồ, cho anh xin đi nào Kit,” Marcus nói. “Em đã từng nói với anh vì sao em lại mang cái kính kinh khủng và cả những bộ đồ không đẹp mắt như thế kia rồi. Sự thật hôm nay em trở lại việc ăn mặc như cũ có nghĩa là em vẫn nghĩ mình cần một sự tự vệ nào đó trước những lời tán tỉnh của anh!”

Anh sẽ nói gì nếu nàng nói với anh rằng điều nàng thật sự muốn làm – không chỉ bây giờ mà là mọi lúc – chính là dâng trọn thân nàng vào vòng tay anh và buộc anh ân ái cùng nàng? Ngay ở đây. Ngay lúc này.

“Và suýt nữa em đã tính nói với anh về cha của em đúng không?” Marcus tiếp tục.

Kit chớp mắt khi anh thay đổi chủ đề đột ngột. “Cha em...?”

Marcus gật đầu đầy vẻ mỉa mai.

“Cha em là Tom McGuire!” anh nói.

“Em biết ông ta là ai,” nàng trả lời với giọng bình thản.

“Anh cũng thế... ngay bây giờ.”

Kit nhìn anh dò hỏi. “Làm sao anh biết?”

Miệng Marcus nhếch lên đầy vẻ chế giễu. “Vì anh có một bức tranh của ông ấy ở nhà. Anh đã ngồi ngắm nó ở nhà cả cuối tuần nay...”

“Chúng ta về vào chiều thứ Bảy cơ mà,” Kit nhắc nhở anh.

Marcus ném về nàng một cách nhìn gay gắt.

“Anh đã ngồi ngắm ở đó suốt cuối tuần,” anh lặp lại, “khi anh bất ngờ nhận ra bức tranh anh đang ngắm là của Tom McGuire. Có quá nhiều điểm trùng hợp ngẫu nhiên để phủ nhận nó không phải là tranh vẽ của cha em!”

Kit thậm chí đã không thử phủ nhận sự liên hệ này – cô có thể làm thế nào đây?

“Tranh của ông ấy dường như rất được chú ý dạo gần đây...”

“Anh không mua bức tranh đó để đầu cơ!” anh ngắt lời. “Anh có nó đã 12; 13 năm nay.”

Nàng gật đầu. “Chỉ khoảng 10 năm trở lại ông ấy bất ngờ trở nên khá nổi tiếng...”

“Khá nổi tiếng!” Marcus lặp lại lời nói của nàng với âm vực nghi ngờ. “Mỗi bức tranh của ông ấy đáng giá hàng ngàn bảng Anh!”

“Vậy anh có biết ông ấy đã bao nhiêu tuổi khi bất ngờ được nổi tiếng thế không?” nàng câu hỏi.

“62,” nàng nói tiếp mà không cần chờ câu trả lời từ anh. “Trước đó ông ấy và mẹ em sống tằn tiện nhờ vào tiền bán những thứ vẽ với linh tinh đó và một ít rau củ mà mẹ em trồng được trong... trong... khu vườn khổng lồ của họ.”

Giọng nói của nàng bắt đầu nao núng khi dáng vẻ bên ngoài mà nàng đã cố giữ từ sáng đến giờ đang dần dần sụp đổ và vỡ vụn.

“Đó là một... một cuộc sống hạnh phúc,” giọng nàng đã lạc đi vì cố gắng chế ngự sự xúc động. “Nhưng dĩ nhiên là không... không...”

Nàng không thể nói tiếp nữa, cổ họng của nàng nghẹn lại vì những giọt nước mắt đang cố kìm nén khỏi sự vỡ òa.

Nàng đã cố hết sức để xuất hiện một cách bình thường vào sáng nay, đến làm việc bình thường, ngồi ở bàn của mình như thường lệ, thậm chí là tiếp tục cuộc đối thoại lố bịch này cùng Marcus như bình thường... khi thực tế cả thế giới của nàng dường như đang hoàn toàn sụp đổ. Mọi niềm tin, mọi sự kiên định trong cuộc đời nàng dường như đã không còn theo lối cũ...

Nàng đã xuống tới Cornwall hôm thứ Bảy, hoàn toàn không hay biết gì về những câu chuyện xôn xao đang nhắm vào nàng.

“Kit!” mẹ nàng kêu lên với giọng xúc động, hoàn toàn run rẩy khi thấy nàng bước ra khỏi taxi, bà chạy ào đến ôm chầm lấy nàng và ngay lập tức òa khóc.

“Nhìn mẹ kìa...” Kit nhẹ nhàng nói sau khi trả xong tiền cho tài xế taxi, nàng âu yếm nhìn vóc dáng thanh mảnh và nét đẹp vẫn còn đọng lại theo thời gian của mẹ mình.

Heather McGuire từng là một mỹ nhân thời son trẻ, với mái tóc dài màu nâu vàng và những đường nét cổ điển. Và giờ bà vẫn là một người phụ nữ rất thu hút.

Bà vòng cánh tay mình vào tay Kit khi họ cùng bước về phía căn nhà gỗ.

“Mẹ rất vui khi gặp được con.” Bà cười rạng rỡ. “Cha con cũng sẽ thế,” bà nói tiếp với giọng chắc chắn.

Và cha đã kéo Kit vào vòng tay ông, ôm lấy nàng.

Ông vẫn cao và đẹp, tóc và râu của ông giờ đã bạc trắng; đôi mắt xanh nhấp nháy vui vẻ nhìn vào nàng.

“Trông con đáng yêu hơn bao giờ hết Kit ạ; có bạn trai mới sao?”

“Không ạ,” nàng cười lớn.

Ông cong đôi mày. “Vẫn đang mong chờ ông chủ đẹp trai của con sao?”

“Vì anh ấy đối xử rất tốt với con,” nàng thú nhận, chẳng bao giờ nàng có thể giữ bí mật gì với cha.

“Vào trong đi, chúng ta cùng uống vài ly rượu vang trước bữa tối nào,” mẹ nàng nói với vẻ phấn khích, những giọt lệ trên mặt bà giờ đã khô.

Kit ôm từ phía sau lưng mẹ khi bà đi lấy ly rót rượu, nàng nhìn lo lắng về cha mình. “Chuyện gì vậy mẹ?”

“Chuyện gì?”

“Có chuyện gì đó,” Kit truy hỏi, nàng nhận thấy giọng của cha nàng có phần gượng gạo, ánh mắt ông không nhìn thẳng vào nàng và không còn thấy ánh sáng nhấp nháy trong mắt ông.

“Sao vậy, không có gì con gái yêu à...”

“Chuyện gì xảy ra với cha,” nàng nhẹ nhàng quở trách. “Con không còn là con nít nữa mà mẹ.”

“Cha biết.” Ông thở dài đầy nuối tiếc. “Đã quá xa những ngày mà cha có thể...”

“Thôi mà cha,” nàng vỗ về, với cái kiểu quanh co của cha nàng biết chắc đã có chuyện gì đó xảy ra.

Không phải lúc nào mẹ nàng cũng phấn khích khi được gặp con gái như thế này; bà không thường xuyên khóc vì chuyện đó, bà đã quen với việc Kit phải làm việc và sống ở Luân Đôn, rằng phải bốn hoặc sáu tuần nàng mới về nhà để thăm họ. Thực ra chỉ mới ba tuần kể từ lần nàng trở về gần đây nhất, vì vậy biểu tình bùng phát mới rồi của mẹ nàng hoàn toàn không phải tính cách của bà.

Cha ôm nàng vào lòng. “Chúng ta sẽ nói chuyện trong bữa tối nhé, Bí ngô của cha?” ông nói với nàng.

Đúng là đã có chuyện bất thường, nhưng nàng hiểu rõ không thể cố truy hỏi cha mình; ông sẽ giải thích khi đã sẵn sàng chứ không phải lúc này.

Và ông đã giải thích, cả cha và mẹ nàng...

Nhưng đó không phải là lời giải thích mà nàng muốn chia sẻ cùng Marcus bây giờ, ở đây, ngay trong văn phòng này.

Cơn tức giận của anh sáng nay là một việc mà nàng có thể đối phó, nhưng sự cảm thông của anh ấy lại là một việc hoàn toàn khác!

“Đó là bức hoạ nào vậy?” nàng vừa hỏi vừa lấy lại sự điềm tĩnh của mình.

“Bức “Tempest” (Cơn bão lớn/Giông tố),” Marcus tiết lộ. “Một thiếu nữ ngồi trên những tảng đá? Đó là em phải không?”

“Vâng,” nàng thừa nhận, nàng biết rõ anh đang nói đến bức tranh nào; một thiếu nữ với mái tóc đỏ buông dài phía sau lưng, cô ngồi trên những tảng đá nhìn ra ngoài khơi đang dậy sóng.

Lúc cha vẽ bức tranh ấy, Kit đã 13 tuổi, không còn là một đứa trẻ, nhưng cũng chưa là một phụ nữ trưởng thành. Mùa đông năm đó, có lúc nàng đã rất tức giận bản thân mình, tức giận với cả thế giới này, với mọi thứ, nàng muốn trốn chạy đến bờ biển gần căn nhà gỗ của họ, ngồi trên những tảng đá, không quan tâm xem mình bị ướt kiểu gì, và cho phép mình hoà thành một phần của đại dương bão tố kia.

Một ngày nọ cha đã bắt gặp nàng ngồi đó và ông đã đem nàng lên khung vải...

Và thật khó tin khi nghĩ rằng Marcus đã sở hữu bức hoạ đặc biệt đó trong suốt một thời gian dài...!

Nàng nở nụ cười ấm áp. “Hẳn bây giờ nó sẽ đáng giá gấp trăm lần so với số tiền anh đã mua.”

Ánh lửa loé lên mãnh liệt trong đôi mắt sâu thẳm thẳm của Marcus. “Anh không có ý định bán nó.”

“Nghe như là một sự đầu cơ.”

“Anh nói với em rồi, anh không mua nó như một kẻ đầu tư!” anh đáp với vẻ mặt kiên nhẫn.

“Em chỉ...”

“Kit, anh biết em không cố ý,” anh cố tình cắt ngang lời nàng. “Và anh không hoan nghênh nó!”

Kit có thể nhìn thấy anh không thích điều đó. Nhưng nếu nàng phải giữ lại một chút kiêu hãnh thì đó chính là cố giữ lấy hàng rào ngăn cách giữa họ. Và nếu điều đó có nghĩa phải xa lánh Marcus thì nàng sẽ làm như thế.

Hơn nữa nàng còn có rất nhiều việc khác phải lo nghĩ lúc này đây...

Nàng nhìn không chớp mắt vào Marcus.

“Em không chắc mình hỏi chuyện này đúng lúc không... nhưng hôm nay anh có thể cho phép em dùng bữa trưa về trễ hơn một chút được không?”

“Trễ hơn một chút...!”

Marcus lúng túng trong giây lát trước chủ đề câu chuyện đột ngột thay đổi, rồi ánh mắt anh nheo lại suy đoán. “Tại sao?”

Đôi mắt Kit mở to. “Em không nghĩ chuyện này có liên quan đến anh,” nàng cứng rắn trả lời. “Dĩ nhiên trừ khi nó làm gián đoạn công việc ở đây, vậy thì em...”

“Không sao,” anh thẳng thừng. “Chỉ là Lewis và anh phải đi họp vào đầu giờ chiều. Anh đơn thuần thắc mắc là em dùng bữa với ai thôi.”

Kit cảm thấy bối rối. Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy có cuộc họp vào chiều nay.

“Em nói lại, em không nghĩ rằng chuyện liên quan đến anh...”

“Em đang xin anh thêm giờ nghỉ...”

“Em sẽ làm bù thêm giờ buổi chiều!” giọng nàng có phần nóng giận, hai tay nắm chặt hai bên người nàng. Đề nghị xin phép kéo dài giờ ăn trưa của nàng không quá đáng để phải thương thảo đến mức quá nghiêm trọng!

Ngoài ra cả 6 tháng làm việc ở đây nàng chưa nghỉ ốm lấy một lần, chưa bao giờ xin nghỉ phép ngoài những ngày nghỉ thường niên theo luật. Còn quan tâm sâu xa đến chừng này như Marcus thì thật vô lý.

“Không cần thiết,” anh lạnh lùng lên tiếng.

Có lẽ điều này không cần thiết nhưng nàng sẽ phải thực hiện nó bằng mọi giá. Cho dù kết quả của cuộc hẹn trưa nay ra sao...

Đó không phải là một gặp gỡ mà nàng mong đợi...

“Kit?” giọng Marcus đã dịu đi ít phần, ánh mắt anh thăm dò trên gương mặt tái xanh của nàng.

Nàng khó nhọc nuốt nước bọt, quyết tâm đứng thẳng người lên. “Mọi chuyện ổn thoả rồi phải không Ông Maitland?”

“Không, chết tiệt, còn chưa xong đâu!” anh lại chửi thề, mạnh mẽ dẫn tới phía trước nàng và túm lấy phần trên của hai cánh tay nàng, một lần nữa đánh giá về bề ngoài gọn gàng của nàng với biểu tình khó chịu không giấu giếm.

“Trông em thật lố bịch với kiểu quần áo này.”

Môi nàng mím lại trước giọng điệu lảng mạn của anh. “Cảm ơn!”

“Em hiểu rõ ý anh là gì mà!”

“Có sao?” Kit nhìn thẳng vào anh thách thức, nàng biết rõ mình đang đùa với lửa, nhưng không thể cưỡng lại được, hậu quả ra sao sẽ tính sau!

Hơn nữa... sự đụng chạm mơ hồ từ bàn tay anh, thậm chí ngay cả khi anh nóng giận như thế này, cũng đã nhen nhóm lại sự khát khao của nàng là được ở trong vòng tay anh (uầy, hoá ra em Kit thích bị ngược :lol:), cảm nhận sự run rẩy của môi anh trên môi nàng, buông thả thân nàng vào niềm đam mê đường như đã đốt cháy cả hai người...

Có lẽ một ít của sự khát khao đó đã hiện lên trong mắt nàng, bởi vì Marcus... đang kêu lên nho nhỏ trong cổ họng của anh, rồi anh cúi đầu xuống, môi anh tìm đến và chiếm lấy môi nàng...

Kit đáp trả lại nụ hôn với tất cả tình cảm đã giày vò nàng những ngày vừa qua, thả mình vào nỗi khát khao mãnh liệt đang cháy bùng dữ dội giữa họ. Cánh tay của Marcus giờ đang vòng quanh người nàng, anh ép sát cả cơ thể nàng tựa vào anh, làm cho nàng cảm nhận tất cả sự khơi gợi của anh.

Chạm vào anh thật tuyệt vời, tay nàng ve vuốt không ngừng tấm lưng vững chắc cùng với những múi cơ mạnh mẽ dưới lớp áo vest của anh, cơ thể anh đang làm nóng cơ thể nàng, hơi thở của nàng càng lúc càng nặng nề, hai bầu ngực của nàng cương cứng và cực kỳ nhạy cảm cọ vào lồng ngực của anh.

Nàng đã chờ đợi người đàn ông này cả đời; người thiếu nữ ngồi trên những tảng đá trong bức tranh của cha nàng đã mơ về người đàn ông mà cô ấy sẽ yêu, đã chờ đợi suốt những năm tháng đến khi người đàn ông đó xuất hiện... dường như bây giờ chỉ duy một mình anh ấy được làm như thế này, dưới hình dạng của Marcus Maitland.

Nàng yêu người đàn ông này biết bao! Nàng muốn mình được nằm cạnh anh và ân ái cùng anh, chôn mình trong... (in what??? sao k nói hết đi trời ;))

Kit ngược nhìn Marcus khi bắt chợt nàng bị đẩy ra khỏi người anh. “Chuyện gì...?”

“Vào đi” Marcus ra lệnh, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi nàng.

Ai đó... là Lewis, anh ta gõ cửa nhưng Kit đã không nghe thấy tiếng gõ đó trong khi tâm tư nàng dành trọn cho Marcus. Hai má nàng nhuộm hồng khi bắt gặp ánh mắt đánh lại của Marcus.

“Tôi có một số giấy tờ ở đây, tôi nghĩ là anh nên xem chúng,” Lewis chậm rãi nói với Marcus, hiển nhiên anh ta cũng đang cảm thấy tình trạng căng thẳng trong căn phòng này với cái nhìn như dò hỏi vào hai người họ. “Nhưng nếu anh đang bận thì tôi sẽ quay lại sau...?”

Lewis dường như nhận thức được mình đã xen ngang vào sự vụ gì đó – dù sao cũng hy vọng đó không phải là sự thật!

“Không sao ạ, tôi sắp đi khỏi rồi,” Kit trấn an anh ta, nàng xoay người đi, cố ý tránh ánh mắt của Marcus.

“Kit...?” anh gọi to lúc nàng bước đến cánh cửa đang mở.

Kit như đóng băng, rồi từ từ quay lại nhìn vào anh, thầm ước anh hãy để cho nàng rời khỏi đây.

“Yêu cầu của em về việc thêm giờ nghỉ trưa...”

“Vâng ạ?” nàng đáp lời không giấu được vẻ lo sợ, nàng cố gắng để ý xem liệu Lewis đang đọc tài liệu kia có để ý lắng nghe cuộc đối thoại này hay không.

“Nó được chấp thuận,” Marcus nói với nàng.

Nàng hít một hơi dài, rất muốn đáp lại bằng một lời lẽ chua cay nhưng lại ngại sự tò mò của Lewis.

“Cảm ơn ông,” nàng cộc lốc, cuối cùng cũng được thoát về nơi trú ẩn quen thuộc của nàng trong văn phòng.

Nàng biết rằng sẽ rất khó khăn khi trở lại đây và tiếp tục làm việc cùng Marcus như thể không có gì thay đổi giữa họ suốt cuối tuần vừa qua. Đó là một trong những lý do – bất chấp Marcus có thể nghĩ gì! – vì sao nàng về lại nguyên hình của cô McGuire tháo vát, nghiêm nghị. Nhưng thực tế Marcus đã hôn nàng với tất cả sự thân mật, mãnh liệt chưa kịp phai nhòa mà họ đã chia sẻ cùng nhau cuối tuần rồi. Nàng còn có thể tiếp tục làm việc cho anh bao lâu nữa đây...? Kit đau khổ tự hỏi;

————— Hết —————

12. Chương 12

“Kit... phải không?”

Kit nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang ngồi sau chiếc bàn gỗ sồi to lớn kia, thầm mong sự run rẩy của đôi chân nàng sẽ trở nên vô hình khi nàng đứng trên tấm thảm sàn dày dặn trước chiếc bàn làm việc này. Điều nàng ước ao bây giờ là có lại được chút tự tin đã mất kia.

“Cô đề nghị gặp tôi,” Catherine Grainger lên tiếng trước sự im lặng của Kit.

Vâng, đúng thế. Điều đầu tiên nàng làm trong sáng nay là gọi điện đến văn phòng của Catherine Grainger; giờ ăn trưa là lúc duy nhất bà ta rảnh rỗi để gặp nàng. Nhưng giờ phút này, khi đã ở đây, nàng lại không biết mình sẽ nói cái gì với bà ta!

Hai tay nàng ảm ướt, nàng cảm thấy nóng rồi lạnh... và dường như nàng đã quên làm sao để nói chuyện!

Người phụ nữ kia thở dài mất kiên nhẫn.

“Tôi chắc là thư ký của tôi đã nói với cô rằng hôm nay tôi rất bận, vì vậy nếu cô có gì cần nói thì tôi thật sự mong cô hãy nói...”

“Tên tôi là Catherine McGuire!” Từng từ thốt ra một cách rõ ràng trước khi Kit có thời gian sắp xếp nó trong đầu.

Catherine Grainger vẫn không cử động, khuôn mặt bà đánh lại và cứng rắn. “Vâng, tôi tin thư ký của tôi đã đề cập tên này là cuộc hẹn lúc 1 giờ.”

“Cái tên này không có ý nghĩa gì với bà sao?”

Catherine Grainger nhún đôi vai thanh mảnh với vẻ lạnh nhạt.

“Có sao?” bà lạnh lùng đáp.

Kit hít sâu một hơi, gương mặt nàng giờ đây đã tái xanh không còn giọt máu, hai tay nàng siết chặt thành nắm đấm hai bên người.

“Tôi là cháu ngoại của bà!”

Catherine Grainger vẫn nhìn vào nàng, biểu tình của bà vẫn đứng đưng. không bày tỏ gì dù chỉ là một cái nháy mắt để chứng minh rằng điều Kit nói có ý nghĩa nào đó với bà.

Kit lùi bước, nàng còn đang sững sốt với người phụ nữ này, quá lạnh lùng, quá tàn nhẫn, làm sao có thể là mẹ của mẹ nàng!

Nàng vẫn thường nghe đến bà ngoại của nàng là ai, dĩ nhiên là nghe sự thật từ ba mẹ của nàng khi nàng còn nhỏ, sau một lần nàng hỏi họ vì sao nàng không có ông bà như những đứa trẻ khác ở trường. Nhưng thực tế khi mặt đối mặt với bà vào tuần trước, biết rõ ràng bà là người như thế nào và làm những gì, thì nàng đã sốc vô cùng.

Một cú sốc, bây giờ khi nàng đã nói ra sự thật, Catherine Grainger dường như không chia sẻ...

Catherine làm một cử chỉ của sự thừa nhận. “Đúng thế,” bà gật đầu.

Đó không phải là một câu hỏi, hay một thán từ, chỉ là một câu phát biểu sự thật đơn giản!

Kit giật mình. “Bà đã biết...?”

“Tôi đoán. Cô nhìn giống y hệt mẹ của mình lúc ở tuổi này,” bà lạnh nhạt giải thích.

“Bà thậm chí đã không gặp mẹ tôi từ năm mẹ 19 tuổi!” Kit hét lên.

“Đúng thế,” Catherine Grainger thừa nhận. “Nhưng nhìn cô vẫn giống hệt nó. Giống đủ để tôi... chỉ cần hỏi dò đôi chút là có thể biết chính xác cô là ai.”

Đôi mắt Kit mở to. “Bà hỏi ai?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Bà hỏi những gì?” Kit gặng hỏi.

“Họ của cô đủ nói lên tất cả điều tôi cần.” Khoé miệng bà nhếch lên với vẻ khinh miệt.

“Và bà vẫn chưa nói ra?” Kit nghi ngờ.

Mắt Catherine Grainger nheo lại lạnh lùng. “Có gì để nói? Là cô là con gái của Heather và gã đó...”

“Gã đó chính là cha tôi!” Kit xen vào. “Và ông ấy có tên. Tom McGuire.” nàng nói đầy tự hào.

Miệng bà ngoại của nàng mím chặt. “Ông ta đủ tuổi để làm cha Heather và ông của cô!”

Kit nhìn chằm chằm với vẻ hoài nghi. “Và đó là lý do duy nhất để bà phản đối mối quan hệ của họ suốt những năm qua? Là lý do bà bắt mẹ phải lựa chọn giữa bà và cha tôi?”

Heather đã nói với con gái mình rằng mẹ của bà không chấp nhận người chồng mà bà lựa chọn, rồi sau đó khi phải đứng giữa hai con đường, và Tom đã dễ dàng chiến thắng.

Lúc gặp Catherine Grainger cuối tuần rồi, và giờ đây khi nhìn thấy bà, Kit có thể hiểu ra tại sao Heather đã lựa chọn người đàn ông mình yêu, và yêu mình, hơn là chọn người phụ nữ lạnh lùng, vô cảm này. Điều mà Kit không thể hiểu là tại sao Catherine lại buộc Heather phải ra quyết định cho sự lựa chọn đó ngay từ đầu...

“Lý do đó vẫn chưa đủ sao?” Catherine đáp một cách mỉa mai.

“Với tôi thì chưa!” Kit phản kháng.

Catherine cười lớn. “Tôi không nghĩ đây là chuyện của cô, phải thế không?”

“Không phải việc của...!” Kit thở gấp gấp với vẻ không thể tin nổi. “Bà là loại người gì kia chứ?”

Đôi mắt xám kia – giống như mắt của Kit, chỉ là mắt nàng ầm ập như nhung, không như vẻ lạnh lẽo băng giá kia! – càng trở nên lạnh nhạt. “Heather chỉ mới 19 tuổi, chỉ hơn đứa trẻ con một chút... nó biết gì là tình yêu?”

“Đủ cho tình yêu đó tồn tại 28 năm qua!” Kit đắc thắng.

Catherine trông không có phản ứng gì. “Rồi chúng nó vẫn bên nhau sao?”

“Dĩ nhiên là họ vẫn bên nhau!”

Kit đã tự hỏi nàng sẽ cảm thấy ra sao khi đương đầu với người phụ nữ này hôm nay, thì giờ đây nàng đã biết được nàng cảm thấy gì – vô cùng tức giận! Họ đang nói chuyện về con gái của chính Catherine, một đứa trẻ mà người phụ nữ này đã nuôi nấng cho đến khi nó 19 tuổi. Và lúc này đây, Catherine lại có thể như đang nói về một người xa lạ.

Catherine nhăn mặt. “Do may mắn thôi, tôi chắc chắn thế.”

Kit có thể cảm thấy cảm xúc của nàng đang dâng trào. “Hoàn toàn nhầm nhí! Cha mẹ tôi yêu nhau còn nhiều hơn cách đây 28 năm.”

“Yêu!” Bà khinh bỉ ra mặt.

Đã có lần Kit hỏi Heather tại sao bà không cố gắng gặp lại mẹ bà trong những năm qua, để bù đắp cho sự tranh chấp giữa họ, để cho Catherine thấy bà vẫn sống hạnh phúc cùng người đàn ông là lựa chọn của mình trong những năm tiếp theo. Mẹ của nàng đã chán chường nói một cách chắc chắn với Kit rằng điều đó sẽ không bao giờ có thể.

Nhìn biểu tình khinh miệt của Catherine khi vừa nói đến chữ “yêu”, giờ đây Kit có thể hiểu được sự trầm lặng của mẹ nàng. Heather đã từng một lần tổn thương; sao còn muốn đặt chính mình vào nguy cơ của sự phũ phàng lần hai cơ chứ...?

“Vâng... yêu,” Kit khó nhọc thốt ra. “Rõ ràng là bà không biết gì về yêu!”

Hôm nay Kit đến đây vì nàng cảm thấy mình buộc phải làm thế, vì sau cuộc trò chuyện với cha mẹ nàng cuối tuần, và biết người phụ nữ này là ai, nàng thấy rằng mình đã hàm ơn Catherine.

“Và cô cũng hoàn toàn không biết gì về tôi, Kit McGuire!” bà ngoại của nàng quát rõ ràng từng lời.

“Vậy nói tôi nghe! Giải thích cho tôi vì sao là một người mẹ mà lại từ bỏ đứa con gái của chính mình, thậm chí còn không gặp nó cả 28 năm, chỉ vì cô ta dám yêu một người đàn ông mà mẹ mình không chấp thuận! Bởi vì tôi không thể hiểu nổi chuyện này. Mẹ tôi sẽ không bao giờ đối xử với tôi như thế,” Kit nói với giọng chắc nịch.

Nàng không quan tâm đến chuyện này cho bản thân mình, nàng đã sống 28 năm không có bà ngoại, và chắc chắn nàng có thể sống không cần đến bà trong suốt quãng đời còn lại của mình. Nhưng nàng lo lắng là vì lợi ích của mẹ nàng...

Catherine cười nhạo báng. “Không, tôi không tin vào sự cả tin ngốc nghếch của Heather”

Máu nóng dồn lên đôi má của Kit khi nàng nghe thấy giọng điệu miệt thị trong câu nói của Catherine.

“Mẹ tôi bệnh rất nặng! Bà ấy có thể chết,” giọng nàng đầy đau khổ, vẫn còn đó cơn choáng váng khi nghe được cái tin quá mức khủng khiếp này từ cha mẹ nàng vào cuối tuần rồi, dù nó đã được nói giảm đi hết mức.

Mẹ của nàng bắt đầu bị những cơn nhức đầu cách đây một vài tháng, càng lúc các cơn đau càng tồi tệ. Một bác sĩ chuyên khoa đã chẩn đoán những cơn nhức đầu gây ra do một khối u não. Khối u này cần được phẫu thuật ngay lập tức để Heather có cơ hội sống sót qua năm.

Kit khóc oà khi nghe tin này, hoàn toàn suy sụp trước bệnh tình nghiêm trọng của mẹ. Nhưng lúc này, nàng nhìn thấy, cùng một tin này, cũng chỉ gọi ra được chút ít động thái từ Catherine Grainger.

Một cú giạt thoáng qua trên gò má mịn màng của bà ngoại nàng, có một tia loé lên trong đôi mắt của bà, nhưng nó nhanh chóng qua đi làm cho Kit không thể nhận ra nó có ý gì. Nhưng trên tất cả, Catherine không biểu hiện gì ra bên ngoài trước thông báo này.

“Bà có nghe tôi không?” Kit kêu lên đầy giận dữ. “Tôi nói...”

“Tôi có nghe,” người phụ nữ lớn tuổi này nhẹ nhàng cắt ngang lời của Kit.

“Và?”

Cầm của Catherine khẽ hất lên. “Chính xác bệnh của Heather là gì?”

“Mẹ có một khối u não,” Kit nói sáng. “Họ sẽ phẫu thuật vào thứ Năm, nhưng...”

Nàng ngưng lại giữa chừng vì sự xúc động đến run rẩy.

“Họ sẽ phẫu thuật vào thứ Năm,” nàng lặp lại khi đã ép mình trở lại trong tầm kiểm soát.

“Ai?” Catherine hỏi gặng.

“Có vấn đề gì sao?” Kit khó nhọc thở dài. “Đừng lo, cha tôi có đủ tiền để trả cho những thứ tốt nhất, và đó là những gì mẹ cần.”

Catherine đứng lên, nhìn Kit từ trên xuống với vẻ ngạo mạn. “Heather biết cô đến đây gặp tôi không?”

“Không,” Kit khẳng định. “Thật ra mẹ tôi còn không cho rằng tôi sẽ đến gặp bà.”

“Tôi hiểu rồi.” Bà ngoại nàng chậm rãi thở ra. “Vậy thì giờ nói cho tôi nghe, cô muốn tôi làm gì?”

Kit nhìn chăm chăm đầy hoài nghi.

“Không phải đã rõ ràng sao? Tôi nghĩ bà muốn biết. Tôi nghĩ tôi nên nói cho bà. Để mà... để mà...”

“Để Heather và tôi có thể làm lành trước khi nó làm phẫu thuật?” Catherine Grainger nói. “Tôi không nghĩ như thế, Kit ạ.”

Kit không hiểu bà ngoại nàng, hoàn toàn không thể thông cảm với bà.

“Tại sao không?” nàng hỏi không chút e dè.

Catherine đứng rất thẳng trước mặt nàng, cao, thanh nhã và nghiêm trang trong bộ âu phục công sở màu xanh hải quân với chiếc áo choàng bằng lụa trắng.

“Heather đã có sự chọn lựa của nó cách đây 28 năm. Tôi đã không còn một đứa con gái nào nữa.” Biểu tình của bà đánh lại khi nhìn vào Kit. “Hay một đứa cháu gái. Thậm chí nó được đặt theo tên của tôi.”

Kit trả đũa trong sự sững sờ. “Không phải lo, tôi cũng không có mong ước làm cháu của bà chút nào! Tôi đã làm xong cái tôi cần làm khi đến đây. Nói những gì cần nói. Giờ tôi có thể ra về. Trừ...”

Nàng ngưng bật trước khi xoay người bước tới cửa ra vào.

“Sao?” Catherine rít lên.

Kit nhìn bà tiếc nuối. “Tôi không muốn giống như bà, cuộc sống không có tình yêu, không ai quan tâm đến mình, cũng không ai cần mình quan tâm. Ôi, dù bà rõ ràng rất giàu có.” Nàng nhìn quanh các đồ nội thất đắt tiền trong văn phòng của Catherine, bằng chứng của sự thành công trong kinh doanh của bà. Và sự hy sinh của tất cả những thứ khác... “Cứ theo cách sống của bà, vô tình và không khoan dung, bà sẽ bỏ lỡ nhiều thứ.”

“Tôi đoán trong các thứ đó có cô cháu gái của tôi phải không?” Catherine phản bác lại.

“Không hề,” Kit đều giọng trả lời. “Mẹ tôi là một phụ nữ đáng yêu, không đáng để bà... hay bệnh tật!”

Đôi mày bạc nhướng lên trên đôi mắt xám lạnh lùng đó. “Cô xong việc rồi chứ?”

Kit hít một hơi điềm tĩnh. “Vâng, xong rồi ạ.”

Catherine nhìn nhanh vào sổ hẹn của bà trên bàn làm việc. “Tôi có một cuộc hẹn khác trong hai phút nữa.”

Bà tiễn Kit bằng một cái vẫy tay.

“Bà đang rất buồn,” Kit kết thúc.

“Và cô đã choán hết thời gian một ngày của tôi!” Catherine gay gắt đáp lại.

“Đúng vậy,” Kit thừa nhận, không nói thêm gì ngoài việc quay gót và đi ra khỏi văn phòng, đóng cửa một cách nhẹ nhàng sau lưng nàng.

Nàng chế ngự sự bình tĩnh lúc đi dọc hành lang và vào thang máy, quyết tâm giữ vững cảm xúc của mình cho đến khi nàng rời xa khỏi đây.

Tránh xa Catherine Grainger. Bà ngoại của nàng...

Nàng không quan tâm đến bản thân, nàng đã sống từng ấy năm không có một người bà nào và có thể sống nốt quãng đời còn lại không có bà.

Nhưng cái mà nàng không hiểu là sao một người mẹ có thể đối xử như thế.

Thậm chí khi biết bệnh tình của Heather, cuộc phẫu thuật mà mẹ nàng phải trải qua vào thứ Năm tới, Catherine dường như không có sự khoan dung nào cho bà, không làm dịu đi quyết tâm đã biến con gái mình thành người xa lạ suốt 28 năm qua.

Có một điều tích cực duy nhất trong sáng nay, như Kit có thể cảm nhận, là Heather không biết tí gì về việc nàng đến gặp Catherine, hay mẹ của bà không có lòng trắc ẩn...

Kit bất ngờ dừng lại khi nàng bước ra khỏi thang máy và thấy mình đối mặt cùng với Marcus và Lewis.

Một Lewis đang sững sờ.

Và một Marcus đang giận dữ!

————— Hết —————

13. Chương 13

“Tôi có cuộc hẹn khác trong hai phút nữa,” Catherine Grainger đã bảo nàng với vẻ xua đuổi vài phút trước.

Hiển nhiên cuộc hẹn đó là với Marcus và Lewis!

Chắc chắn là thế.

“Em đang làm cái quái gì ở đây vậy?” Marcus bùng nổ, hình như anh cũng không vui vẻ hơn Kit là mấy khi “bị” gặp nhau thế này.

Kit liếm đôi môi khô khốc của mình, nhưng ngay lập tức dừng động tác theo bản năng đó lại khi nàng thấy đôi mắt của Marcus nheo lại một cách đáng ngại.

“Em... em...”

Nàng có thể nói gì để trả lời câu hỏi đó đây? Nàng có thể giải thích như thế nào về chuyện vừa xảy ra trong văn phòng của Catherine Grainger đây?

“Anh cho chúng tôi vài phút nhé Lewis?” Marcus ra lệnh.

Thật kinh khủng. Con ác mộng khủng khiếp nhất của Kit. Nhưng làm sao nàng biết được... làm sao nàng đoán được? Catherine Grainger không nói gì về cuộc hẹn sắp tới là với Marcus, và Kit cũng không biết gì về người mà anh sẽ gặp hôm nay.

Câu chuyện thật lạ lùng...

Dĩ nhiên, là Trợ lý riêng của Marcus, bình thường nàng là người xử lý các cuộc hẹn của anh, nàng chưa thấy anh tự sắp xếp như thế này bao giờ... với Catherine Grainger hay mọi người.

“Dĩ nhiên rồi,” Lewis có chút bối rối, liếc nhanh về phía Kit với ánh mắt đầy hoài nghi trước khi quay người bước qua những cánh cửa kiếng của toà nhà.

Marcus giữ chặt cánh tay Kit và kéo nàng ra khỏi thang máy và vòng quanh góc khu vực tiếp khách, ra khỏi đôi mắt tò mò của cả Lewis và những người Lễ tân.

Giờ anh mới chịu buông nàng ra.

“Sao?” giọng anh gay gắt, ánh mắt xanh của anh như xuyên thấu vào nàng.

Nàng khó nhọc nuốt nước bọt. “Em... emm...”

“Em nói dối anh, Kit,” anh khê khàng nói, những dây thần kinh dưới chiếc hàm cương nghị của anh rung lên đầy giận dữ.

Mắt nàng mở to vô thần khi nàng chợt nhận ra những gì anh đang nghĩ đến: khi bắt gặp nàng ở đây hẳn anh sẽ kết luận rằng nàng chắc chắn là người đã bán thông tin những vụ làm ăn của anh cho Catherine Grainger.

Ai khiến anh có ý nghĩ như thế chứ? Nàng đang ở đây. Rõ ràng đã bước ra từ văn phòng Catherine. Còn kết luận nào để Marcus có thể nghĩ đến ngoài những điều đó cơ chứ?

Tuy nhiên nàng ít ra phải cố gắng bảo vệ bản thân mình.

“Không, Marcus, em không...”

“Ồ, có đấy,” anh ngắt lời, “em đã làm thế. Tại sao vậy Kit? Anh không thể hiểu được.” Biểu tình của anh lạnh lẽo. “Anh đối xử với em thế nào để em làm ra những chuyện như thế này với anh? Hay em đang trả thù anh theo cái kiểu của Mike Reynolds đã hành xử với em...”

anh nhìn nàng mơ hồ “... với lập luận tất cả những thằng sếp đều khốn nạn?”

“Nhưng không phải thế! anh không như thế!” Kit liều mạng nói với anh. “Marcus, anh không thể thật sự tin rằng em hành động như vậy chứ? Làm ra chuyện xấu xa?” Nàng nhìn anh với vẻ van nài, nước mắt đã thấm dẫm trong đôi mắt màu khói thăm thẳm của nàng.

“Anh không biết nên nghĩ gì nữa,” anh thú nhận, lửa bàn tay đang run lên vì kích động vào mái tóc đen dày của mình. “Và anh thật sự không có thời gian để thảo luận chuyện này bây giờ,” anh nói sau cái liếc nhanh vào đồng hồ đeo tay. “Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện này sau, Kit ạ. Rõ ràng từng chi tiết!”

Chắc chắn họ sẽ làm thế. Nhưng bây giờ liệu khi nàng thú nhận với anh rằng Catherine Grainger là bà ngoại của nàng thì có khả năng thuyết phục anh nàng không phải là nhân viên bất tín nhiệm hay không?

Thật là rắc rối. Đỉnh điểm của rắc rối!

Nàng nhìn xuống sàn nhà. “Có lẽ tốt hơn là em nên về văn phòng, đóng gói đồ đạc và rời khỏi...”

Nàng thật không muốn làm như thế, nhưng trong tình thế này nàng không còn sự lựa chọn nào khác.

“Ồ, không, Kit,” Marcus nói. “Em không dễ dàng rời đi thế đâu. Anh muốn biết là ai, chuyện gì, khi nào, ở đâu và tại sao... nhất là tại sao!”

Và nàng không có câu trả lời cho bất cứ câu hỏi nào hết!

“Anh phải đi,” Marcus lên tiếng sau khi lại nhìn nhanh vào đồng hồ của mình lần nữa. “Nhưng sẽ không lâu đâu,” anh căn dặn. “Thật sự anh còn không chắc buổi gặp gỡ này là cần thiết.”

Kit nhìn anh nghi hoặc. Anh hoàn toàn phớt lờ cái nhìn ấy và bước về phía Lewis, biểu tình trên mặt anh còn hơn cả tâm trạng anh lúc này.

Ai trách được anh đây? Kit buồn bã nghĩ.

Lewis lại ném về phía nàng ánh nhìn thách thức khi nàng bước ngang qua hai người họ, nhưng Kit đã chọn cách phớt lờ nó, không nhìn trái cũng không nhìn phải mà bước thẳng qua sảnh, đầu nàng ngẩng cao. Cho dù những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cuộc gặp với Catherine Grainger chỉ để nàng nói với bà ta về bệnh tình của mẹ nàng đã hoàn toàn hoài công. Chuyện nàng dính vào Marcus cũng không hơn gì một tai họa.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như lúc này trước đây, biết chắc chắn rằng Marcus, khi trở về văn phòng, sẽ đòi hỏi câu trả lời, và khi không còn gì để nói anh sẽ bảo nàng rời đi và không bao giờ trở lại nữa.

Anh có sự lựa chọn nào khác không? Nàng trông có vẻ như người có lỗi. Hành động của nàng rõ ràng là có lỗi. Thật sự nàng cũng hoàn toàn không liên quan.

Ngoại trừ... nếu nàng không phải là kẻ phản bội tội lỗi kia, thì đó là ai?

====

“Tôi nghĩ tôi đã nói em ở lại văn phòng!” Marcus tuôn ra một tràng ngay khi Kit vừa mở cửa căn hộ của nàng cho anh lúc quá trưa.

Nàng biết anh nói gì, hiểu rõ vì sao anh lại nói thế, nhưng không còn cách nào khác để trở lại văn phòng, ngồi không ở đó, chờ anh về và sa thải nàng. Vì thế nàng đóng một ít đồ đạc của mình ở văn phòng, để lại bộ chìa khóa trên bàn của Marcus và mệt mỏi trở về nhà.

Nàng biết, sau những lời nói lúc này của anh, Marcus sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Nhưng nàng đã quyết định cuộc đối đầu của anh và nàng tốt hơn nên diễn ra ở một nơi như nhà nàng chứ không phải ở một nơi trang trọng như văn phòng của Marcus.

Ít ra khi anh xua đuổi nàng thì anh cũng không có được quyền vứt nàng ra khỏi căn hộ này! (Ice: haha... đá trên sân nhà vẫn hơn chứ :lol:)

“Em biết anh nói gì mà Marcus... ông Maitland” nàng nặng nề quyết định thay đổi cách xưng hô. “Nhưng tôi có thể thấy mình không còn lý do gì để lưu lại đó.”

Chờ đợi anh đuổi việc nàng!

“Cái gì trong hộp vậy?” nàng hỏi khi nhìn thấy chiếc hộp các-tông dẹt mà anh đang cắp dưới cánh tay.

“Các thứ còn sót lại của em,” anh dừng dừng đáp. “Không có gì quan trọng. Em không mời tôi vào nhà sao Kit?”

Nàng thở dài, tay nắm chặt lấy nắm cửa. “Có lý do gì để tôi làm thế không?”

“Mọi lý do.” Anh nghiêng đầu với vẻ chế giễu. “Trừ khi em muốn cuộc nói chuyện này truyền đến tai hàng xóm của em?”

Tốt nhất là không nên có cuộc nói chuyện này, nhưng nàng biết ngay từ lúc rời khỏi văn phòng rằng Marcus sẽ không chỉ để mọi chuyện yên ắng như thế. Đó là một cuộc nói chuyện mà nàng đang hy vọng nó xảy ra.

Mặc dù nàng không có sự chuẩn bị gì cho nó!

“Vâng, vào đi.”

Nàng bước lùi lại nhường lối cho anh và hầu như cảm nhận được luồng lạnh lẽo tỏa ra từ người anh khi anh bước qua nàng đi vào phòng khách.

Kit chậm chậm bước theo. Để trì hoãn giây phút hoảng loạn này? Không cần thiết phải làm như vậy. Cứ làm bộ lắng nghe tất cả những câu chữ lăng mạ mà Marcus sẽ trút xuống đầu nàng? Có thể chứ, nàng thâm đồng ý. Nhưng cái chính là nàng không thể chịu đựng ánh mắt khinh thường của anh khi anh nhìn nàng.

Chiếc hộp các-tông anh mang đến giờ đang nằm với vẻ buộc tội ngay chính giữa bàn trà. Marcus nhìn cao ráo và bệ vệ khi anh đứng trước chiếc lò sưởi tối tăm kia.

Không còn nhìn thấy vẻ cáo buộc trên mặt anh, Kit bước tới cầm chiếc hộp lên, mở nắp, nước mắt nàng tuôn rơi khi nhìn thấy những thứ bên trong: con gà bông màu vàng luôn đặt phía trên màn hình máy tính của nàng, bộ sưu tập bút của nàng – cả chiếc lọ đựng bút! – luôn ở trên bàn làm việc của nàng, và tấm thiệp mới nhất đã đi kèm cùng bó hoa mà Marcus đã gửi tới nàng cách đây vài tháng khi anh thắng được một vụ làm ăn, thưởng cho những đóng góp có ích của nàng trong thành công đó – “Cảm ơn rất nhiều, Marcus Maitland,” – đọc lên cứ như thể nàng còn biết một ai khác tên gọi là Marcus!

“Không có gì quan trọng,” anh đã nói như thế về những thứ này. Và có lẽ đối với anh tấm thiệp đó không hề quan trọng, chỉ là lời cảm ơn đến một nhân viên làm việc tốt, nhưng Kit đã giữ nó vì lý do ủy mị bí mật của nàng: đó là thứ Marcus đã gửi tặng nàng.

Và giờ đây khi nhìn tấm thiệp chỉ mang lại cho nàng nỗi đau.

Bàn tay cầm tấm thiệp run lên khe khẽ khi nàng nhìn anh.

“Cái này không có ý nghĩa gì với anh sao?”

“Catherine Grainger không dính đến vụ làm ăn đó. Em cũng biết mà.”

Grainger International không bao giờ có hứng thú với việc giành giật các khách sạn, và vụ làm ăn đó là Marcus đã mua được một chuỗi khách sạn nhỏ của họ, rất đắt giá, rất sang trọng.

“Tôi không cho rằng có ý nào trong lời nói của tôi cho là tôi không biết?” nàng thở dài, đặt tấm thiệp vào lại trong hộp và kiên quyết đóng chặt nắp hộp.

Miệng anh cong lên mai mỉa. “Không có ý nào cả.”

“Tôi không nghĩ như vậy.”

“Tôi rất vui khi thấy em lột bỏ lớp nguy trang của mình,” giọng của Marcus đầy sự khinh thường.

“Đó không phải là nguy trang,” Kit phản ứng lại, chẳng qua nàng đã thay đồ đi làm bằng quần jeans và áo sơ mi trắng lúc về nhà, tóc buông xuống trên bờ vai, đôi kính sát tròng thay cho cặp kính gọng đen thường ngày. Trang phục của nàng hoàn toàn đối lập với vẻ trang trọng của Marcus – bộ âu phục màu đen, sơ mi trắng và cà vạt xám.

“Không sao?” Marcus với giọng điệu chế nhạo. “Tôi tự hỏi...”

Kit đang bị chọc tức.

“Tôi nghĩ đó là lúc anh đang thêm vào hai và hai với nhau rồi cộng lại bằng sáu!” (Đoạn này Ice cũng k hiểu lắm @_@)

“Có sao?” anh hỏi ngược lại nàng. “Thế sao em không khai sáng tôi rằng hai với hai cộng lại là bao nhiêu?”

Anh bước qua chiếc ghế tựa và ngồi đó nhìn lên nàng với vẻ mong chờ.

Có lý do gì để anh phải tổn thương nàng, thử thách và vạch tìm tội lỗi của nàng kia chứ?

Nàng hít một hơi sâu. “Tôi biết việc gặp tôi bước xuống từ văn phòng của Catherine Grainger trông rất tồi tệ...”

“Trông rất tồi tệ?” anh nhại lại, vẫn ngồi yên trên ghế. “Nó là tồi tệ, Kit ạ,” anh tiếp lời. “Và khốn nạn!” (Ice: ặc... em chỉ bít câm nín T__T)

“Nhưng nếu như... nếu...” nàng nghẹn lời.

Nàng đã quyết định, ngay từ lúc Marcus xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà nàng, rằng nàng không còn sự lựa chọn nào ngoài việc nói cho anh nghe sự thật về mối quan hệ của nàng và Catherine – dù sao phần lớn là dựa theo những gì mà bà ngoại của nàng có thể đã kể với anh! – và lý do thật sự để Kit đến gặp bà. Nhưng để làm nó thực tế lại là một điều hoàn toàn khác.

Một khi Kit thừa nhận với Marcus sự liên hệ với Catherine, nàng sẽ tiếp tục và nói với anh về mẹ của nàng, về bệnh tình của mẹ, về chuyện Kit đã van nài Catherine đi gặp con gái của bà ta ra sao, để hàn gắn lại mối chia lìa giữa họ trước – trước-

Sự nghiêm trọng của bệnh tình của mẹ vẫn còn đau đầu trong nàng, làm nàng suy sụp, vì vậy nếu nàng nói về nó một lần nữa, chắc chắn nàng lại khóc và không bao giờ dừng lại được!

Kit khó nhọc nuốt nước bọt, cổ họng nàng đã tắc nghẹn cùng nước mắt. “Catherine Grainger đã nói gì với anh về chuyện thăm viếng của tôi?”

Marcus cười cao ngạo. “Em thật sự nghĩ tôi đi hỏi bà ta sao?”

Mắt Kit mở to đầy ngỡ vực. “Anh đã không hỏi?”

“Dĩ nhiên là không!” Anh đứng dậy, cơ thể anh như choáng hết căn phòng. “Chưa đủ tệ hại khi Trợ lý riêng của tôi đưa thông tin mật cho người đàn bà đó, mà không cần biết đến sự thèm thuồng của bà ta với nó sao?”

Mắt anh tối lại, giờ đây hầu như chỉ thấy một màu đen.

“Nhưng ... nhưng... bà ta cũng không nói như thế?” Kit thở dốc, nàng biết chắc Catherine sẽ rất vui vẻ nói với Marcus về chuyện thăm này của Kit, nếu đó không phải là lý do thật.

“Không.”

Kit nhìn chăm chăm vào Marcus, miệng hơi há ra vì kinh ngạc, nhưng còn lâu mới đến thế.

“Anh đang nói với tôi rằng hai người không nói gì đến việc tôi đến đó vài phút trước trong suốt buổi hẹn trưa nay?”

“Tôi không nói thêm gì với em nữa Kit ạ,” Marcus nghiêng răng. “Em không làm việc cho tôi nữa, nhớ không?”

Thâm tâm nàng đang nao núng vì tình thế ảm đạm đó.

“Nếu em thật sự muốn biết, Kit,” Marcus tiếp tục một cách cay nghiệt. “Tôi không hỏi Catherine Grainger, và bà ta cũng không chủ động lộ ra tin tức gì, bởi vì sau khi gặp em ở đó, tôi không còn lý do gì nên tiếp tục cuộc hẹn; Lewis đã giúp tôi lên đó và huỷ nó.”

Nàng mụ mị lắc lắc đầu. “Tôi không hiểu.”

“Tôi mệt mỏi với trò chơi này, và quyết định phải đổi đầu với Catherine. Việc gặp em ở đó đã khiến tôi không cần làm thế nữa.”

Anh ngưng lại trong chốc lát. “Tôi đã tin tưởng em, Kit ạ.”

Hơi thở của nàng tắc nghẹn trong cổ họng trước những lời nói chất chứa sự thất vọng vì ảo tưởng tan vỡ của anh.

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ nói chuyện với Catherine và bà ấy sẽ nói với anh...! Nó không bao giờ xảy ra với tôi...” nàng ngừng lại, không biết mình nên làm gì tiếp theo đây.

“Marcus, tôi biết anh sẽ không bao giờ tin tưởng tôi nữa, nhưng tôi không phải là gián điệp!”

Môi anh cắn lại đầy đau khổ. “Em nói đúng... Tôi không tin em!”

Một cơn đau đốn đang dày vò trong ngực nàng, nàng chưa bao giờ biết nỗi đau đến dường này trước đây. Có khi nào tim nàng sẽ vỡ tung hay không? Sao nàng cảm thấy nó đang như thế!

Nàng bước thêm một bước về anh. “Marcus, xin anh...”

“Còn gì sao?” Giờ anh chỉ đứng cách nàng vài bước. “Em có biết chuyện này tồi tệ đến mức nào cho đến lúc tôi còn quan tâm không Kit? Tôi đã thật sự thích em,” anh nói đầy cay đắng.

Thích còn hơn không còn gì, nàng tự nhủ. Mặc dù Marcus dùng nó ở thì quá khứ...

“Tôi cũng đã muốn có em,” anh tiếp tục một cách thẳng thắn, ánh mắt thâm trầm của anh giờ gắn chặt lên chiếc miệng đang run rẩy của nàng. “Và bây giờ tôi vẫn thế!” anh thì thầm, giọng đầy vẻ chán ghét.

Rồi anh tiến lên, kéo Kit vào vòng tay mình và môi anh chiếm lấy môi nàng...

Đó là nụ hôn của sự giận dữ, điên cuồng, môi anh nặng nề ép chặt xuống môi nàng, hung hăng buộc theo ý anh mà hoàn toàn không cần biết đến cảm xúc của nàng.

Kit không chống trả lại anh, dù sao trong lúc này nàng cũng không còn chút sức lực để chống chọi lại với bất cứ thứ gì nữa.

Cuối cùng Marcus cũng dứt môi mình ra khỏi môi nàng. Anh giữ chặt nàng cách anh vài xentimet ngay trước mặt, và nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng yêu người đàn ông này. Nàng yêu người đàn ông này biết bao nhiêu!

Biểu tình của anh dịu đi chút ít. “Tại sao em làm nó hả Kit?”

Giọng anh đều đều, cơn giận của anh giờ đã giảm bớt.

Nàng lắc đầu. “Em không làm.”

Anh khẽ nhắm mắt. “Đừng nói dối anh! Sau cú sốc của ngày hôm nay, anh không nghĩ là mình có thể chịu thêm sự dối trá nào của em nữa!”

Nàng hít sâu một hơi, thật sự đau đớn hơn những gì nàng nghĩ.

“Em không nói dối, Marcus. Bây giờ cũng như trong quá khứ,” nàng khẽ khẳng định với anh. “Em biết anh không tin em. Nhưng có lẽ sau khi em rời khỏi công ty mà sự phản bội này vẫn còn tiếp tục thì anh sẽ biết em đã nói thật,”

Đó là điều duy nhất mà nàng hy vọng.

Nàng biết chứng cứ chống lại nàng là thứ khốn khiếp làm cho Marcus chỉ có thể nghĩ đến một nhận định như thế. Nhưng Kit cũng biết rằng nếu nàng nói thật với anh về mối quan hệ với Catherine Grainger, liệu nó có giúp thuyết phục anh rằng nàng không phản bội anh. Người phụ nữ đó là bà ngoại của nàng, Chúa tể ơi! Chỉ tìm ra kẻ có tội thì mới giải quyết được chuyện đó thôi.

Marcus nản lòng quay đi. “Anh nghĩ anh có thể tha thứ mọi chuyện trừ lời nói dối, Kit ạ.”

“Nhưng không có chuyện gì để tha thứ cả...”

“Dừng lại đi. Đủ rồi!” Anh găm khẽ từ sâu trong cổ họng trước khi giật mạnh nàng vào hai cánh tay anh, môi anh lại lần nữa chiếm lấy môi nàng.

Nhưng nụ hôn của anh không còn giận dữ, môi anh thám hiểm trên môi nàng đầy dịu dàng tỉ mỉ. Tay anh di chuyển dọc sống lưng nàng, kéo nàng dán sát vào cơ thể dần trở nên căng cứng của anh.

Mặc cho những điều anh đã tin – bất chấp mọi thứ anh đã tin! – Marcus vẫn muốn có nàng!

Kit nức nở, nàng tự dâng mình cho tình yêu với người đàn ông này, cho sự khát khao rõ ràng của anh dành cho nàng. Cho giây phút này. Nó phải là thế. Bởi vì không còn gì khác nữa.

Hai tay nàng đưa lên siết chặt lấy vai anh, cảm nhận từng thớ thịt căng lên bên dưới các đầu ngón tay nàng trước khi quần từng ngón tay vào phần tóc đen dày ở gáy. Nàng cảm thấy sự run lên vì khoan khoái của anh khi nàng chạm vào nơi đó, môi anh càng di chuyển nhanh hơn trên môi nàng, đầu lưỡi của anh dò tìm trên làn môi dưới của nàng, rồi môi trên và dịu dàng đi vào trong miệng nàng.

Kit thấy tâm hồn mình đang bay vút lên cao, còn thân thể thì như đang bị nhấn chìm trong một trận nóng bức bất ngờ, nàng uốn người dựa sát vào anh, ước ao được hoà thành một phần trong anh.

“Kit...!” anh thì thầm rồi lướt đôi môi mình theo vòng cung của chiếc cổ nàng. “Mùi hương của em thật tuyệt!” anh nén tiếng kêu đầy đau khổ, môi và lưỡi anh giờ lại lần đến hõm cổ của nàng.

Từng ngón tay nóng giãy trên da thịt nàng khi anh thám hiểm dưới lớp áo sơ mi của nàng, rồi anh giữ tay nàng lên cao quá đầu và cởi nó ra khỏi người nàng. Đôi mắt anh tối lại khi anh nhìn xuống nơi đôi ngực mềm mại đầy đặn trong lớp bra bằng ren trắng và rồi lại nhìn lên khuôn mặt đang ửng hồng của nàng

Kit vẫn nhìn vào anh, nàng nhẹ nhàng bước lùi lại và tháo chiếc móc của bra, thả đôi quai áo trượt theo bờ vai mình và ném nó qua một bên.

Marcus đông cứng người, ánh mắt anh lần nữa di chuyển nhanh đến khuôn ngực nàng. Giờ đây nàng trần trụi trước mặt anh, mặc cho anh ngẩn nhìn, đôi núm hồng nhanh chóng săn lại và vươn lên.

“Em đẹp quá...!” anh xúc động, rồi bước lên phía trước, đầu anh cúi xuống và chậm rãi, ồ, thật chậm, chậm, ngậm lấy một nụ hoa đang hồng đỏ kia vào miệng mình.

Đôi chân Kit như oằn xuống lúc nàng nhìn thấy mái tóc đen của anh trên làn da trắng sữa mịn màng của mình. Nàng rên lên khe khẽ trong cổ họng khi chiếc lưới ẩm ướt của anh quấn quanh đầu núm hồng hồng của ngực nàng, các ngón tay nàng bám chặt lấy đôi vai anh để giữ cho mình khỏi té ngã.

Nóng. Trong cơ thể nàng nóng quá, như thể nàng đang ở trong đám lửa, mà trung tâm ngọn lửa ấy ở giữa hai đùi của nàng, thậm chí sự ẩm ướt càng lúc càng tăng ở nơi đó cũng không thể dập tắt.

Đôi tay Marcus khum lại trên bầu ngực của nàng, anh hôn và mút chúng một cách thích thú, ngón tay anh không ngừng vuốt ve lên đầu nụ hoa căng cứng này khi miệng anh bận rộn với nụ hoa bên kia.

Chân Kit thật sự khuy xuống khi hai lần sóng kích tình đồng thời như xé toạc cơ thể nàng. Marcus đỡ nàng nằm dài lên thảm trên sàn nhà, anh ngẩng đầu lên nhìn vào nơi bàn tay to lớn của anh còn đang nắm chặt lấy ngực của nàng. Rồi anh mất anh chuyển đến gương mặt nàng, tay anh vẫn chậm chậm khuấy động chiếc núm hồng nhạy cảm đã ướt đầm của nàng, và vẫn nhìn nàng lúc anh cúi đầu liếm nụ hoa ấy một lần nữa.

Nàng không thể thở được, hơi ẩm giữa hai đùi nàng đang dâng cao đến mức không chịu nổi, dòng suối kích tình cứ róc rách trong người nàng, mắt nàng mở to khi dòng suối khoái lạc ấy sắp chảy tràn... Tột đỉnh của khoái cảm tình dục đã bóc toạc cơ thể nàng dường như tuôn mãi và tuôn mãi khi Marcus vẫn giữ đầu nhũ hoa của nàng trong miệng anh, và tay anh tìm xuống giữa hai bắp đùi nàng để anh có thể cảm nhận cơn chấn động đầy thỏa mãn từ nơi sâu thẳm của nàng.

“Marcus!” Kit nức nở, những ngón tay nàng cắm sâu vào vai anh. “Ôi, Marcus!” giọng nàng vỡ oà, vùi mặt mình vào ngực anh khi nàng bắt đầu từ từ quay lại mặt đất. (huhuu... về lại là tốt, 2 anh chị làm Ice cũng mệt người quá :cry:)

Chuyện vừa xảy đến với nàng hoàn toàn là không tưởng, là thứ mà nàng chưa từng biết đến trước đây, nàng như mất toàn bộ kiểm soát, con người trở nên vô lực và không ngừng run rẩy.

Tay Marcus gạt nhẹ những sợi tóc trên khuôn mặt dăm dấp mồ hôi của nàng, khuôn mặt anh lại lần nữa thận trọng nhìn xuống đôi gò má đang ửng đỏ của nàng.

“Anh có thể chiếm đoạt em ngay bây giờ,” anh nói. “Có thể cởi hết những thứ còn lại trên người em và xâm chiếm em lần nữa... và lần nữa”

“Vâng,” giọng nàng khàn đi.

“Nhưng anh sẽ không làm thế.” (*đá bàn* mất cả hứng, thằng cha Marcus này >”

14. Chương 14

“Anh ta vừa đến đây và đuổi việc em?” Penny nhìn nàng với vẻ mặt không-thể-tin-được.

Kit bắt đầu dĩ phải kể cho cô bạn cùng phòng nghe những gì đã xảy ra khi Marcus đến cách đây vài giờ; sau cùng nàng vẫn còn chút kiêu hãnh. Dù cho lòng kiêu hãnh đó hoàn toàn rời bỏ nàng bất cứ khi nào Marcus xuất hiện.

Nhưng Kit phải cho Penny ít lời giải thích về gương mặt của nàng khi cô về đến nhà, không thể che giấu đôi mắt đỏ sưng húp hay đôi gò má tái nhợt như kẻ chết rồi của nàng.

“Anh ấy có bằng chứng, Penny...”

“Chỉ bởi vì anh ta nhìn thấy em rời khỏi từ Grainger International?” lửa giận bốc lên ngàn ngạt từ cô bạn của nàng. “Anh ta không thể làm thế! Chị chắc với em là có luật nói anh ta không được đuổi việc em mà không báo trước...”

“Nhưng anh ta làm thế. Và đã làm thế,” giọng Kit cứ đều đặn, bàn tay nàng bối rối gấp nếp chiếc áo sơ mi của mình. “Penny, thật sự không sao cả,” nàng mệt mỏi cầu xin khi thấy bạn mình nhìn vẫn còn tức giận.

“Dù sao em cũng không thể tiếp tục làm việc ở văn phòng cùng anh ấy nữa, khi anh ấy đã tin em là người phản bội.”

“Nhưng sao em không kể sự thật cho hắn nghe?” Penny nản lòng nhìn nàng. “Chắc chắn anh ta sẽ tin em...”

“Nếu em nói với chị rằng em không phải là kẻ làm rò rỉ thông tin mật kia, mà em chỉ đến thăm Catherine Grainger bởi vì bà ta là bà ngoại của em, chị sẽ tin chứ?” Kit lập luận; nàng không giữ bất cứ bí mật nào với Penny, hai người đã là bạn rất nhiều năm rồi.

“Ừm, dĩ nhiên, chị...” Penny ngưng bật, thoáng cau mày bối rối. “Có thể có... Nhưng ngược lại, có thể không,” cô chậm chậm thừa nhận.

“Chị thấy rồi đó,” Kit buồn bã nói.

“Có vẻ có một chút rắc rối,” Penny nhăn mặt đầy đau khổ.

“Một chút!” Kit lặp lại đầy cay đắng.

“Không phải em đã đủ chán nản rồi sao, tiếp tục với cuộc sống hiện tại, với căn bệnh của mẹ em không phải sao?” Penny hỏi với tất cả sự quan tâm thật lòng.

“Em nói lại lần nữa, Marcus không biết gì về chuyện đó,” Kit nói.

“Đó không phải là lý do!” bạn nàng kêu lên. “Và để suy nghĩ tôi thật sự đã thích người đàn ông này!”

“Em đã thế.” Kit thở dài. “Nhưng nó không...” Nàng ngất quăng vì nghe tiếng chuông điện thoại reo, khẽ mỉm cười dịu dàng với Penny khi bạn nàng quay người trả lời cuộc gọi. Chỉ còn nàng xoay lại nhìn vô định ra ngoài cửa sổ, vẫn đang cố gắng chấp nhận sự thật là Marcus đã hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của nàng.

Nhưng chắc chắn vào một lúc nào đó anh phải nhận ra nàng đã nói với anh sự thật? Chắc chắn công việc làm ăn lần tới của anh sẽ bị phá hoại...? Nhưng cũng có lẽ tên tội phạm thực sự kia đủ thông minh để dừng lại trước khi sự việc bị phát hiện? Đó chính là những điều nàng sẽ làm. Nếu nàng thật sự là kẻ phản bội kia...

“Anh muốn gì?” Penny hoành hoe, nhướn đôi mày chải chuốt nhìn về Kit.

Kit ngay lập tức căng thẳng, vừa khiếp sợ... vừa hy vọng!... rằng người gọi đến có thể là Marcus. Nhưng lỡ như anh đã nhận ra anh phạm sai lầm thì sao? Lỡ...

“À, cô ấy không muốn nói chuyện với anh!” Penny nói với người gọi. “Anh vẫn chưa gây ra đủ chuyện tệ hại hay sao?” cô nói tiếp đầy tức giận.

“Kit đã quá đủ chuyện để lo lắng rồi, không cần nghe lời xin lỗi giả dối của anh đâu... Sao tôi phải nói với anh nhỉ?” Penny la lớn. “Ồ, tha cho tôi đi! Anh chắc chắn là thằng đàn ông ngạo mạn nhất mà tôi từng gặp trong cuộc đời mình! Anh không cho là thế...! Nghe nè, kẻ phá hoại,” Penny tiếp tục với cơn thịnh nộ. “Tôi làm gì là việc của tôi, rõ chưa?”

Kit vội vã chạy đến khi nàng nhận ra đó là Marcus, nhưng đầu dây bên kia đã làm Penny đông cứng.

“Tôi rất vui vì chúng ta hiểu nhau,” Penny nóng nảy tiếp lời. “Tôi xin thề, Kit thành thật đến mức cô ấy đã quay lại siêu thị vì phát hiện ra mình đã quên trả tiền cho tờ báo đã đọc! Anh nói đúng... thật mất thời gian... chủ yếu là của tôi!” Penny nổi đoá. “Và tôi đã nghĩ rằng mình rất mến anh kia đấy! An ủi duy nhất là anh sẽ thấy anh hoàn toàn là một tên ngốc khi nhận ra Kit đã không gây ra chuyện này!”

Kit vô cùng biết ơn cô bạn vô địch của nàng, nhưng rõ ràng từ phản ứng của Penny với lời đối đáp của Marcus đã khiến nàng không hiểu gì

“Tôi đã nói với anh là không,” Penny mạnh mẽ tuyên bố. “Cô ấy đủ tuyệt vọng rồi, không cần anh bắt đầu lại lần nữa.Ồ, xéo đi,” cô nàng la lớn, trước khi ném ống nghe điện thoại về giá. “Thằng khốn ngạo mạn!” cô lầm bầm, gương mặt đanh lại vì giận dữ khi quay mặt lại với Kit.

Kit nở một nụ cười. “Em chân thành hy vọng đó không phải là cuộc gọi của chủ nhà chúng ta để đưa ra giá thuê nhà thấp hơn!”

Penny nhăn mặt, có vẻ đã rũ bỏ được ít căng thẳng trong người. “Thật khôi hài!” Cô rầu rĩ. “Em có thể tin được cái loại đàn ông ngạo mạn đó sao?”

“Vâng,” Kit thẳng thừng đáp. “Nhưng chị chưa hỏi vì sao anh ta gọi đến?”

Penny nhăn mặt. “Hắn nói hắn muốn nói chuyện với em.”

Kit nhíu mày. “Chuyện gì?” Rõ ràng từ những gì nàng có thể nghe được thì Marcus vẫn không thay đổi suy nghĩ của anh về lỗi lầm của nàng.

Bạn của nàng ngại ngần. “Hắn không nói. Ừm... thật ra thì... chị không để anh ta có cơ hội nói.” Cô đặt bàn tay lên miệng mình với vẻ ngượng ngập. “Chị nghĩ là mình đã nói với anh ta, phải không...?”

Nụ cười thoáng trên môi Kit. “Em nghĩ chị đã làm thế.”

Penny đau khổ. “Chị xin lỗi... em có muốn nói chuyện với anh ta không? Chỉ là chị không chịu được cái cảnh anh ta làm em đau lòng. Em đã quá lo lắng cho mẹ nên không cần dây dưa thêm nữa.”

“Không, em không muốn nói chuyện với anh ta,” Kit nói. “Hắn anh ta chỉ muốn lăng mạ em thêm mà thôi.”

“Đúng thế,” Penny đồng tình. “Em có tin hắn chỉ gọi đến đây sau những gì hắn gây ra cho em chiều nay?”

Và thậm chí Penny hoàn toàn không biết việc Marcus đã làm với nàng chiều nay ...!

Mặt Kit ửng hồng khi nghĩ đến khoảnh khắc trong vòng tay anh, sự hưởng ứng của Marcus với nàng, có vẻ đang chống lại bản năng của anh, như thể anh đã xem thường tính yếu đuối của mình.

Hắn là thế.

Nàng quyết tâm. “Hãy quên hết tất cả về Marcus Maitland và làm gì đó cho bữa tối thôi nào!”

Tối nay Roger đi tập thể hình nên Penny sẽ không gặp anh ấy đến tận khuya.

Để công bằng với Penny, nàng đã vui vẻ tham gia vào việc chuẩn bị bữa tối, mặc dù khi thực sự bắt đầu ăn mì ống sốt Bolognese (mì ý sốt bò đỏ ạ), cả hai đều không cảm thấy ngon miệng mấy, không hăng hái gấp thức ăn, hay thưởng thức rượu vang đỏ hợp khẩu vị của mình.

Thật sự Kit cảm thấy như được giải vây cho cả hai người khi tiếng chuông cửa vang lên báo hiệu Roger đến vài giờ sau đó.

“Em có muốn tụi chị ở cùng em tối nay không...?” Penny ngập ngừng giây lát trong lúc bước ra mở cửa. Cặp đôi vừa đính hôn này đang dự tính đi xem xuất khuya một bộ phim vừa phát hành. “Chị thật sự không muốn để em một mình.”

Kit mỉm cười biết ơn nhưng nàng lắc lắc đầu. “Em muốn ở một mình trong chốc lát.”

Chỉ để cố đối diện với sự thật là nàng sẽ không bao giờ được nhìn thấy người đàn ông nàng yêu một lần nữa. Marcus...

“Em chắc chứ...?” nhìn Penny có vẻ không bị thuyết phục cho lắm.

“Chắc chắn,” Kit trấn an cô, rồi đứng lên dọn dẹp những đĩa thức ăn trên bàn.

Những chiếc đĩa gần như rơi khỏi tay nàng khi nàng thấy mình đang đối diện với Marcus, anh đang đứng ngay bậc cửa.

“Anh muốn gì nữa?” nàng buột miệng, quá choáng váng để có thể nói những lời dễ nghe hơn.

Miệng anh mím lại không có vẻ gì là đùa cợt. “Anh có chút mệt mỏi khi mọi người cứ hỏi anh câu này tối nay!”

Anh liếc về Penny đang đứng ngay trong phòng khách một cái nhìn chăm chọc.

“Vậy thì có lẽ anh không nên tiếp tục xông vào mà không báo trước thế này,” Penny gay gắt đốp lại. “Chị xin lỗi, Kit, nhưng anh ta cứ bước vào.”

Cô bạn cùng nhà của nàng nhăn nhó với vẻ hối lỗi trước khi liếc nhìn Marcus lần nữa.

Kit đặt những cái đĩa xuống mặt bàn một cách cẩn thận... trước lúc nàng có thể làm rơi chúng vì đôi tay run rẩy của mình!

Gọi điện đến cho nàng là một lẽ, nhưng đến đường đột trên bậc cửa nhà nàng như vậy thì... thì thật giống như Penny vừa nói ngẩn ngơ khi này! – hoàn toàn không mong đợi.

Marcus nhìn nàng dưới vành mũ. “Anh nói chuyện với em được không Kit? Một mình,” anh thêm vào.

“Anh thật có thần kinh không...”

“Ồn mà Penny,” Kit cắt ngang lời của bạn mình đầy quả quyết, mặc dù đôi tay nàng đang nắm chặt lấy hai bên người. “Em biết chị phải đi ra ngoài, và chắc chắn ông Maitland sẽ không ở lại lâu đâu.”

“Nếu em chắc...?” nhìn Penny rõ ràng là còn lâu mới bị thuyết phục rằng để Kit ở lại một mình với Marcus là điều nên làm.

Nhưng Kit hiểu rõ bạn nàng không có việc gì phải lo lắng; nhìn vào khuôn mặt của Marcus, biểu tình của anh và ánh mắt thản nhiên, và nàng biết rằng dù anh ta đến đây để nói chuyện gì đi nữa thì cũng không phải nói lời xin lỗi nàng, hay lời buộc tội sai lầm của anh, thậm chí là đến để làm tình với nàng.

“Em chắc chắn mà.” Nàng mỉm cười động viên Penny.

Penny mỉm cười lại với nàng trước khi nhìn chăm chăm vào Marcus. “Đừng có gây thêm nỗi đau nào cho cô ấy nữa,” cô cảnh cáo.

“Tôi sẽ cố gắng,” anh đáp. “Bất cứ giá nào,” anh bước vào khi Penny chuẩn bị rời đi, “Tôi cũng khá giống cô.”

Penny nhìn anh như muốn giết người trước khi rời khỏi phòng và đóng cửa lại nhẹ nhàng.

Để lại một sự căng thẳng đến đau đớn giữa Marcus và Kit. Ít ra... cũng là đau đớn đối với nàng. Nàng không biết Marcus có cảm thấy chút lung túng nào hay không.

Nhưng càng yên lặng thì cảm giác căng thẳng càng nặng nề hơn với Kit, nhiều đến mức nàng không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

“Thế nào?” nàng thốt ra.

“Thế nào cái gì?” Marcus đáp.

Kit gơ tay lên về thất vọng. “Anh là người đã gọi điện thoại cho em,” nàng nhắc anh. “Anh cũng là người đến căn hộ của em.”

Căn hộ mà anh đã lui tới cách đây 3 tiếng đồng hồ. Mặc dù dường như không còn ký ức nào về nó trong đôi mắt thâm trầm của anh.

“Đúng thế,” anh gật đầu. “Lúc này khi nói chuyện với Penny, cô ấy... ừm, cô ấy đã làm cho anh có ấn tượng rằng có chuyện gì đó đang xảy ra với em ngoài... cuộc cãi vã của chúng ta, thưa nay...?”

“Anh không biết đâu!” nàng chế nhạo về ngạo mạn của anh. “Hơn nữa, đó không phải là cãi vã; anh đã đuổi việc em!”

Môi anh mím lại. “Anh chấp nhận đơn xin thôi việc của anh, hiệu lực ngay...”

“Đó là một sai lầm!” nàng phản nộ.

“Em dọn bàn làm việc của mình và để lại chìa khoá...”

“Chỉ vì anh đã hành động một cách rõ ràng rằng anh sẽ buộc em phải làm theo con đường đó bất cứ giá nào!”

“Sao cũng được. Kết quả cũng đều như thế.”

Kit chợt nhận ra trông anh đẹp biết bao trong chiếc quần dài màu đen bình thường và áo sơ mi mở tung những chiếc nút gần cổ.

“Kết quả có lẽ là thế,” nàng nói, kéo bản thân về với hiện thực. “Nhưng có sự khác biệt rất lớn giữa việc em từ nhiệm và việc anh đuổi em!”

Marcus nhướng mày khiêu khích. “Lo lắng vì có thể anh sẽ không cho em một lời giới thiệu tốt đẹp?”

Ánh mắt nàng loé lên vì tức giận. “Không hề,” nàng đáp lại. “Giờ thì anh trình bày lý do vì sao đến đây rồi đi chứ?”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy Kit?”

Nàng bắt đầu lúng túng. “Chuyện đang xảy ra...?” nàng trì hoãn.

“Penny nói em đang lo lắng...”

“Đúng vậy, dĩ nhiên là em lo lắng... em vừa mất việc kia mà!” Kit nhắc nhở anh.

“Không phải như thế,” anh chậm rãi nói.

“Sao lại không?” nàng tự vệ. “Anh có nhiều tiền để ăn ở không mà không cần bận tâm đến một công việc nào đó, nhưng một số người như chúng tôi cần trả tiền thuê nhà và đôi khi cần ăn nữa chứ.”

Anh bất động nhìn nàng một lúc lâu, rồi từ từ lắc lắc đầu. “Cũng không phải như thế,” anh lặp lại một cách quả quyết. “Chuyện gì đã xảy ra trong cuối tuần vừa rồi vậy Kit?” anh ranh mãnh hỏi dồn. “Và đừng nói với anh không có gì... bởi vì anh sẽ không tin em.”

“Chuyện gì?”

Miệng anh càng mím chặt, mắt càng tối hơn nữa. “Anh biết em đang cố chọc anh để anh rời khỏi đây, Kit, nhưng không có tác dụng đâu,” anh điềm tĩnh. “Anh muốn biết nguyên do ẩn sau lời nói của Penny lúc này... nhân tiện, cô ấy là một chiến sĩ tiêu biểu,” anh mỉa mai, “và anh sẽ không đi khỏi đây cho đến khi anh biết chuyện gì đang xảy ra!”

Như để thêm trọng lượng vào lời nói của mình, anh ngồi xuống một trong những chiếc ghế bành.

Kit im lặng quan sát anh trong vài giây rồi nàng đành đầu hàng. “Mẹ em không khoẻ cho lắm, chỉ có thể thôi,” nàng hé lộ.

Thế thôi? Là tất cả mọi chuyện? Nếu có chuyện gì đó xảy ra với mẹ nàng... nếu bà không qua khỏi cuộc phẫu thuật vào thứ Năm...

Nhưng nàng không được nghĩ như thế, Kit tự trách mình ngay lập tức. Nàng nên nghĩ tích cực cho cả mẹ và cha của nàng.

“Như thế nào?” Marcus lại xem xét nàng một cách chăm chú.

“Là không được khoẻ,” nàng lặp lại. “Đó không phải là chuyện của anh kia mà?”

“Anh quan tâm em, Kit...”

“Ồ, em xin anh!” nàng chế giễu.

“Nhưng anh rất lo lắng cho em, mẹ kiếp!” Anh bật dậy, bất ngờ chồm về phía nàng. “Anh không muốn,” anh thừa nhận, “nhưng không thể thay đổi sự thật đó!”

Kit nhìn lên, chỉ thấy cơn giận dữ không thể nguôi được trên gương mặt anh, đôi mắt anh lạnh đi vì sự thú nhận này.

“Đừng để nó quấy rầy anh, Marcus,” Kit châm chọc. “Như kiểu cảm cúm vào mùa hè, chỉ khó chịu vài ngày rồi nhanh chóng qua đi!”

“Rất khôi hài,” giọng anh the thé lạnh lùng. “Vậy em sẽ không kể cho tôi?”

“Em vừa kể.” Nàng thở dài tỏ vẻ mệt mỏi. “Mẹ em không được khỏe, hiển nhiên em phải lo lắng cho bà chứ. Hết chuyện rồi.”

“Dù sao anh cũng không nghĩ rằng chỉ có thế,” anh nói từng từ.

Kit cố làm ra vẻ hồ hững. “Nghĩ gì anh thích... những gì anh thường làm! Bây giờ, nếu anh không phiền...” Nàng nhìn thẳng về phía cửa ra vào.

Marcus vẫn không cử động. “Lý do anh gọi điện cho em là anh nhận được một cuộc gọi từ Desmond Hayes, mời chúng ta cùng ăn tối với anh ấy và vợ vào tối mai.”

Khuôn mặt nàng tươi tỉnh hơn. “Vậy hai người họ đã quay lại với nhau?”

“Hình như thế,” Marcus dè dặt.

“Thật vui! Mừng cho Desmond,” nàng mừng rỡ kêu lên.

“Đúng vậy,” Marcus gật gù. “Thế thì?”

Thế thì, chuyện gì? Anh không thể thật sự trông đợi nàng bình tĩnh đi ăn tối cùng anh khi sự việc còn ngổn ngang giữa anh và nàng?

“Em e là không thể,” nàng nhẹ nhàng nói.

“Anh đã nói với Desmond như thế khi anh ta ngỏ lời mời, nhưng hẳn vẫn nài nỉ bắt anh phải mời em bằng mọi giá,” Marcus thoải mái nói.

Tay Kit càng siết chặt trước nỗi đau mà anh cố tình gây ra bằng cách để nàng biết anh cũng không còn hứng thú đi cùng nàng thêm giờ phút nào nữa.

“Vậy nên giờ anh đến hỏi em,” nàng thẳng thừng.

“Đúng,” anh cộc lốc đáp.

“Không còn gì khác?”

“Không,” anh trả lời sau một thoáng im lặng, rồi đứng lên. “Không còn gì nữa, anh sẽ chuyển lời chúc tốt đẹp của em đến Desmond và Jackie tối ngày mai, được chứ?”

“Cứ làm thế,” nàng đồng ý.

“Tốt,” giọng anh khàn khàn. “Thế thì anh chúc em ngủ ngon.”

“Vâng,” Kit ngơ ngẩn gật đầu.

“Kit...”

“Xin anh đi đi được không?” nàng thét lên vào mặt anh, sự tự chủ của nàng đang ở ranh giới nguy hiểm để vỡ tan thành từng mảnh.

Anh hít sâu một hơi. “Có chuyện gì đó em không kể với anh...”

“Không có gì cần nói với anh cả!” nàng vội vã xua tay. “Anh cũng không còn là sếp của em nữa!”

“Đúng vậy,” anh nặng nề chấp nhận.

Như thể chuyện này làm anh phiền lòng. Nhưng Kit chắc chắn nó không phải như thế. Và dù sao họ cũng không thể tiếp tục làm việc với nhau sau những hành động thân mật lúc chiều.

“Được rồi, Kit, anh đi đây,” anh chấp nhận khi thấy nàng tiếp tục nhìn anh đầy thách thức. “Nhưng anh sẽ tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

Nàng cười lớn. “Em thật không biết như thế nào hay tại sao chuyện này lại làm anh hứng thú,” nàng nói khi thấy anh vẫn mãi miết nhìn nàng.

“Có lẽ em sẽ bị bắt ngờ.”

“Em e là thế,” nàng nói. “Bây giờ nếu không còn chuyện gì nữa...?” Nàng khoanh tay lại, dửng dưng nhìn thẳng vào anh. Dù hành động này có hao tổn của nàng bao nhiêu sức lực!

Và nó thật sự lấy đi rất nhiều cố gắng của nàng, sự có mặt của anh ở đây đang khiến cho sự tự chủ của nàng bị đe dọa lần nữa.

“Tạm thời thôi,” anh chấp nhận. “Nhưng anh có cảm giác rằng anh sẽ trở lại.”

Nàng hếch cằm lên trong tư thế phòng thủ. “Và em có cảm giác rằng em sẽ rất bận rộn nếu anh làm thế!”

Anh nở nụ cười nhưng không có vẻ gì là đùa cợt. “Vậy thì anh sẽ chờ cho đến khi em hết bận rộn, được không?”

Anh quay người và rời khỏi căn hộ.

15. Chương 15

“Lên xe đi.”

Kit nhìn chăm chú vào trong chiếc xe vừa ngừng lại bên vỉa hè ngay cạnh nàng trong lúc nàng đang chờ đón taxi, mắt nàng mở to khiếp đảm khi thấy Marcus đang ngồi sau tay lái của chiếc Jaguar – lẽ ra nàng phải nhận ra chiếc xe sớm hơn!

Và có lẽ nàng sẽ nhận ra nếu như đã không quá bối rối đến mức không thể suy nghĩ cho ra hồn!

“Không, cảm ơn anh.” Nàng thẳng người, cố tình quay người hướng về phía mặt đường để vẫy taxi.

“Kit,” Marcus bước ra khỏi xe, đôi kính đen che đi ánh mắt đang nhìn xuyên qua Kit dưới lòng đường kia. “Anh sẽ chở em đến bệnh viện.”

Nàng giật mình. “Sao anh lại...? Anh nói anh sẽ tìm hiểu...” nàng cam chịu thừa nhận. “Em không nghĩ thế, cảm ơn anh.”

Nàng đã đủ lo lắng lắm rồi. Cha và mẹ nàng đã vào viện từ trưa hôm trước và Kit đã ở đó buổi tối cùng họ. Cha của nàng đã ở lại qua đêm ở bệnh viện để chuẩn bị cho ca phẫu thuật vào cuối buổi sáng nay...

Đôi mắt nàng đã ầng ậc nước. “Anh đi đi, Marcus,” nàng nghẹn lời. “Em thật sự không chịu nổi thêm cuộc tranh cãi nào hôm nay nữa.”

“Không cần phải thế,” anh dịu dàng nói, rồi đi vòng qua bên kia của xe. “Anh hứa thậm chí sẽ không mở miệng nếu như em không cho phép.” Anh mở cửa xe và giúp nàng ngồi vào ghế.

“Ồ, thật sao?” nàng nhìn anh ngờ vực.

“Đúng vậy,” anh nhấn mạnh. “Để anh giúp em.”

Anh kéo sợi dây an toàn ra khi thấy nàng dò dẫm tìm nó, một tay của anh vuốt nhẹ ngang ngực nàng khi anh cài dây an toàn lại.

Kit cảm thấy hơi nóng bao phủ lên nàng ngay lập tức (Ice: chị dễ bị kích thích quá nha ;)). Nàng lắc lắc đầu mình, biết rằng Marcus chẳng thể giúp gì ngoài việc nhận ra được sự hưởng ứng của nàng.

“Marcus, em thật sự không có tâm trạng nói chuyện cùng anh hôm nay,” nàng khấn khoản.

“Anh nói em là không cần phải thế mà.” Anh nhìn nàng cam đoan khi ngồi vào ghế bên cạnh.

“Nhưng còn taxi của em?” nàng rên rỉ.

Marcus rùn vai tỏ vẻ không quan tâm. “Anh ta sẽ kiếm được mối khác.”

“Vâng, nhưng... em đang làm anh không đi làm được,” nàng phản kháng. “Hay là Lewis đang làm giúp anh hôm nay?”

Miệng anh mím lại. “Cứ cho là thế.”

“Nhưng... ôi, không bận tâm nữa.” Nàng có thể thấy sự phản kháng của mình hoàn toàn rơi vào hư không; nếu anh muốn phí buổi sáng của anh với nàng thì cứ mặc kệ anh vậy. “Chở em đến bệnh viện, nếu đó là điều anh muốn làm.”

“Đó là một trong những chuyện anh thật sự muốn làm,” anh nhấn mạnh. “Hầu hết các chuyện khác hẳn nhiên không ngoài những câu hỏi!” Ý của anh lộ rõ khi ánh mắt anh vẫn nấn ná trên đôi môi nàng.

Kit nhìn anh ngại ngùng. “Em không hiểu ý của anh; anh nghĩ em đã đưa thông tin công việc của anh cho Catherine Grainger!”

“Có sao?” anh bật ngược lại nàng, khởi động máy, sang số và lái xe đi. “Nếu anh làm thế, thì nó dường như không khác biệt nhiều đúng không?”

Khác biệt với cái gì? Kit muốn biết. Về sự thật sao anh lại có mặt ở đây? Hay những chuyện khác...?

“Bữa tối hôm qua với Desmond và Jackie thế nào vậy?” nàng cố ý chuyển chủ đề sang một chuyện khác.

“Ổn cả. Mặc dù đôi lúc cả hai người bọn họ đều thất vọng vì em không ở đó.”

Kit nhìn xuống. “Em xin lỗi.”

“Không sao.” Marcus vươn tay và khẽ siết lấy bàn tay đang nắm chặt của nàng. “Giờ thì anh hiểu lý do em từ chối.”

“Nhưng em cũng sẽ không đi dù nó không... không...”

“Kit, mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi,” anh kiên quyết trấn an nàng. “Cuộc phẫu thuật của mẹ em là sở trường của ông ấy...”

“Sao anh biết? Đừng bận tâm.” Nàng biết rõ con người Marcus, nếu đã muốn biết chuyện gì thì nhất định anh sẽ tìm hiểu cho đến khi biết rõ.

“Đúng vậy,” nàng gật đầu. “Nhưng ông ấy cũng chỉ cho mẹ em 50-50 cơ hội sống còn.” Nước mắt lại đọng đầy trong mắt nàng khi nghĩ về người mẹ xinh đẹp của mình và tất cả những gì nàng sẽ chịu đựng trong vài giờ tới.

“Kit, chúng ta sẽ tới đó trong vài phút nữa thôi,” Marcus nhẹ nhàng nói.

Kit vẫn không biết vì sao Marcus ở đây, nhưng một phần nào đó trong nàng rất vui mừng vì anh đã làm thế. Cả nàng và cha đều rất tích cực trước mặt mẹ, nhưng khi ở một mình...! Hai người họ chắc chắn sẽ cần đến sự mạnh mẽ của Marcus.

“Em biết rồi.” Nàng lau đi những giọt nước trên đôi má của mình. “Chỉ là... là...”

“Anh biết, Kit,” anh dịu dàng chen ngang. “Cho dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ luôn ở cạnh em, được chứ?”

Nhưng sao anh làm thế? Anh đang làm gì ở đây vậy? Nàng không biết câu trả lời cho tất cả những câu hỏi đó, và nàng cũng đã quá đau buồn để cố sức tìm hiểu những câu trả lời này.

“Bây giờ chúng ta cần phải mạnh mẽ vì mẹ và cha em... được không?” anh nói nhanh khi cho xe vào chỗ đậu trước bệnh viện.

Anh nói đúng, Kit biết anh đã nói đúng, ít ra nàng phải cố gắng trình diễn một vẻ ngoài vui vẻ, tích cực vì cha mẹ nàng.

“Vâng,” nàng đồng ý, từ từ chui ra khỏi xe, hít một hơi thật sâu để trấn chỉnh bản thân khi nhìn đến khu chuyên khoa cá nhân nơi mẹ nàng đang nằm chờ số phận của bà.

Marcus khóa xe và bước lại ôm lấy khuỷu tay nàng. “Anh sẽ ở ngay đây thôi, Kit.”

Nàng không còn nghi vấn về sự có mặt của anh, chỉ cần anh ở đây. Không còn lo sợ gì nữa – không phải lời buộc tội của anh, nàng không còn làm việc cho anh nữa. Anh ở đây...

“Kit, trước khi chúng ta vào, anh có chuyện...” Marcus lên tiếng nhưng lại ngưng bật, rồi anh tháo chiếc kính râm ra khỏi mặt mình. “Lúc này anh đã không thành thật với em,” anh tự thú.

Nàng nhìn anh hoang mang. “Không?”

“Lewis không đang làm việc thay cho anh – bởi vì từ 9h sáng nay hẳn không còn làm việc cho anh nữa.”

Nàng còn hoang mang hơn gấp bội; Chuyện Lewis không còn làm việc cho anh thì có gì thú vị với nàng kia chứ?

“Em không hiểu,” nàng đáp.

“Anh biết,” anh nói. “Bây giờ không phải là lúc chúng ta nói về chuyện này. Nhưng dù sao đi nữa, anh rất xin lỗi vì đã nghi ngờ em. Anh biết thế này vẫn là chưa đủ với những gì anh đã nói và làm với em, nhưng... anh thật sự rất hối hận.”

Hai ngày vừa qua thật là kinh khủng, và nàng đã ngủ rất ít đêm qua, giờ không thể suy nghĩ rõ ràng được, huống gì là hiểu lời xin lỗi của Marcus.

“Đừng lo lắng nữa,” tay Marcus dịu dàng vuốt ve gò má tái nhợt của nàng. “Anh vẫn không biết em đã làm gì ở văn phòng Catherine Grainger hôm thứ Ba, nhưng lát nữa anh sẽ giải thích tường tận với em những gì anh biết nhé?”

Lát nữa. Khi họ đã biết được tình trạng của mẹ nàng.

Kit không nghe thấy tin gì về Catherine Grainger từ hôm gặp mặt. Cô cũng không mong chờ điều đó sau những phản ứng lạnh lùng từ người phụ nữ đó hôm thứ Ba. Nhưng nàng vẫn cảm thấy đau lòng thay cho mẹ mình.

“Được thôi,” nàng lơ đãng trả lời Marcus, giờ chỉ nóng lòng thăm mẹ nàng.

Nàng nhìn thấy cha ngay từ lúc họ đến gần phòng của mẹ, ông đang đứng ngoài hành lang, vẫn phong độ như thuở nào, rất giống với hình ảnh chín chắn, sung mãn của diễn viên Donald Sutherland (quốc tịch Canada, sống và diễn tại Anh)*.

Trái tim nàng nhức nhối trước vẻ mặt đau khổ của cha mình, đôi vai rộng của ông sụp xuống, dù khuôn mặt ông nhanh chóng ngẩng lên khi nhìn thấy Kit, đôi mắt xanh ánh lên tình yêu chan chứa của một người cha khi ôm chặt nàng vào lòng.

“Mọi chuyện đều ổn,” ông nói khi thấy nàng nhìn ông lo lắng. “Bác sĩ đang ở với mẹ con, rồi chúng ta sẽ được vào thăm.” Ông nhìn Marcus với nụ cười làm yên lòng mọi người, dù vẫn còn câu hỏi trong ánh mắt của ông khi ông quay lại với Kit.

“Marcus Maitland.” Marcus là người lên tiếng giới thiệu mình với người đàn ông lớn tuổi hơn, anh chìa tay mình ra. “Rất hân hạnh được gặp bác, bác McGuire. Dù sao cháu ước có thể gặp bác trong một hoàn cảnh vui vẻ hơn,” anh nói thêm với vẻ tiếc nuối.

“Hân hạnh, anh Maitland,” cha Kit đáp trả cái bắt tay, hẳn nhiên cả hai người đàn ông đều đã quan sát lẫn nhau.

Kit cũng không nói gì được trước biểu hiện khó đoán của hai người họ, nhưng giây phút này cũng không có gì quan trọng nữa. “Mẹ sao rồi ạ?” nàng sốt ruột.

Cha nàng khẽ nhăn mặt. “Mệt. Sợ hãi. Hầu hết là lo lắng cho hai cha con mình nếu... nếu...”

“Mẹ sẽ khỏe thôi,” nàng mạnh mẽ nói với ông, cùng lúc nàng cảm thấy tay mình được siết chặt lại. Marcus đang nắm lấy tay như trấn an nàng, và nàng phải nháy nháy mắt để thu lại những giọt nước chực chờ trên vành mi khi quay lại nhìn anh.

Và sau đó nàng lại chớp mắt thêm lần nữa – không chỉ để ngăn nước mắt mà còn để chắc mắt nàng không đang đánh lừa nàng trước một hình dáng, một cử động đang hút lấy sự chú ý của nàng.

Đang đi dọc trên hành lang trước mắt họ, khuôn mặt bà ta bình tĩnh đến mức lạnh lùng, là Catherine Grainger!

Cao. Bộ vest màu đen thanh lịch được cắt may rất khéo cùng áo khoác dài màu trắng. Biểu tình đầy kiêu kỳ. Đôi mắt xám thờ ơ, lạnh lẽo như băng.

Nhưng bà ta đang ở đây...!

“Chuyện này...?” Cha Kit thở dốc vì ngạc nhiên, ông bị tác động mạnh khi nhận ra người phụ nữ đang đi về hướng bọn họ. “Bà ấy làm gì ở đây kia chứ?” ông nói. “Làm sao...?”

“Là lỗi của con, cha ạ,” Kit vội vã trả lời ông, đôi vai nàng căng lên vì hành động vô ích mà nàng đã làm. “Con đến gặp bà ấy hôm thứ Ba để kể cho bà nghe về tình hình của mẹ.” Thậm chí nàng còn không nhìn đến Marcus khi cảm nhận được cái siết đau nhói của anh ở tay nàng như tín hiệu để nàng biết những lời nói của mình đã thấm vào anh; tất cả quan tâm của nàng giờ chỉ đặt trên người cha khi ông vẫn còn đang nhìn chằm chằm hoài nghi vào mẹ vợ của mình.

Người phụ nữ lớn tuổi dừng lại cách họ vài bước, gương mặt thận trọng. “Tom,” bà kiêu lời.

“Catherine,” ông đáp lại một cách ý tứ.

“Nó thế nào rồi?” Catherine Grainger hỏi nhanh, giọng nói đầy nghiêm túc, dường như quyết định phớt lờ sự thật là Kit và Marcus cũng đang có mặt ở đó.

“Sẵn sàng chấp nhận, nhưng rất quyết tâm,” cha Kit trả lời vắn tắt.

Catherine gật đầu, như thể bà trông đợi chút gì khác từ con gái của bà. “Tôi có thể gặp nó không?”

“Chuyện đó tùy thuộc,” giọng cha Kit chậm dần. “vào những gì bà tính nói với cô ấy khi gặp nhau,” ông tiếp lời khi Catherine nhướn đôi mày cong ngạo mạn dò hỏi.

Kit có thể nhìn thấy chút tự tin ngạo mạn đang rời bỏ khuôn mặt đẹp đẽ khi bà ngoại nàng ngáp ngừng, như thể bà nhận ra có quá nhiều thứ phụ thuộc vào lời nói tiếp theo của mình.

“Thành thật mà nói, Tom...” cuối cùng Catherine cũng lên tiếng. “... tôi không biết! Ngoại trừ... Tôi phải nói vài điều.”

Vẻ mặt của ông dịu đi chút ít. “Chắc chắn đó sẽ là một khởi đầu!”

Kit thoáng liếc qua Marcus khi anh đang quan sát Catherine. Rồi anh nhìn Kit.

Dù sao đi nữa nàng cũng không có thời gian để nhìn nhận ánh nhìn nghi hoặc của anh khi vị bác sĩ phẫu thuật bước ra khỏi phòng mẹ nàng, tất cả bọn họ đều nhìn ông ta tràn đầy lo lắng.

“Các bạn có thể vào thăm trong ít phút,” vị bác sĩ trung niên cao lớn nói với họ. “Dù sao chúng tôi đã tiến hành đợt tiền trị cho bà McGuire nên có thể bà ấy sẽ có chút ít buồn ngủ.”

Kit cảm thấy bàn tay đang giữ lấy tay mình như gia tăng thêm lực. Khẽ quay nhìn Marcus, nàng thấy ánh mắt anh đang dán chặt vào người phụ nữ mà anh có thể nhìn thấy bên trong phòng bệnh.

Mẹ của Kit.

Giờ Kit cũng có thể thấy được những gì Marcus đang thấy. Đó chính là Heather – mặc xích còn thiếu giữa Catherine và Kit, mái tóc đỏ rối tung lốm đốm sợi bạc, khuôn mặt của bà không hề cao ngạo như Catherine, nhưng cũng không trẻ trung thanh tú như Kit.

Marcus quay lại nhìn Kit.

Nàng cười gượng gạo, biết rằng mình sẽ không phải giải thích với anh về mối liên hệ của nàng và Catherine Grainger, hiện tại chính là hình ảnh hoàn hảo nhất để ai cũng có thể nhận ra mối liên quan của ba người phụ nữ với nhau là như thế nào.

Nhưng quan trọng chính là Catherine đang ở đây!

Sau sự lạnh lùng của bà sáng thứ Ba, lời tuyên bố không quan tâm gì đến con gái mà bà đã từ bỏ cách đây 28 năm, thì bà ta đã ở đây!

Như lời cha của Kit đã nói: đó là một khởi đầu...

16. Chương 16

Chuyển ngữ: Icecream

Về mặt của Heather là cả hy vọng và e sợ khi bà vừa nhìn thấy người đang đi cùng chồng mình.

“Sao anh phải biết?” Kit nói. “Như những gì anh biết đó, không có dây mơ rễ má gì giữa em và Catherine Grainger cả.”

“Ngoại trừ chuyện bà ta là bà của em!” Marcus hản nhiên vẫn còn rưng rờ vì sự thật này.

“Không hản,” Kit thoáng nhăn mũi. “Chưa bao giờ có bà, em luôn hình dung về bà giống như những người phụ nữ cao tuổi sống trong những ngôi nhà gỗ bé nhỏ, đan những bộ ủ ấm trà* và những thứ tương tự như thế; thật khó để vẽ ra một người như Catherine!”

“Rất khó,” Marcus đồng tình.

Kit có thể nhìn ra biểu tình trên khuôn mặt anh, anh vẫn còn thấy khó khăn để đối mặt với sự thật rằng Catherine là bà ngoại của nàng.

“Catherine là mẹ của mẹ em, đúng thế! Nhưng bà ấy đã chối bỏ sự thật này 28 năm qua.”

“Đó chính là việc em quyết định thay đổi hôm thứ Ba vừa rồi,” Marcus nói. “Vì vậy em đã tới Grainger International trưa hôm đó, đúng không?”

Kit rùng mình khi nhớ lại cuộc nói chuyện với Catherine. “Bà ấy thật đáng sợ. Em thật không biết sao một người mẹ lại có thể lạnh lùng và không khoan nhượng với đứa con duy nhất của mình như thế!”

“Nhưng bà ta đã ở đây, Kit,” Marcus nhắc nàng.

“Vâng... và nếu bà ấy nói hoặc làm gì để mẹ em buồn, thì cha sẽ không bao giờ tha thứ cho em vì đã đem bà ấy trở lại cuộc sống của gia đình mình!” Kit nói như đó là lẽ hiển nhiên.

Kit biết rõ cha rất yêu thương nàng – cả cha mẹ luôn là điều quý giá đối với nàng. Nhưng nàng cũng biết cha và mẹ chia sẻ với nhau một tình yêu đặc biệt, tình yêu này không cần đến một ai khác.

Có lẽ đó chính là điều Catherine đã cảm nhận được trong những năm qua, bà biết được và đã tức giận?

“Anh không nghĩ Catherine đến đây để gây rối,” Marcus trấn an nàng.

Nhưng trong khi anh tiếp tục khích lệ nàng vì sự có mặt của Catherine ở phòng khám, Kit cũng cảm thấy có một sự xa cách hiển hiện trong anh, điều này chưa từng xuất hiện trước đây, một khoảng cách, như thể anh đang mong muốn rời xa khỏi nơi đây. Và xa nàng.

“Em hy vọng là thế,” Kit vẫn thấy ngờ vực về điều đó. “Nhưng... Marcus, em thậm chí còn chưa gặp bà ấy bao giờ cho đến tuần trước, ở nhà Desmond Hayes,” nàng giải thích.

“Ngạc nhiên thật!”

“Vâng,” Kit nói. “Em luôn biết bà ấy là bà ngoại của mình, dĩ nhiên, nhưng... em đã không tin cho đến khi gặp bà ở đó!”

“Hẳn em đã rất quyết tâm khi bước vào hang cộp hôm thứ Ba.”

Kit liếc nhìn vào phòng của mẹ.

“Anh nghĩ họ đang nói gì?” giọng nàng đầy lo lắng, chỉ có thể nghe như tiếng rì rầm thoang thoảng.

“Ai biết được,” Marcus đáp. “Nhưng nếu Catherine coi đây là cơ hội thứ hai thì bà ấy sẽ nắm chặt nó bằng cả hai tay!”

Kit nhìn xoáy vào anh, tự hỏi liệu có ẩn ý gì sau câu nói đó không... cuối cùng thì anh cũng ở đây, phải thế không...? Nhưng biểu tình của Marcus không thể nhìn ra được như từ trước đến giờ.

Nàng thở dài trước rào chắn mà nàng cảm nhận được anh đã cố tình dựng lên. “Đó không phải là ẩn tượng mà Catherine đã để lại cho em khi em rời khỏi văn phòng bà ấy hôm thứ Ba. Bà...” Nàng ngưng bật khi cánh cửa ngoài hành lang mở ra và Catherine bước ra ngoài, đi ngang qua hành lang rồi đến cùng họ trong căn phòng kế cận này.

Khuôn mặt vốn luôn điềm tĩnh của Catherine dường như đã bị phá tan bởi sự xúc động; bây giờ trông bà đã giống với những người ở tuổi 67 của mình. Không biết cuộc gặp gỡ với Heather trôi qua như thế nào...?

“Tôi pha cho bà một tách café hay trà nhé, Catherine?” Marcus đứng lên và đề nghị.

Người phụ nữ già nhìn anh như thể mới gặp anh lần đầu. “Một ly whisky hẳn sẽ có ích hơn!” giọng bà run run.

“Rất tiếc.” Marcus nhìn về chiếc máy trong góc phòng với vẻ hối tiếc. “Chỉ có café hoặc trà thôi.”

“Vậy thì café. Đen. Không đường. Cảm ơn,” Catherine nói với sau đó, rồi bất ngờ buông người xuống ghế và vùi mặt vào hai tay mình.

Kit thoáng ngại ngần trước khi di chuyển đến ngồi vào chiếc ghế cạnh Catherine và choàng tay nàng vòng quanh đôi vai đang run lên của bà ngoại nàng, nàng quyết định mặc kệ Catherine có đón nhận sự quan tâm này của nàng hay không; dù sao nàng cũng sẽ làm thế!

Marcus đặt tách café xuống bàn trước mặt Catherine rồi quay sang Kit. “Anh nghĩ tốt hơn anh nên rời khỏi để hai người có thể nói chuyện một mình...”

“Không!” Kit ngẩng phắt đầu lên. “Anh nói anh sẽ ở lại mà Marcus,” nàng nhắc nhở anh, chắc chắn lúc này nàng không nghĩ đến thái độ xa cách mà một lần nữa anh đang dựng lên giữa họ.

“Anh đã nói thế, nhưng...” Anh ngưng lại, hít từng hơi sâu rồi rạc. “Anh nghĩ em và Catherine chắc hẳn sẽ có nhiều chuyện để nói. Chuyện nội bộ.”

Kit có cảm giác nếu để anh đi, dù cho lúc trước anh đã nói những gì thì nàng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

“Ở lại đi, Marcus,” giờ Catherine lại là người mở lời, bà ngược đầu lên nhìn anh. “Những điều ta sắp nói ra đây liên quan đến cả anh và Kit.”

Mắt anh mở to. “Thế sao?”

“Đúng,” Catherine xác nhận. “Thật lạ lùng là nó dường như... là thế.”

“Làm ơn ở lại đi Marcus.” Kit khẩn cầu thêm vào với Catherine; nàng không thể hình dung những lời người phụ nữ này nói sẽ liên quan đến Marcus thế nào, nhưng bất cứ giá nào nàng cũng muốn anh ở lại; họ còn rất nhiều điều để nói với nhau!

“Được thôi.” Anh thả người xuống chiếc ghế ở một phía khác với hai người phụ nữ, thần sắc của anh đầy thận trọng khi nhìn sang họ.

Kit muốn khóc đi được khi bầu không khí im lặng giữa họ càng lúc càng nặng nề, nhưng nàng không thể nghĩ ra chuyện nói để phá tan nó.

“Thế này.” Catherine ngồi thẳng người trên chiếc ghế của mình, chỉnh lại cử chỉ của mình về với vẻ trầm tĩnh thường ngày. “Anh có lẽ vẫn luôn thắc mắc, Marcus, vì sao nhiều năm qua ta luôn cố phá hoại những vụ làm ăn mà cha của anh và sau đó là anh đã chăm chút...?”

“Ý của bà là chuyện này đã diễn ra trước cả sáu tháng qua?” Kit vừa thở dốc vừa lo lắng nhìn Marcus.

“Ừm... nói công bằng với Marcus thì anh ta có lẽ không biết gì về chuyện này cho đến sáu tháng vừa rồi hay tương tự thế,” Catherine thừa nhận. “Cha và bác Simon của anh ta đã điều hành công ty đến khi bác của anh ta qua đời cách đây 10 năm.”

Rồi bà lại nói với Marcus. “Sau đó, đến lượt cha của anh và anh, và từ lúc cha anh nghỉ hưu cách đây 1 năm thì anh điều hành công ty một mình.”

“Đúng...” Marcus thận trọng.

“40 năm trước ta đã yêu bác Simon của anh,” Catherine thẳng thừng nói với anh.

Marcus sững sốt. “Nhưng... nhưng 40 năm trước bác tôi đã kết hôn với bác gái tôi là Stella kia mà, họ còn có một đứa con gái.”

“Đúng vậy,” Catherine đáp không chút cảm xúc. “Và ta là một quả phụ trẻ, với đứa con gái của mình, và công việc kinh doanh đang suy sụp của người chồng quá cố. Nhưng dù sao đi nữa ta và Simon đã yêu nhau.”

Marcus chăm chú lắng nghe. “Rồi chuyện gì xảy ra?”

Catherine cười nhạt. “Như thường tình; Simon quyết định ở lại với vợ và con của anh ta!”

“Và từ đó bà đã mang mối thù truyền kiếp này chống lại gia đình Marcus...?” Kit nghi hoặc phỏng đoán.

“Không hẳn như thế,” Catherine nói. “Nhưng... đúng vậy, ít nhiều gì ta cũng đã làm thế. Ta thật sự yêu Simon, anh thấy đó, nhưng vẫn không đủ để giữ chân anh ấy. Maitland Enterprises đã là một công ty rất thành công, và Simon biết chắc nếu anh ấy rời bỏ vợ con để đến với ta thì James – cha của anh...” bà hơi nghiêng đầu về phía Marcus “sẽ đuổi anh ra khỏi công việc kinh doanh này, cũng như là ra khỏi gia đình.”

“Ông ấy hẳn đã làm như thế 40 năm trước,” Marcus nhẹ giọng thừa nhận.

“Vâng,” Catherine thở dài. “Vì vậy sau khi Simon bỏ ta, ta đã dồn tất cả thời gian và sức lực để nuôi dưỡng con gái và vực dậy việc kinh doanh của mình. Nó nhanh chóng phát triển – và ở tuổi 19 con gái ta quyết định yêu điên cuồng một người đàn ông đáng tuổi cha nó!”

“Hơn nữa,” Marcus bình thản lên tiếng. “là một người đàn ông đó cũng yêu cô ta say đắm?”

“Đúng,” Catherine dao động. “Tom McGuire là một kẻ nghèo kiết xác, là một họa sĩ trung niên và bất cứ ai có mắt cũng thấy con gái ta yêu hắn và hắn cũng yêu nó, với một tình yêu mà không có trở ngại nào có thể chia cách chúng!”

“Họ vẫn còn yêu nhau như vậy,” Kit khàn giọng, những giọt nước mắt lại ứa lên trong mắt nàng.

“Ta biết.” Catherine rụt rè chạm nhẹ lên tay Kit. “Và ta, cháu yêu quý – như cháu đã nói hôm thứ Ba – là một mục già ngu ngốc,” bà ngập ngừng nói.

“Ôi, nhưng...”

“Chưa ai dám nói với ta kiểu như cháu đã làm hôm thứ Ba.” Catherine cười một cách thâm nảo. “Có lẽ nếu họ dám nói thì ta đã không quá ngu ngốc đến mức để mối tình tan vỡ đó làm hỏng cả quãng đời còn lại của mình, cướp đi khỏi ta không chỉ con gái suốt 28 năm qua, mà còn... cháu gái của ta.” Bà run rẩy hít vào. “Kit, hôm đó ta nói với con rằng ta không cần một đứa cháu ngoại, nhưng ta đã sai rồi. Rất sai lầm!”

Kit nhìn vào đôi mắt giờ đây rất giống mắt của mẹ, chúng đã dịu đi vì xúc động, cũng giống như mắt của nàng, không thể chống lại sự cầu xin tha thứ mà nàng có thể nhìn thấy trong đó.

Nàng chậm chậm quay người hướng về người phụ nữ này, bà ngoại của nàng. Catherine dường như cũng quay lại cùng lúc với nàng, và cả hai người họ đã sớm ôm chầm lấy nhau.

“Mẹ con sẽ ổn, phải không, Kit?” Catherine vỗ òa sau chốc lát. “Bà đã mất đi nhiều năm, tất cả thời gian này, và bây giờ...”

“Mẹ con sẽ không sao,” Kit nói với sự tin chắc mà nàng cũng không thật sự cảm thấy, nàng biết Catherine cần nghe thấy những lời như vậy vào lúc này.

“Thưa các quý bà,” Marcus xen vào. “Tôi nghĩ đã đến giờ vào thăm bà Heather rồi đây.”

Anh để ý thấy Tom đứng ngoài hành lang chờ họ cùng trở lại phòng của Heather.

Mọi chuyện giữa mẹ và bà của nàng không hẳn đã được giải quyết hết – Kit không ngay thơ để tin thế – nhưng nàng cảm nhận một cách chắc chắn rằng quan hệ hai người họ đã tiến triển rất nhiều để có được sự thông hiểu ngày hôm nay.

Nếu như nàng và Marcus cũng có thể làm được điều tương tự...!

“Xin mọi người thứ lỗi...?” Marcus đứng dậy, biểu hiện của anh lại trở về vẻ lạnh nhạt.

Kit đứng lên. “Anh phải đi sao?”

Đôi mắt anh thâm trầm không thể thấu hiểu được. “Vâng, anh thật sự phải đi,” anh xác nhận, quay người đi rồi lại ngập ngừng quay lại. “Em sẽ kể cho anh chứ? Mọi chuyện như thế nào?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” Kit nín thở trả lời anh, ước mong nàng có thể van nài anh ở lại, ước mong rằng anh sẽ ở lại; nếu nàng cần ai đó hôm nay thì đó chính là người đàn ông nàng yêu. “Lát nữa em sẽ gọi cho anh được không?” nàng khó nhọc mở lời.

“Được,” Marcus gật đầu. “Chào bà Catherine. Bác Tom.” Rồi anh rời đi mà không nhìn lại dù chỉ là cái nhìn thoáng qua.

Mắt Kit bỗng rất vì nước mắt ngay sau đó, mọi xúc động dồn nén hôm nay đã vỡ òa. Marcus đã hứa là sẽ ở lại, rằng anh sẽ ở đây với nàng, nhưng tất cả đã thay đổi khi anh nhận ra Catherine là bà ngoại của nàng.

Nhưng tại sao? Tại sao anh ở đây cả ngày nay? Anh không giải thích gì cả!

Nhưng lúc này cần phải trở vào và trò chuyện cùng mẹ, bày tỏ tình yêu thương mà nàng biết bà đang rất cần. Lát nữa sẽ có thời gian để suy nghĩ về nỗi đau vì sự rời đi đột ngột này của Marcus.

“Đi tìm anh ta đi, Kit.”

Nàng xoay lại nhìn bà ngoại của mình, cả hai cùng trở lại phòng chờ. Cha nàng đang ở cạnh người vợ yêu quý của ông, hôn lên tay bà với tất cả những cảm xúc đã dồn nén suốt 5 giờ qua khi Heather trong quá trình hồi sức sau phẫu thuật.

Phẫu thuật đã thành công! Hoàn toàn thành công. Heather vẫn cảm thấy rất buồn ngủ nhưng đã qua khỏi nguy hiểm, như bác sĩ đã báo với họ lúc này.

Kit thật sự cảm thấy lạc quan hơn rất nhiều so với lúc sáng, mẹ và bà của nàng đã hòa giải, cuộc phẫu thuật đã qua và thành công. Thứ duy nhất làm nàng không vui nổi chính là Marcus đã bỏ đi mà không nhìn lại dù chỉ một lần.

“Bà nói gì ạ?” nàng thất thần nhìn Catherine.

Bà của nàng cười khích lệ. “Bà nói con nên đi tìm anh ta Kit ạ. Đừng lặp lại sai lầm của bà. Có lẽ nếu bà đã cố gắng tranh đấu thêm vì Simon...”

“Không giống như vậy đâu ạ.” Kit nở nụ cười, cố gắng giấu đi nỗi đau đang chi phối nàng.

Nàng không nên như thế này; mẹ của nàng đã sống sót qua cuộc giải phẫu, sắp bình phục lại, và đó mới là điều đáng qua tâm lúc này chứ không phải là tình yêu ngu ngốc của nàng với Marcus.

Catherine cười buồn. “Con nói đúng, nó không giống... Bà tin rằng Marcus thật sự yêu con!”

“Không...”

“Ồ, có đó,” Catherine kiên trì. “Bà biết điều đó khi thấy anh ta ở đây với con sáng nay.”

Kit lắc đầu. “Anh ta chỉ thấy có lỗi với con mà thôi...”

“Giờ thì con đang ngó ngàng đấy Kit,” Catherine trách nàng với sự thâm thía của người từng trải. “Con rất xinh đẹp. Hoàn hảo...”

“Cháu của bà mà.” Kit nói xen vào.

Mắt Catherine mở to. “Vậy còn phải chờ đợi gì nữa?”

“Mọi thứ, con còn phải suy nghĩ!”

“Đừng ngó ngàng vậy cháu yêu,” Catherine khẽ hất đầu. “Được rồi, bà đồng ý đó dù sao cũng làm cho anh ta choáng váng chút ít...”

“Choáng váng chút ít!” Kit lặp lại. “Con không biết đâu ạ!”

“Ừm, nhưng bà nghĩ rằng bà...”

“Kit.”

Nàng quay ngoắt về phía có tiếng nói của Marcus, hoàn toàn sững sốt khi nhìn thấy anh đang đứng ở cửa.

“Tôi nghĩ mình có thể tiếp tục từ chỗ này Catherine,” anh nói với người phụ nữ lớn tuổi hơn, dù sau đó gương mặt anh nghiêm lại khi quay sang Kit. “Anh có nhờ thư ký của bác sĩ báo với anh khi cuộc phẫu thuật kết thúc. Anh rất mừng vì mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Kit khó khăn nuốt nước bọt, đầu nàng vẫn còn xoay vòng vì sự thật rằng anh đã trở lại. “Cảm ơn anh,” là lời nói duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra lúc này.

“Bà cho phép chúng tôi vài phút được không Catherine?” Marcus nói. “Tôi có vài chuyện cần nói với Kit.”

“Nên cần nhiều hơn vài phút,” Catherine đáp với giọng chế giễu.

“Có lẽ thế,” anh lạnh lùng chấp nhận. “Kit?” giọng anh dịu đi trông thấy. Có sự dịu dàng trong lời nói của anh để thuyết phục nàng đi cùng anh.

“Bà nói với cha con khi ông ấy về đây nhé?” nàng nói nhanh với Catherine. “Con không đi lâu đâu.”

“Dĩ nhiên rồi,” Catherine đáp. “À, nhân tiện, Marcus...” Bà dừng lại giây lát lúc Kit theo Marcus rời khỏi phòng. “Tôi có một cuộc gặp gỡ với luật sư của anh sáng nay...”

“Là luật sư cũ,” Marcus thêm vào một cách khắt nghiệt.

Catherine nghiêng đầu hòa nhã. “Dường như anh ta nghĩ rằng tôi sẽ cho anh ta một công việc.”

“Tôi chắc là bà đã nhanh chóng đập tan cái ảo tưởng đó,” Marcus nói tiếp.

“Dĩ nhiên,” Catherine lịch thiệp xác nhận. “Tôi chỉ nhận những người mà đã chắc chắn về sự trung thành của họ.”

“Tôi cũng vậy,” Marcus đáp lại với sự khinh thường.

Lewis. Họ đang nói về Lewis. Và nếu Lewis đã tới xin Catherine một công việc sau khi Marcus sa thải anh ta...!

Mọi thứ bất ngờ sáng tỏ. Thật sự Kit muốn đá mình một cái vì không nhận ra điều này trước. Và có lẽ nếu nàng không quá kích động sáng nay thì nàng có thể nhận ra rồi! Chính Lewis đã bán thông tin bí mật cho Catherine!

Và Marcus đã biết tất cả sáng nay và đuổi việc Lewis...

Marcus ở cùng nàng hôm nay vì anh lo lắng cho nàng, anh cảm thấy có lỗi vì đã buộc tội không đúng cho nàng.

“Em nghĩ thế này là đủ xa rồi chứ?” nàng cứng nhắc và vụng về nói với anh khi họ đứng bên ngoài bãi đỗ xe. “Anh cứ nói lời xin lỗi đi rồi em còn vào trong nữa. Em nghĩ anh sẽ xin lỗi lần nữa vì sai lầm anh đã phạm đúng không?”

Marcus khẽ nhắm mắt. “Không phải như em nghĩ đâu Kit...”

“Không phải sao?” Đôi mắt nàng lóe lên giây lát. “Em đã nghĩ là anh quan tâm, thật sự quan tâm, thay vì chỉ cảm thấy ngu xuẩn vì đã phạm sai lầm. Được rồi, em nhận lời xin lỗi của anh và...”

“Kit...!” anh rên rỉ sâu trong cổ mình.

“Em xin lỗi nếu điều đó không đủ ủy mị cho anh... nhưng đó là thứ tốt nhất mà anh sẽ nhận lấy!” Nàng đang run lên vì giận dữ, cảm thấy bản thân mình thật ngu xuẩn khi nuôi dưỡng hy vọng được người đàn ông này quan tâm đến. “Vâng, sự thật Catherine là bà của em. Sự thật cũng là đến tận cuối tuần vừa qua em mới được gặp bà. Nhưng cho dù không trong tình cảnh em đang làm việc cho anh.” Nàng liếc mắt vào anh. “Em cũng sẽ không bao giờ phản bội niềm tin của anh với em. Không bao giờ!”

Nàng thầm nguyện rửa mình vì giọng nói của nàng đã vỡ òa xúc động.

Tay Marcus nắm chặt ở hai bên người. “Sự thật cũng là khi anh đến nhà em chiều thứ Ba anh vẫn không biết Lewis là người làm lộ tin mật; Anh không tìm ra gì cho đến khi anh đe dọa hấn sáng nay,” anh nói với nàng. “Đó là chuyện anh muốn làm hôm thứ Ba khi anh sắp xếp cuộc hẹn với Catherine, anh hy vọng gặp cả hai người bọn họ với nhau và rồi đối mặt với mọi chuyện. Thay vào đó anh lại gặp em...”

“Anh không biết nên suy nghĩ gì thêm nữa,” Marcus nói tiếp. “Anh muốn tin tưởng em, nhưng tất cả chứng cứ đều chống lại em. Nhưng dù sao đi nữa anh đã trở lại hôm tối thứ Ba, Kit ạ. Anh không thể rời xa em, không chỉ vì Penny nói em đang lo lắng... và không chỉ vì anh,” anh nói thêm một cách quyết đoán khi Kit sắp phản bác. “Kit, anh đã trở lại,” anh mạnh mẽ lặp lại.

Nàng nhìn anh nghi hoặc, không còn rào chắn nào nữa, mọi cảm xúc của anh, tất cả những gì anh đang cảm nhận đều ánh lên trong đôi mắt của anh.

“Tại sao?” cuối cùng nàng cũng có thể hít thở, chậm chậm bước đến, mong chờ câu trả lời của anh.

“Em biết tại sao mà Kit,” anh nói.

Nàng biết lý do vì sao nàng muốn anh quay trở lại; nàng chỉ không chắc anh cũng...

“Anh yêu em!” anh khẽ nói khi nhìn vẫn nhìn thấy tia nghi ngờ trong mắt nàng. “Anh đã yêu em từ lần đầu tiên nhìn thấy Kit McGuire, cả lúc em muốn hay không muốn anh gặp em. Trước cả khi anh biết em là một thư ký có năng lực, nhưng không có bề ngoài ngụy trang kia...” (Ice: đúng là iu bằng mắt mà, đẹp mới iu __)”

“Em nói rồi, đó không phải là ngụy trang!” nàng kêu lên, nhưng không còn cơn giận nào nữa, thanh chắn trong nàng đã vỡ vụn.

“Vậy thì không có hàng rào phòng thủ,” anh sửa lại. “Em thật đẹp, hấp dẫn và rất đáng yêu. Anh yêu em, Kit. Anh rời khỏi bệnh viện lúc sớm vì anh nghĩ... anh nhận ra, khi gặp được mẹ và bà Catherine của em, anh đã nghĩ rằng mình nên ra khỏi cuộc đời em, rời khỏi và không trở lại, rằng anh không xứng để em tha thứ. Lời xin lỗi duy nhất của anh bởi vì anh yêu em nên anh đã phản ứng lại mạnh mẽ như thế. Anh biết đó không phải là lời xin lỗi chân thành, nhưng... Dù cho có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta trong tương lai đi nữa, em xứng đáng để biết anh yêu em nhiều hơn sinh mệnh chính anh.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta”...?” nàng lặp lại.

“Nếu em đuổi anh đi, bảo anh tránh xa...” Anh đột nhiên ngừng lại. “Nếu em đuổi anh đi, Kit, anh vẫn sẽ yêu em. Và tiếp tục yêu em. Mãi mãi.” (Ice: thời này chưa phổ biến solgun “Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi” :lol:)

Giống như cha mẹ nàng đã yêu nhau...!

Nàng nhìn anh, cố ý nhìn vào mắt anh khi chiếc lưới nhỏ khẽ làm mềm cánh môi nàng. “Và nếu em không bảo anh rời đi thì sao?”

Ánh nhìn của anh giờ đã khóa chặt trên làn môi ướt mịn của nàng. “Vậy thì anh sẽ đề nghị em lấy anh. Và anh khẩn cầu,” anh nói.

Marcus yêu nàng? Muốn cưới nàng?

Mắt nàng bắt đầu nóng rực, tảng băng bao bọc trái tim nàng đang tan chảy nhanh chóng.

“Vậy thì sao?” giọng nàng khản đi.

Ánh mắt anh nhìn sâu thẳm vào mắt nàng. “Kit, anh biết anh không xứng với sự khoan dung của em...”

“Bỏ qua chuyện này đi.” Nàng run rẩy khẽ cười. “Trong tương lai em hứa không giữ bí mật nào với anh, đặc biệt là những chuyện tệ hại,” nàng tuyên bố.

“Nhưng anh nên tin tưởng ở em...”

“Tại sao?” nàng ngắt lời anh. “Thậm chí khi em biết nó tệ hại đến mức nào.”

Nàng nghiêng nghiêng đầu “Em vẫn đang chờ, Marcus,” nàng nhắc anh, cổ vũ bằng tình yêu mà nàng có thể nhìn thấy đang bùng cháy trong mắt anh.

Marcus cầm lấy tay nàng, từng ngón tay của anh siết chặt tay nàng trước khi anh quỳ gối xuống trước mặt nàng.

“Kit, em lấy anh nhé?”

“Đứng lên đi!” nàng vội vã nói với anh, nàng biết trời đã đổ mưa suốt vài giờ qua, và vỉa hè đang rất ẩm ướt bên dưới đầu gối trong chiếc quần cắt may đắt tiền của anh.

“Đến khi nào em còn chưa trả lời anh,” anh cứng đầu trả lời.

Lấy Marcus? Trải qua quãng đời còn lại của nàng với anh, yêu anh, và được anh yêu?

“Lấy anh đi, Kit.” Anh nhìn thấy vẻ căng thẳng của nàng. “Lấy anh và anh xin thề sẽ không bao giờ nghi ngờ từng lời nói của em với anh!”

Nàng cũng có thể nhìn ra thành ý của anh,

“Em yêu anh, Marcus,” nàng bày tỏ.

Đôi mắt anh lóe lên ngập tràn xúc động, tay anh nắm chặt lấy tay nàng. “Vậy hãy nói em sẽ lấy anh đi!”

Nàng cố nén cười. “Nếu anh đứng lên khỏi vỉa hè này em hứa em sẽ lấy anh,” nàng kì kèo.

“Tốt quá.” Anh đứng lên, vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, mắt anh sáng bừng tình yêu khi nhìn xuống nàng. “Khi mẹ em khỏe lại chúng ta sẽ nhanh chóng làm đám cưới, được không?”

“Vâng,” nàng đồng ý không do dự trước khi môi anh chiếm lấy môi nàng và nàng chìm đắm trong vòng kỳ diệu của nụ hôn này, biết rằng, cũng giống như mẹ nàng trước kia, khi bà tìm thấy người đàn ông mình yêu và mong muốn sống hết cuộc đời của mình với anh ấy.

Và đó cũng là người yêu nàng và muốn cùng nàng đi đến hết cuộc đời này, bất chấp khởi đầu có nhiều khó khăn của họ.

Yêu thương.

Đó mới chính là điều duy nhất quan trọng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/his-very-personal-assistant>